

ဒေဝ

BURMESE
CLASSIC

တမကုန်ကပျံတင်သံ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်မြင့်၊ မြန်မာ့ရေ-အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ခုနှစ် (ဒီဇင်ဘာလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)။

BURMESE
CLASSIC

ဇေယျာ

ဇေယျာ

တမလွန်ကပွဲတင်သံ/ဇေယျာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၃၊
မင်း - တ၊ ဇေယျာ - ၂၁ မင်း၊
(၁) ဇေယျာ

မေတ္တာ

တမလွန်ကပွဲတင်သံ

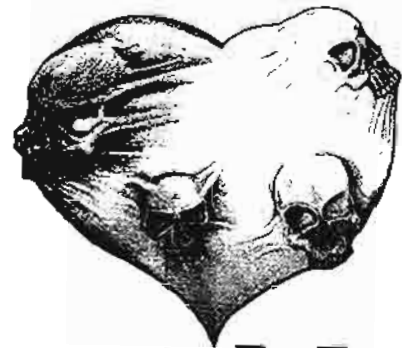
www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

တပည့်ကျောင်းတိုက်

၁

အမည်: [၁]

၆၀

နီကွန်ဒိုသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် အဦးဆုံး အစောဆုံး
တည်ဆောက်ခဲ့သော ကွန်ဒိုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှု
အားနည်းသောကြောင့် တိုက်အိုတိုက်ဟောင်းကြီးအသွင် ဖြစ်နေ
လေ၏။ ကွန်ဒိုမှာ စတုရန်းပုံဖြစ်ပြီး အလယ်တွင် ကွက်လပ်ထား
ကာ ကားပါကင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ဆယ်ထပ်အမြင့် မြို့
သောကြောင့် ရိုးရိုးလှေကားနှင့် ဓာတ်လှေကားပါ တပ်ဆင်ထားလေ

အောင်မြင်စာပေ

သည်။

ဓာတ်လှေကားအနီးတွင် တိုက်ခန်းသာယာရေးကော်မတီ
ရုံးခန်းရှိ၏။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်သာ
ရှိ၏။

ကွန်ဒိုဆိုသည့်အတိုင်း အခန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိသော
ကြောင့် လူနေရပ်ကွက်တစ်ခုလို စည်ကားနေသည်။ မနက်ခြောက်
နာရီမှ ဆယ်နာရီလောက်အထိ ဓာတ်လှေကားနှင့် လှေကားအသုံး
ပြုသူ များပြားသော်လည်း နေ့လယ်တစ်နာရီမှ သုံးနာရီအတွင်းတွင်
တော့ ကွန်ဒိုကြီးမှာ ရိပ်သာတစ်ခုလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ့ရှိ
သည်။

နေ့ခင်းဆယ့်နှစ်နာရီဝန်းကျင်တွင် ကလေးကျောင်းပို့ . .
ကျောင်းကြိုကိစ္စများနှင့် ကွန်ဒိုအတွင်း လှုပ်ရှားဆူညံမှုများ ရှိလာ
သည်။ ကျောင်းကားစောင့်သူ ကလေးမိဘများ၊ ကျောင်းသားများ
ကားပါကင်အနီးတွင် စောင့်ဆိုင်းကာ ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုနေကြ
၏။ မနီးမဝေးကျောင်းများမှ ကလေးများကိုတော့ မိဘများက ခြေ
လျင်လျှောက်၍သာ အကြိုအပို့ လုပ်ကြသည်။

ဒေါ်ခင်စောလည်း သားဖြစ်သူ ဖိုးခွားကို ကျောင်းကြိုပြီး
အသိအိမ်ဝင်ကာ လူမမာသတင်းမေးနေသောကြောင့် . . ကွန်ဒိုဝင်း
အတွင်းပြန်ရောက်တော့ နေ့ခင်းတစ်နာရီ ကျော်နေလေပြီ။

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း ဦးဒီလည်း မည်သူမှမရှိသည့် ရုံးခန်းအ
တွင်း ထမင်းလုံးစီရင်း အိပ်ငိုက်နေလေသည်။

ဒေါ်ခင်စော တံခါးရှေ့ရပ်ပြီး ခလုတ်နှိပ်၍ ဓာတ်လှေကား

ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“မေမေ . . ဗိုက်ဆာတယ်”

“ရောက်နေပြီလေ သားရယ်၊ ဓာတ်လှေကားစီးတာ ဘယ်
လောက်ကြာမှာမို့လဲ သားကြိုက်တဲ့ ဝက်သားနဲ့အာလူး ချက်ထား
တယ်လေ”

“ဟုတ်လား စားချင်လာပြီမေမေ၊ ဓာတ်လှေကား စောင့်ရ
တာကြာတယ်၊ ဟိုလှေကားနဲ့ပဲ လမ်းလျှောက်တက်မယ် မေမေ”

“သားက ကလေးမို့ တက်နိုင်တာ . . မေမေ မတက်နိုင်ဘူး၊
ခြောက်ထပ်ထိ တက်ရမှာ နည်းတာမှတ်လို့”

“ကြာတယ် မေမေရာ . . ”

“တီး . . တောင်(နံ) . . ”

ဖိုးခွား စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် . . မြည်သံလေးနှင့်
အတူ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်လာလေသည်။

လိုက်ပါမည့်သူဆို၍ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်သာရှိ၏။

“လာ . . မေမေ . . ”

ဖိုးခွားက သူ့အမေကိုလက်ဆွဲပြီး အထဲသို့ အပြေးဝင်သည်။
ဓာတ်လှေကားတံခါး ပိတ်သွားသည်နှင့် ဖိုးခွား နံပါတ်ခြောက်ခလုတ်
ကို နှိပ်လိုက်လေသည်။ ဓာတ်လှေကားက ငြိမ့်ခနဲတက်သွား၏။

သုံးလွှာအရောက်တွင် ဓာတ်လှေကားရပ်သွားလေ၏။

တံခါးပွင့်လာပြီး . . အော်ဂင်ကိုင်ထားသော သုံးနှစ်အရွယ်
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“ဟယ် . . ကလေးတစ်ယောက်ထဲလား၊ သမီး လူကြီးတွေ

မပါဘူးလား”

“... ဖွဲ့နွဲ့... ဖွဲ့နွဲ့... ဖွဲ့နွဲ့... ဖွဲ့နွဲ့...”

ကလေးမက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ကစားစရာ အော်ဂင်လေးကိုသာ နှိပ်နေသဖြင့် ဓာတ်လှေကားအတွင်း မညီမညာသံစဉ်နှင့် ဂီတသံများ ဆူညံသွားတော့၏။

ဒေါ်ခင်စောက လက်မလျှော့သေး... .

“သမီးက ဘယ်အထပ်ကို သွားမှာလဲ”

ကလေးမက လက်လေးချောင်း ထောင်ပြသဖြင့် ဒေါ်ခင်စော နံပါတ်(4)ခလုတ်ကို အမြန်နှိပ်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဓာတ်လှေကားအတွင်းရှိမီးချောင်းများ မှိတ်သွားတော့သည်။

“ဟင်... မေမေ... မီး... မီးပျက်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်သား... ဒုက္ခပါပဲ...”

“သား ကြောက်တယ် မေမေ”

“မကြောက်ပါနဲ့သားရယ်၊ ဒါဆို မေမေ့ကို ဖက်ထား... . ဟို သမီးလေးရော ကြောက်နေရင် အန်တီဆီလာနေလေ...”

ဓာတ်လှေကားမှာ အဟောင်းကြီးဖြစ်သဖြင့် မီးပျက်သွားလျှင် နီးစပ်ရာအထပ်ကို အလိုအလျောက်ရပ်နားသည့်စနစ် မပါရှိပေ။ Emergency မီးလည်း လင်းမလာသဖြင့် ဓာတ်လှေကားအတွင်း မှောင်မည်းကာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကလေးမလေးအသံကိုလည်း မကြားရတော့။ သားလေးကို ဖက်ထားသော်လည်း ဒေါ်ခင်စောကိုယ်တိုင် ကြောက်လန့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကွန်ဒိုမှာ အရန်မီးစက်ရှိသော်လည်း ဆီဖိုးကောက်ခံရာတွင် ကွန်ဒိုနေသူအချင်းချင်း တွက်ကပ်နေကြသဖြင့်... ဆီမရှိဟု အကြောင်းပြကာ မီးစက်မောင်းမည်မဟုတ်။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း ဦးဒီအိပ်ငိုက်နေသဖြင့် မီးပျက်သွားတာတောင် သတိပြုမိပုံမပေါ်ပေ။

မီးပြန်မလာမချင်း သူတို့ ဒီအထဲမှာပဲ ပိတ်မိနေတော့မည် ဖြစ်သည်။

“... ဖွဲ့နွဲ့... ဖွဲ့နွဲ့... ဖွဲ့နွဲ့... ဖွဲ့နွဲ့...”

ထိုအချိန်၌ ကလေးမလေး၏ အော်ဂင်သံက အမှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ဒေါ်ခင်စောမှာ သားအတွက်သာမက ကလေးမလေးအတွက်ပါ စိတ်ပူသွားရသည်မို့ ဟိုစမ်းဒီစမ်း လိုက်စမ်းရင်း ရှာနေမိသည်။ နံရံလေးဖက် နံ့သွားသော်လည်း ကလေးမလေးကို ရှာမတွေ့... . အော်ဂင်သံလေးကတော့ ဓာတ်လှေကားအတွင်း ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ... .

“... ဖွဲ့နွဲ့... ဖွဲ့နွဲ့... ဖွဲ့နွဲ့... ဖွဲ့နွဲ့...”

“သမီး... သမီးလေး ဘယ်မှာလဲ”

ကလေးမလေးက အသံမပေး၊ ရှာလို့လည်းမတွေ့ဆိုတော့ ဒေါ်ခင်စော ပိုပြီးစိတ်ပူသွားရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဓာတ်လှေကားထဲမှမီးချောင်းများ ပြန်လင်းလာလေသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ကမ္ဘာဦးလူသား မီးကိုတွေ့သလိုမျိုး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြသည်။ အလင်းရောင်ကြောင့် ကျိန်းစပ်နေသော မျက်လုံးတွေ ကျန်းသားရလာသောအခါ... ဓာတ်လှေကားအတွင်း အနေအထားကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်! . . ကလေး. . ကလေးမလေး. . မရှိ. . မရှိတော့ပါလား”

“မေမေ. . ဟိုကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“မ. . မ. . သိ. . မသိဘူး. . ”

(ခြောက်ပေXငါးပေ)ပတ်လည် ဓာတ်လှေကားအတွင်း. . တံခါးလည်း မပွင့်ဘဲနှင့် ကလေးမလေး ဘယ်လိုထွက်သွားမှန်းမသိ။ သမုန်ကျဖြစ်စဉ် မဟုတ်မှန်းသိ၍ ဒေါ်ခင်စော ချွေးစို့အောင် ထိတ်လန့်လာသည်။ သားလေးလက်ကို ကိုင်ကြည့်တော့လည်း လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေလေပြီ။ ဓာတ်လှေကားကလည်း ပုံမှန်အတိုင်း အပေါ်သို့ တက်နေပြီဖြစ်၏။

“မေမေ. . ဟို. . ဟိုကောင်မလေးက. . သရဲလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး. . သားရယ်. . ”

ကလေး မကြောက်အောင် ငြင်းလိုက်ရသော်လည်း စောစောကအဖြစ်မှာ သရဲခြောက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ခင်စော သိနေ၏။ ခြောက်ထပ်သို့ မြန်မြန်ရောက်ပါတော့ဟုသာ ဆုတောင်းနေရတော့သည်။ ထိုစဉ် လေးလွှာသို့ရောက်လာ၍ ဓာတ်လှေကားရပ်သွားပြန်သည်။ ခလုတ်နှိပ်ထားသည့်အတိုင်း ရပ်သွားခြင်းဖြစ်၍ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်လာလျှင် အဖော် ရမည်ဟု တွေးမိ၏။

ဆင်းမည့်သူ မရှိ၍ ပွင့်နေသောတံခါးက အချိန်စေ့သည့်အခါ ပြန်ပိတ်သွား၏။

“အင်း. . ခြောက်ထပ်ရောက်ဖို့က နှစ်ထပ်ပဲလိုတော့တာ ဘာမှမကြာတော့ပါဘူး. . ”

ဒေါ်ခင်စော ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲကအားပေးလိုက်စဉ်မှာပဲ အပေါ်သို့တက်စပြုနေပြီဖြစ်သော ဓာတ်လှေကားထဲ၌ အော်သံများ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“ကျွန်မကိုကယ်ပါ. . ကျွန်မကိုကယ်ပါ. . ”

“ဘာသံတွေလည်း မေမေ”

“မေမေလည်းမသိဘူး သား၊ မေမေ့ကို မြဲမြဲဖက်ထားနော်”

အော်သံက ဓာတ်လှေကားထဲ ကျယ်သထက်ကျယ် လာသဖြင့် ဒေါ်ခင်စောနှင့် သားငယ်ဖိုးခွားတို့မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်နေရသည်။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး. . ”

ထိုသို့ အထိတ်တလန့်အသံများ ထွက်ပေါ်နေစဉ်မှာပင်. . ခြောက်ထပ်သို့ရောက်၍ ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားလေသည်။ အော်သံကြီးကတော့ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ. . .

“ကယ်. . ကယ်ပါ. . ကျွန်မကို ကယ်ကြပါ. . ”

ဓာတ်လှေကား တံခါးပွင့်သွားစဉ် အပေါက်ဝတွင် မိန်းမတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဒေါ်ခင်စော တစ်ယောက် အကြောက်လွန်ကာ မေ့လျော့သွားတော့သည်။

ဖိုးခွားလေးမှာလည်း စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ် ဓာတ်လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာနေသော ခြေသံများကို ဖိုးခွားလေး အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ဒီတော့မှ ရပ်နေသောမိန်းမလည်း ဖြတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ဓာတ်လှေ

၁၂ မြေဝေ

ကားထဲ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာ၏။

“ဟင်. . ဖိုးခွား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းအမေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ဖိုးခွားလေးမှာ မေးမရတော့. . ၊ သူတို့ကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေလေသည်။ ဝင်လာသူ လူကြီးနှစ်ယောက်က ဒေါ်ခင်စောအား တွဲထွဲကြလေသည်။ ဒေါ်ခင်စော လူးလွန့်လာ၏။

“အစ်မ. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး”

ဒေါ်ခင်စောက ဓာတ်လှေကားစီးလာစဉ် မီးပျက်သွားပုံ၊ ပိတ်မိနေပုံ၊ ကလေးမလေးဝင်လာပုံ၊ သရဲခြောက်ခံရပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်၏။ ထိုလူနှစ်ယောက် ခေါင်းကုတ်သွားရလေသည်။

“ဆန်းတော့အဆန်းသား. . . စောစောက ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာတာ ဓာတ်လှေကားမရောက်ခင်အထိ မီးမပျက်သေးပါဘူး. . . အစ်မရယ်”

“ကျွန်မလည်း နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ကြုံရတာပါရှင်”

ထိုစဉ်. . ကြေးစည်ထုသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟော. . ကြေးစည်ထုနေပြီဗျ၊ ကားမမီဘဲနေမယ်. . ”

“ကဲ. . ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်သူဇာမိုးရဲ့ အသုဘသွားပို့မလို့ ပြန်လာမှပဲ သာယာရေးကော်မတီကို အကြောင်းကြားပြီး ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ”

အခန်းနီးချင်းနှစ်ယောက် အသုဘပို့ဖို့ ထွက်သွားမှ. .

ဒေါ်ခင်စောတို့ သားအမိလည်း ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ကြရလေသည်။ ကြေးစည်ရိုက်သံနှင့် ယောဂီအဖွဲ့၏ သံဝေဂဂါယာ ရွတ်သံများကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထကာ အခန်းတံခါးအား လျှင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

အမန်း [၂]

၎င်း မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ရောက်နေခဲ့တာ သုံးလကြာပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှလာမတွေ့တော့... အင်းစိန်မှာ လေးနှစ်၊ သရက်ထောင်မှာ ငါးနှစ်နှင့် မြစ်ကြီးနားမှာ သုံးလဆိုတော့ ထောင် သက်ပင် ဆယ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ ဒီကိုရောက်မှ နိုင်ငံရေးအကျဉ်း သားများ ကူညီစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့က ပေးပို့သော ဂျာနယ်စုံနှင့် လျက်ဆား၊ ယားနာပျောက်ဆေး စသည်တို့ကလွဲပြီး ဘာဆိုဘာမှမရ သေး။ မြစ်ကြီးနားထောင်မှာ ယုံကြည်ချက် အကျဉ်းသားပဲခေါ်ခေါ်။

(၅-ည)ဟုပဲ ကင်ပွန်းတပ်တပ်၊ နိုင်/ကျဉ်းဟုပဲဆိုဆို အမျိုးမျိုးခေါ်တွင်နေကြသော အကျဉ်းချခံရသည့်သူက သူ့အပါအဝင် ခြောက်ယောက်ရှိလေသည်။

ခြောက်ဦးစလုံး ရန်ကုန်မှဖြစ်ကြသည်။ ထို့အတွက် . . . ဘယ်သူ့ထံကိုမှ ထောင်ဝင်စာ ရောက်မလာကြ။ ဒီလောက်ဝေးကွာလှသည့်ခရီးကို ဘယ်မိသားစုက လိုက်လာနိုင်တော့မှာလဲ . . . ။

• ဒီလိုနဲ့ပဲ မဝရေစာလေးများ စားလိုက်၊ ဒေသခံ ထောင်ကျတွေ ဝေမျှပေးသော အာဟာရလေးများ ကပ်တုပ်လိုက်နှင့် အကျဉ်းခံနေရက်များအား ဖြတ်သန်းနေကြရ၏။

ကိုယ်နှင့်ဆိုင်သည့် ထောင်ဝင်စာဖြစ်စေ၊ ဧည့်သည်ဖြစ်စေ လောနိုင်မှန်း သိလျက်နှင့် မျှော်မိတာကိုက အကျဉ်းခံတို့၏ သဘာဝလေးပဲလားမသိ။ သူတို့အားလုံး မျှော်လင့်မိတာကတော့ အသေအချာပဲဖြစ်သည်။ ဒီကိုရောက်တော့ ရန်ကုန်ရာသီဥတုနှင့် တခြားစီဖြစ်နေ၍ အချမ်းဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားကြရသည်။

အနွေးထည်မလုံလောက်မှု၊ ခြုံစောင်မလုံလောက်မှုကြောင့် ရေပြောင်းမြေပြောင်း ရာသီပြောင်းမှာ မကြာခဏဆိုသလို ဖျားနာကြသည်။ နောက်တော့လည်း ထောင်သက်ရင့်သူများပီပီ ထုသားပေသားရလာကာ မြစ်ကြီးနားနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားတော့သည်။

အပြင်မှာ နိုင်ငံရေးရာသီဥတုလည်း သာယာနေသည်ဟု ပြောသံကြားရသည်။ သားရေမျှောကြိုးလို ဆွဲစန့်ထားသော ဥပဒေကြောင့် ထောင်ကျရက် ရှည်ခဲ့ရသည့် (၅-ည)သမားတွေလည်း စိတ်

ကူးယဉ်လို့ ကောင်းလာကြသည်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် လွတ်မြောက်ဖို့ တွေးတောလို့ ရသွားသည်။

လုပ်စရာအလုပ်လည်း မရှိသည့်အတွက် ကြမ်းပိုးရှာ၊ ခြင်သတ်နှင့်ပင် အကုသိုလ်နေရက်တွေ ကုန်ဆုံးအောင် ဖြတ်သန်းနေကြရသည်။

ရဲမှီးတွင် အမေတစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ အမေက ရေဒီယိုဓာတ်ပြားရ အဆိုတော်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပြားခေတ်နှောင်း၊ ကက်ဆက်ခွေခေတ်ဦးတို့တွင် နာမည်ရကျော်ကြားခဲ့သော အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး၊ အဆိုသင်တန်းနှင့် စန္ဒရားတီးသင်တန်းလည်း ဖွင့်ထားသဖြင့် ဝင်ငွေမဆိုးလှဟု ပြောလို့ရပေသည်။

ရဲမှီး ရန်ကုန်-အင်းစိန်ထောင်တွင်ရှိစဉ်က ထောင်ဝင်စာအပတ်တိုင်း အမေလာတွေ့၏။ တစ်ပတ်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် အစားအသောက်များ စီစဉ်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုစဉ်က ရဲမှီးတစ်ယောက် အုစိုသေးသည်။ တစ်ပတ်တစ်ပတ် စားစရာတွေ ပိုနေ၍ အခန်းဖော်များကိုပင် ဝေငှနိုင်ခဲ့၏။ မယားဆိုလျှင် ဒီလောက်ဝတ္တရားကျေမှာ ဟုတ်ဟုတွေးပြီး . . . 'အမေရှိရင် ထောင်ဝင်စာရှိတယ်'ဟုပြောကာ သက်မထောင်ခဲ့တာ ရဲမှီးပဲ ဖြစ်သည်။

သရက်ထောင်သို့ပြောင်းရတော့ အမေ အလာကျသွား၏။ သာယာဝတီ၊ သုံးဆယ်၊ ပြည်၊ အောင်လံ၊ သရက် စသည့် ခရီးကဝေးဟု ပြောလို့ရသော်လည်း မနီးလှ၍ အမေအလာကျတာကို ရဲမှီးအပြစ်မမြင်၊ အိုကြီးအိုမ အရွယ်ရောက်နေသော အမေ့ကို ခု

ထက်ထိဒုက္ခတွေပဲ ပေးနေမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင် ခဲ့မိသည်။

နှစ်ပတ်တစ်ခါ တစ်လတစ်ခါသာ ရောက်လာတတ်သော် လည်း အမေပေးသွားသော တာရှည်ခံ အစားအစာတွေက များနေ ၏။ ခဏခဏမလာနိုင်၍ ရောက်သည့်အခေါက်မှာ ဖောဖောသီသီ ပေးသွားလေ့ ရှိသည်။ ထိုအတွက် သရက်ထောင်မှာလည်း သိပ်ပြီး ရှားပါးတာမျိုး မကြုံခဲ့ရ။ . .

မြစ်ကြီးနားထောင်ကို ပြောင်းရမည်ဆိုတော့ အမေ ဝမ်းပန်း တနည်းငိုသည်။ ရဲမိုးက ဘာမထီဇာနည်ယောက်ျားဟန်နှင့် အမေ့ ကို ပြန်နှစ်သိမ့်ရသည်။ ထောင်အပြောင်းမှာ လိုအပ်တာလေးတွေ အမေထည့်ပေးလိုက်သေး၏။

သို့သော် မြစ်ကြီးနားကိုတော့ အမေ လိုက်မလာနိုင်တော့၊ ခုဆို ရဲမိုး အမေ့ကိုမတွေ့ရတာ သုံးလနှင့် နှစ်ပတ်ရှိသွားခဲ့ပြီ၊ အမေ့ တို့ လွမ်းရသလို အစားအသောက်မကောင်း၍လည်း လူက ပိန်ချိုး လာသည်၊ ကျန်းမာရေးလည်း ချူချာချင်လာသည်။

လပိုင်းအတွင်း လွတ်လျှင်လွတ်၊ မလွတ်လျှင် ထောင်ထဲမှာ အသေဟူသာ ရဲမိုး စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ထောင်ထဲမှာ စာဖတ်ခွင့် ရလာသဖြင့် ဂျာနယ်စာစောင်နှင့် ရှင်ဆန္ဒာဓိက၏ တရား စာအုပ်လေးများ ဖတ်ရှုခွင့်ရလာခဲ့သည်။ ထိုအထဲမှ မသေခင် ဘာ လုပ်မလဲဆိုသည့် စာအုပ်ကို ရဲမိုး သဘောကျမိသည်။

ဆရာတော်က လူသည် မသိခြင်းငါးမျိုး၏ သားကောင်များ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဘယ်အသက်အရွယ်မှာ သေမယ်၊ ဘာရောဂါ

နဲ့သေမယ်၊ သေပြီးနောက် ဘယ်သူသာန်မှာ ကိုယ့်အလောင်း စွန့် ပစ်ခံရမယ်၊ သေပြီးတဲ့နောက် ဘယ်ဂတိကို လားရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးတဲ့. . .

တပည့်တော် ရန်ကုန်သား အသက်သုံးဆယ် ပြည့်လှပြည့် ခင် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ခုဆိုလည်း မြစ်ကြီးနားထောင်မှာပဲ သေတော့မလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒီမှာသေရင် ဒီမှာပဲမြေမြှုပ်ခံရတော့မှာပေါ့၊ အမေနဲ့ သားက အသက်အရွယ်အရ အမေကအရင်သွားမယ် ဆိုပေမယ့် အသက်သုံးဆယ် မပြည့်ခင်မှာပဲ သေခြင်းတရားက ကိုယ့်အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေပါပြီ ဘုရား. . . ဟူသာ အော်ဟစ်ချင်မိတော့ သည်။

ဒီရက်အတောအတွင်း ရဲမိုး အိမ်မက်ဆိုးတွေလည်း မကြာ ခဏ မက်နေ၏။ မကြာခဏ ဘီလူးစီးတာလည်း ခံနေရသည်။

အာဟာရမပြည့်ရသည့်ကြားထဲ အိပ်ရေးပါပျက်တော့ ရဲမိုး ကြောင်တောင်တောင်ပင် ဖြစ်လာ၏။ သူ့အခြေအနေက ဘက် ဆင်းစုံ ချွတ်ခြံကျနေချိန်တွင်. . . သိန်းထောင့်ငါးရာထိ ပေါက်သလို ခေါင်းသာစရာသတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရဲမိုး ထောင်ဝင်စာလာတယ်”

“ဗျာ! . . ထောင်ဝင်စာ. . ဟုတ်. . ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ သိသလဲ. . လာတာလဲ”

“မင်းအမေလို့ ပြောတာပဲ”

“အမေ. . အမေ. . ဟုတ်လား၊ ဟား. . ဝမ်း. . ဝမ်းသာ ထိတ်တာဗျာ”

ထောင်ဝါဒါတွေ၊ ထောင်ကြပ်တွေ တံခါးဖွင့်ပေးတာနဲ့ ရဲမီး
ပြေးထွက်သွားလို့ ကုပ်ကနေ လှမ်းဆွဲကာ နားပန်ကျင်းတာကိုပါ
ခံလိုက်ရသေးသည်။ ရဲမီး တအားကို ဖျော်နေမိ၏။ ကိုယ့်ကို လူလို
ဆက်ဆံမခံရတာတောင် အပြစ်မမြင်မိ၊ လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ဆွဲခေါ်
လာတော့လည်း သူ့ခြေလှမ်းက ထောင်ဝါဒါတွေထက် ပိုသွက်နေ
သည်။

သံဆန်ခါခြားထားသော အခန်းတွင်းရောက်တော့ . . လက်
ထိတ်ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။ အနှောင်အဖွဲ့လွတ်သည်နှင့် အမေ့ကို ပြုပြင်
နေအောင်ရှာသည်။ တွေ့သည်နှင့် ရဲမီး ဝမ်းသာလုံးဆို့ပြီး သံဇကာ
မှာ မျက်နှာအပ်၍ အမေ့ရုပ်သွင်ကို အငမ်းမရကြည့်မိ၏။ ရင်ထဲ
ဆို့နှင့်နေသည်မို့ အချိန်အတော်ကြာမှ ရဲမီး အသံထွက်နိုင်တော့
သည်။

“အမေ . . အမေ . . အမေ ပိန်သွားတယ်နော်”

ရဲမီး၏ အသံကျယ်ကြီးကြောင့် . . ထောင်ဝင်စာ တွေ့နေ
သော အခြားထောင်ကျများပင် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ရဲမီး ဘာကိုမှ
ဂရုမစိုက်အား . . .

“အမေ နေမကောင်းဘူးလား၊ အသားအရေလည်း ပြူဖျော့
လို့၊ မျက်ကွင်းတွေလည်း ညိုနေလိုက်တာ အမေရယ်”

“အင်း . . အမေ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး သား
ခရီးပန်းတာလည်း ပါမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ အမေရယ် . . မိုင်လေးရာကျော် ငါးရာနီးပါး
မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ အမေရယ်၊ ဒီရက်

ပိုင်းအတွင်း အမေ့ကို သား တအားသတိရနေတာ အမေရယ်”

“အမေလည်း သတိရပါတယ် သားရယ်”

မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီး ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး၊ ဘယ်
လောက်ပဲ ပေပေတေတေ ဖြစ်နေပါစေ မစွန့်ရက်မပစ်ရက်နိုင်ကြ
ဘူး မဟုတ်လား။ သားသမီးတွေအပေါ် မေတ္တာကရုဏာ အင်မတန်
ကြီးမားကြတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်လည်း ‘မာတာပိတုဂုဏော အနန္တော’
လို့ဆိုကြတာပဲလေ . . .

“ဒါနဲ့ . . သားတို့တွေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ လွတ်တော့
မယ်ဆို . . ”

“ပြောနေကြတာပဲ အမေရယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပါမယ်ထင်ပါ
ရဲ့၊ ဟိုတစ်ခါ အိုဘားမား လာတုန်းကလည်း ပါမယ်ထင်ထားတာ၊
မျှော်ရတာပဲ ရှိတယ်လေ . . ”

“ငါ့သား လွတ်လောက်ပါတယ်ကွယ်”

“အမေ နိမိတ်ဖတ်ရင်တော့ လွတ်မှာပါ”

“သားက သူတော်ကောင်းလေးပါ၊ အမေလည်း ငါ့သားနဲ့
အတူ နေချင်ပါသေးတယ် . . ဟင်း . . . ”

အမေ စိတ်မချမ်းသာစွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို ရဲမီး
တွေ့လိုက်ရ၏။

“စိတ်ချပါအမေရယ် . . သားလွတ်လာရင် နောက်ထပ်
ထောင်ထဲမဝင်ရတော့ပါဘူး၊ အမေ့ ဘေးနားမှာပဲ နေမယ်လေ”

“ကောင်းတယ်သား . . အင်း ဒီတစ်ခါကတော့ သားအ
တွက် အမေ ဘာမှလုပ်မလာနိုင်ဘူး”

“ရပါတယ် အမေရယ်... ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အမေ့မျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်ရတာနဲ့တင် သားဗိုက်ပြည့်သွားပါပြီ”

ထောင်ဝင်စာ တွေ့ရချိန်က မလောက်မငန့်ပင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ရဲမိုး အမေ့ကို ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ရှိခိုးလိုက်၏။

“အမေတစ်ခါတည်း ရန်ကုန်ပြန်မယ်သာ။ ဒီမှာက တည်းရ ခိုရတာ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရဲမိုးအချိန်ကြည့်တော့ (၁)နာရီပင် ထိုးနေလေပြီ။ အမေ့ အပြန်ခရီးအတွက် သူစိတ်ပူသွားမိသည်။

“အမေ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်အုံးနော်”

အမေ လူလုံးမပျောက်ခင်မှာပင် ရဲမိုးအား ထောင်ဝါဒါများက ဆွဲခေါ်သွားကြ၏။ ထောင်ကြပ်များအားမေးကြည့်တော့ ဒီနေ့က (၂၀၁၃)အောက်တိုဘာ(၁)ရက် အင်္ဂါနေ့ ဟုသိရသည်။

ထိုညက ရဲမိုး လုံးဝအိပ်မပျော်ခဲ့ ၊ အားအင်ချည့်နဲ့ဟန် ပေါက်နေသော အမေ့ရုပ်သွင်ကို အတွေးထဲမှ လုံးဝဖျောက်ဖျက်ပစ် လို့မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ အမေ့ကြောင့် စိတ်ခွန်အားတွေ တက်လာသဖြင့် ရဲမိုးကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာခဲ့သည်။ သို့သော် လွတ်ရက်က ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေးနေဆဲ...။

ထောင်ထဲမှာ လကျော်ဂျာနယ်များဖတ်ရင်း တစ်လကျော် နောက်ကျသော အတွေးအမြင်များနှင့် လောကကို up to date မြင်အောင်ကြည့်ကာ မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသည်။

သို့နှင့် မြစ်ကြီးနား၏ ခိုက်ခိုက်တုန် ဆောင်းကာလကို

ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ပူအိုက်စိုစွတ်ပြီး မိုးများသည့်ဒေသမှ ရဲမိုးတို့လို လူများ အအေးဒဏ်ကို လိမ့်နေအောင် ခံစားကြရသည်။ အအေးဒဏ်သက်သာရေး ဝိုင်းဝန်းတောင်းဆိုကြရန် ဆွေးနွေးဆဲကာလမှာပင် အားလုံးမျှော်လင့်နေသော အခွင့်အရေးကြီးက မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုအရာကား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ကြေညာချက်ပင် ဖြစ်၏။

“ဟေး... ဟေး... ငါတို့ လွတ်ပြီကွ... ”

ထောင်ကြပ်တို့ လာရောက်အကြောင်းကြားရာတွင် နာမည် ပါလာ၍ ရဲမိုးအကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွားရသည်။

မြောက်ဖျားဒေသ အအေးဒဏ်မှလွတ်မြောက်ပြီး နွေးထွေးသည့် အမေ့ရင်ခွင်သို့ ပြန်လည်ခိုဝင်ရမည့်အတွက် ရဲမိုး ပြောမပြ တတ်လောက်အောင် ရင်ခုန်ပျော်မြူးနေမိသည်။

ရှိစုမဲ့စု အဝတ်အစား သုံးလေးထည်ကိုပဲ သိမ်းလိုဆည်း လို့ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။ အချိန်တန်၍ ထောင်ဝါဒါတွေ လာခေါ်ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးက သြဝါဒချွေးသေးသည်။ နိုင်ငံတော် တည်ဆောက်ရေးမှာ လက်တွဲကူညီကြဖို့ သမ္မတကြီး၏ စေတနာကို လေးစားလိုက်နာကြဖို့ တိုက်တွန်းသေး၏။ လမ်းစရိတ် ထောက်ပံ့ပေးသည်။ လွတ်မြောက်သူအပေါင်းကတော့ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား ထောင်တံခါးမှ အပြင်ထွက်ဖို့သာ စိတ်စောနေကြသည်။

သြဝါဒတွေအပြီးတွင် ထောင်ထဲမှ ထွက်ခွင့်ရကြသည်။ ဒေသအတွင်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ကူညီစောင့်ရှောက်ရေး

အသင်းမှ တာဝန်ရှိသူများ လာကြိုကြသည်။

ခေတ္တတည်းခိုဆောင် စီစဉ်ပေးထားကြောင်း နွေးထွေးစွာ ပြောလာသည်။ ရဲမိုးက လာမကြိုနိုင်မှန်းသိလျက်နှင့် အမေ့ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာမိသေးသည်။ ထောင်မှလွတ်၍ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မိသော်လည်း လာကြိုသူမရှိ၍ ရင်ထဲဟာနေတော့၏။

မြစ်ကြီးနားမြို့ပေါ်မှာ တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ အိမ်အပြန်ခရီး စခဲ့သည်။ သူ့မှာ သတိရစရာဆိုလို့ နိုင်ငံရေးလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လေးငါးယောက်နှင့် အမေသာရှိ၏။

လောလောဆယ်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ခေါင်းထဲမှ ခဏထုတ်ထားလိုက်ရသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်ကထက် တိုးတက်လာပြီဟုဆိုသော်လည်း မြစ်ကြီးနား-ရန်ကုန် ခရီးစဉ်ကတော့ ကြမ်းတမ်းဆဲ၊ နှစ်ရက်ကျော်ကျော် သွားလာနေရဆဲသာ ဖြစ်သည်။ လွတ်မြောက်လာသော(နိုင်/ကျဉ်း)များကို လေယာဉ်နှင့်ပို့ပေးဖို့ကိုတော့ မျှော်လင့်လို့မရသည့်အတွက် ကား၊ ရထားတို့ဖြင့်သာ အိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည့်နေ့မှာ ရန်ကုန်အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးနှင့် စော၍လွတ်မြောက်သွားသည့် နိုင်ငံရေးသမားများ လာကြိုကြသည်။ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် တတ်နိုင်သမျှ ငွေကြေးလေးတွေ ငိုင်းဝန်းထောက်ပံ့သည်။ (နိုင်/ကျဉ်း)ကူညီရေးဖောင်ဒေးရှင်းနှင့် ဆက်သွယ်ရန်လည်း တိုက်တွန်းကြသည်။

ကြိုဆိုရေး အစီအစဉ်တွေ ပြီးစီးသွားတော့မှ ရဲမိုး၏ တစ်ကိုယ်တော် အိမ်ပြန်ခရီး စရသည်။ အိမ်ပြန်ခရီးဆိုသော်လည်း ဦးစွာ

ဦးတိုက်ရသည်က ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးနှင့် နယ်မြေရဲကင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရဲမိုး ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာပြီ။ ဘယ်မှာ နေထိုင်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းဖြစ်၏။ ဒါတွေပြီးမှ တကယ့်အိမ်ပြန်ခရီး စခွင့်ရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးကတော့ လမ်းဘေးအမှိုက်သိမ်းလှည်းများဖြင့် သာယာလှပလို့နေ၏။

ရပ်ကွက်ရုံးနှင့် သိပ်မဝေးတော့သော ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းဆီသို့ အပြေးပြန်လာခဲ့သည်။ ဒီကွန်ဒိုမှာ ရဲမိုး သုံးလေးလလောက်သာ နေခဲ့ရပြီး ထောင်ပေါင်းစုံပြောင်း၍ နေထိုင်ခဲ့ရတာ ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိသွားပြီဖြစ်၍ အရာရာကို ပီပီပြင်ပြင် မမှတ်မိတော့. . .

သို့သော်. . . ဒီနားမှာ ကွန်ဒိုက ဒီတစ်ခုသာရှိ၍ မှားစရာအကြောင်းမရှိ။ ရဲမိုး ကွန်ဒိုသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခုထိ မျက်နှာသိတစ်ယောက်မှ မတွေ့သေး။ သူ ကွန်ဒိုသာယာနေကော်မတီရုံးခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ရေးတေးတေး မှတ်မိသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့၏။

“ဦးဒီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ရဲမိုးပါ. . . ဒီတိုက် လေးလွှာအခန်းနံပါတ်(413)က ဒေါ်သူဇာမိုးရဲ့ သားပါ”

“ဟင်! . . ရဲမိုး မင်းလွတ်လာပြီလား”

ဦးဒီ ပုံစံက အထိတ်တလန့်လိုလို. . . တအံ့တဩလိုလိုနှင့် ရဲမိုးစိတ်ထဲ စနောင့်စနင်း ဖြစ်သွားရသည်။

“ရပ်ကွက်ရုံးက ဦးဒီဆီ သတင်းပို့ဖို့မှာထားလို့ ဝင်လာတာ အမေကော နေကောင်းရဲ့လား”

ဦးဒီက ကာမှပြန်မဖြေပဲ ထိုင်ခုံမှထသွားကာ အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်ရင်း မွေနှောက်နေသဖြင့် စိတ်နှောက်သွားကာ ရဲမိုး ရုံးခန်းထဲ မှ လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။

“မောင်ရဲမိုး ခဏလေးနေဦး။ အခန်းသော့ ယူသွားဦးလေ”

“ဗျာ! . . အမေ မရှိဘူးလား။ အမေဘယ်သွားလို့လဲ”

ဦးဒီက ခေါင်းယမ်းပြ၏။ သူ့လက်ထဲ သော့တစ်ချောင်း ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“အင်း. . ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ မောင်ရဲမိုး ရယ်. . မင်းအမေ ဆုံးပြီကွ”

“ဗျာ! . . ”

ရဲမိုးတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားလေသည်။ သူ့ကြား လိုက်သောစကားကို မယုံချင်သလို. . မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ရဲမိုး. . ဦးဒီလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး. . ဦးဒီတို့ကပဲ မင်းအမေအခန်းကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားတာ”

“မဟုတ်ဘူး. . မဟုတ်ဘူး. . ဦးဒီ နောက်နေတာ မဟုတ်လား”

“မောင်ရဲမိုး လက်ခံဖို့ခက်ခဲနေမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါလား။ ဒါပေမယ့် ဒါကအမှန်တရားပါ. . ”

“ဘယ်. . ဘယ်တုန်းက. . ဆုံးတာလဲ၊ အမေဆုံးတာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

ဦးဒီက ဖိုင်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြီး သတင်းစာတစ်စောင်နှင့် နာရေးဖိတ်စာတစ်ရွက်အား လှမ်းပေးရင်း. . .

“နှစ်လကျော်လောက်ရှိပြီ မောင်ရဲမိုး”

တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေသော လက်အစုံနှင့် လှမ်းယူပြီး နာရေးဖိတ်စာကို ဖတ်ကြည့်မိသည်။

တေးသံရှင် ဒေါ်သူဇာမိုး၊ အသက်(၅၈)နှစ်ဆိုသည့် စာတန်းကိုဖတ်အပြီး ရဲမိုး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ အနီးရှိခုံကို လှမ်းကိုင်ကာ စိတ်ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

“အမေ. . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အမေရယ်”

“ခဏထိုင်ပါဦးလား မောင်ရဲမိုး”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသော ရဲမိုး မဟန်နိုင်တော့သလို ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“နာရေးကူညီမှုအသင်းရယ်၊ ကွန်ဒိုက သာရေးနာရေး လူမှုအဖွဲ့အစည်းရယ် ပူးပေါင်းပြီး အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“အမေ. . သားရောက်လာပြီလေ အမေရယ်”

ရဲမိုး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုချမိတော့သည်။

“ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မရှိသလိုပဲ၊ သတင်းစာမှာ ပါတာတောင် တစ်ယောက်မှ မလာကြဘူး၊ ဂီတအစည်းအရုံးနဲ့ ဝိုင်းဆရာတွေ၊ သင်တန်းသားတွေပဲ လာကြတယ်”

ရဲမိုး ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်နိုင်တော့သည်။

အမေနှင့် အတူနေတော့မည်ဆိုကာမှ သူ့ရည်မှန်းချက် ဆို ဖြတ်ချက်တို့က ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ဆောက်ခဲ့သော သံအိမ်လို

တစ်စစ်ဖြစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားရလေပြီ။ ရဲမိုး နာရေးကြော်ငြာ အား ဖတ်ကြည့်မိပြန်သည်။ (၂၀၁၃)ခု အောက်တိုဘာ (၁)ရက် အင်္ဂါနေ့ မနက်(၈)နာရီတွင် ကွယ်လွန်ကြောင်းပါရှိ၏။

“ဟင်! . . အောက်တိုဘာ(၁)ရက်. . အင်္ဂါနေ့၊ ဟုတ်. . ဟုတ်လား ဦးဒီ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရဲမိုး”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ အဲဒီနေ့က အမေကျွန်တော့်ဆီ ထောင် ဝင်စာ လာတွေ့ခဲ့သေးတာပဲ. . ”

“ဟင်! . . ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် အမေ မြစ်ကြီးနားအထိ လိုက်လာပြီး ထောက် ဝင်စာ လာတွေ့တာ. . ၊ အဲဒီနေ့က. . အမေ့ကိုကြည့်ရတာ နေမ ကောင်းသလိုပဲ. . ၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ဦးဒီရယ်”

ဦးဒီက ရဲမိုးအား ကရုဏာသက်စွာကြည့်၏။ နှစ်သိမ့်စကား ပြောဖို့ စကားလုံးတွေ ရွေးချယ်နေပုံရသည်။

“မောင်ရဲမိုး အမှတ်မှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်. . ၊ အဲဒီနေ့ကို ဒီကွန်ဒိုကလူတွေ အကုန်သိကြပါတယ်၊ ဒါမှ မကျေနပ်သေးရင်. . နာရေးကူညီမှုအသင်းကိုပဲ မေးမေး၊ ဂီတအစည်းအရုံးကိုပဲ မေးမေး မေးကြည့်လို့ရပါတယ် မောင်ရဲမိုးရယ်”

မျှော်လင့်ခြင်းကောင်းကင်တွေ ပြိုကျခဲ့ရသော ရဲမိုး. . ဘာ ကိုမှ မကြားတော့၊ မချီမဆန် ကြေကွဲမှုများကို ပွေ့ပိုက်၍ ဒယီးဒယိုင် နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ အမေရင်ခွင်ကို ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး စိတ်အပန်း ဘွေဖြေဖို့ အမေ့ကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် ပြုစုလုပ်ကျွေးဖို့ ဆိုတာတွေ

အကောင်အထည်ဖော် လို့ မရတော့သည့်ဘဝမှာ သူဘယ်လို ဆက် ရှင်သန်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရတော့. . . ။

ဓာတ်လျှောက်ရေးမှာ ရပ်ရင်း ခလုတ်နှိပ်လိုက်၏။ စိမ်း ကားစွာ ဆီးကြိုနေသည့် ဓာတ်လျှောက်ရေးထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ နွမ်းလျ ပျော့ခွေစွာနှင့် ဓာတ်လျှောက်ရေးအိမ်နံရံကို အားပြုမှီထားရင်း နံပါတ် (4)ခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်လေသည်။ ငြိမ်ညောင်းစွာ တက်သွား သော ဓာတ်လျှောက်ရေးက အမေ့အခန်းဆီကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် အမေ ရှိနေမည့် နတ်ပြည်ဆီကိုလား၊ ဘယ်ကို ပို့ပေးမည်မှန်း မသိတော့။

သုံးလွှာသို့အရောက်တွင် ဓာတ်လျှောက်ရေးရပ်သွားပြီး တံခါး ပွင့်သွားလေသည်။ ထိုစဉ် ရဲမိုးတွေ့လိုက်ရသည်က ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျကာ မတ်တတ်ရပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုဖြစ်၏။

အထဲသို့ဝင်မလာသည့် ထူးခြားနေသော အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး. . ဓာတ်လျှောက်ရေးတံခါး ပြန်ပိတ်မသွားစေရန် ခလုတ်နှိပ် ထားလိုက်ရင်း. . .

“အောက်ဆင်းမလို့လား အစ်မ၊ ကျွန်တော်က အပေါ်တက် မှာ. . ”

ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ကိုစကားပြန်မပြောဘဲ. . ပါးစပ်မှ တ တွတ်တွတ်ရွတ်နေလေ၏။

“.....”

ဓာတ်လျှောက်ရေးထဲလည်း ဝင်မလာသော ထိုအမျိုးသမီးဟို ရဲမိုး စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် တံခါးပိတ်ပြီး လေးလွှာသို့ ဆက်တတ် သွားသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အချက်ပေးသံ မြည်ပြီး ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားကာ တံခါးပွင့်သွား၏။ ရဲမိုး ထွက်လာပြီး ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ လူသူရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်နေပုံက ချောက်ချားစရာပင် ကောင်းနေတော့၏။ ထောင့်ဆုံးရှိ အခန်းနံပါတ် (413)သို့ ဦးတည်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူနှင့် အမေနေခဲ့သော အခန်းလေးကို ရဲမိုးလှမ်းတွေ့နေချိန်။ ထိုစဉ်. . .

“ဂလုံး! . . ဂုံး! . . ခုန်း! . . ”

အသံက နောက်ဘက်မှ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ကျကွဲသံဖြစ်၍ ရဲမိုး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာဆိုဘာမှမရှိ၊ ရှင်းလင်းလို့နေ၏။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရှေ့ပြန်လှည့်မည်အပြု နားဝင်ပီယံမဖြစ်သော အော်ဂင်တီးသံ စီစီညည်က နားထဲတိုးဝင်လာသည်။ ရှေ့လှည့်ကြည့်တော့. . . စောစောက ဘယ်သူမှရှိမနေသော အခန်းနံပါတ် (412)ရှေ့တွင် တံခါးကိုမို့ပြီး အော်ဂင်လေးတီးကာ ထိုင်နေသော သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုကလေးမလေး ရှေ့ကအဖြတ် တီးနေတာကိုရပ်ပြီး ပြုံးကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့ကိုလိုက်မော့ကြည့်နေသည်မို့ ရဲမိုး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ကလေးမလေးမျက်နှာမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးလို့ခြင်း အရိပ်အယောင်တွေ မရှိသည့်အတွက် အကြည့်လွဲကာ (413)အခန်းတံခါးသော့ကို ကြေကွဲစွာ ဖွင့်လိုက်ရတော့သည်။

အထဲသို့ဝင်၍ တံခါးပြန်မပိတ်ခင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ. . . စောစောက ဘေးခန်းရှေ့မှ ကလေးမလေးကို မတွေ့ရတော့၊ သူ့

အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီအထင်နှင့် ရဲမိုး တံခါးပိတ်လိုက်လေသည်။

အခန်းက အလုံပိတ်ထားသဖြင့် အောက်သုံးသုံးအနံ့အသက်က လှိုင်နေသည်။ လိုက်ကာနှင့် ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်မှ အသက်ရှူလို့ ရသွားတော့၏။

အနံ့အသက်ဆိုးတွေ လျော့ပါးသွားကာ အလင်းရောင်လည်းရလာသဖြင့် မရင်းနှီးသော အခန်းအနေအထားကို လေ့လာရသည်။ အခန်းနံရံနှင့် အမေ့စန္ဒရားခုံပေါ်မှာ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံများကို တွေ့သည်။ ရဲမိုး တစ်ပုံချင်းလိုက်ကြည့်ကာ. . . အတိတ်ကို ပြန်တူးနေဆွဲမိသည်။ ငယ်စဉ်က အမေနှင့်တွဲရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံများကြောင့် လှမ်းစိတ်တွေဝေကာ ရဲမိုး မျက်ရည်ကျရသည်။

ပိုင်ရှင်မရှိတော့၍ သံစဉ်မဲ့ကာ အထီးကျန်နေရှာသော နွေရားပေါ်မှ အမေ့ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဖုန်တက်နေသော ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ပေါ်မှ အမေ့မျက်နှာအား လက်နှင့်ပွတ်သပ်ကြည့်မိသည်။ ဓာတ်ပုံက သက်မဲ့ဖြစ်နေ၍ နွေးထွေးသော အမေ့၏ ဇိတ်ဝေ့ကို မခံစားရတော့ပေ။

“အမေရယ်. . . သားပြန်လာတဲ့အထိ ဘာလို့များ စောင့်နေခဲ့တာလဲ၊ သား အခု ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်ရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ညီင်ပင်ရမှာလဲ၊ သားကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ဘာလို့မပေးတာလဲ. . . အမေရယ်”

ရဲမိုး တစ်ယောက်တည်း မချီတင်ကဲ ပြောနေမိသည်။

ဒီအခန်းထဲမှာ အမှတ်ရစရာတွေ အများအပြား ရှိနေ၏။ အမေ့သီချင်းဓာတ်ပြားများ၊ ကက်ဆက်ခွေများ၊ စီဒီပြားများ၊ ဓာတ်

စက်အဟောင်းနှင့် ကက်ဆက်တစ်လုံးတို့လည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ရှိနေကြသည်။

ဆက်တီ စားပွဲပုလေးပေါ်တွင်တွေ့ရသော ကြက်မွေးနှင့် သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ ဖုန်တွေ မှန်ထူသွား၏။ နည်းခန်းပြီးတော့ အိပ်ခန်းကို ဝင်ကြည့်သည်။

အမေ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ သေသေသပ်သပ်ရှိနေ တာတွေ့သည်။ အမေရဲ့ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတင်သည်လည်း သပ် သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေ၏။ ဒါပေမယ့်...

“ဟင်!.. ခေါင်း.. ခေါင်းအုံးစွပ်မှာ သွေးကွက်တစ်ကွက် ပါလား”

ရဲမိုး ခေါင်းအုံးကို ယူကြည့်သည်။ အချိန်တွေကြာပြီမို့ သွေး ကွက်က ခြောက်ကပ်နေပြီ။ အမေ ဘာကြောင့်များ ဆုံးသွားခဲ့ တာလဲ၊ ရောဂါနှိပ်စက်လို့လား.. တခြားအကြောင်းတရားကြောင့် များလား၊ ရင်ထဲမှာ ပဟေဠိတွေ ဖြစ်တည်လာ၏။

“အမေဆုံးတဲ့နေ့က ငါ့ကိုထောင်ဝင်စာ လာတွေ့တဲ့နေ့ပဲ၊ အမေဆုံးတာ မနက်(၈)နာရီ၊ အမေ မြစ်ကြီးနားထောင်က နေ့လယ် (၁)နာရီကမှ ပြန်သွားတာ၊ အဲဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အမေဆုံးပြီးမှ မြစ်ကြီးနားကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့တာပဲဖြစ်မယ်”

တွေးရင်း စိတ်တွေချောက်ချားလာသဖြင့် ရဲမိုး အိပ်ခန်း ထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ သတင်းစာမှ နာရေးကြော်ငြာကို ပြန်ဖတ် ကြည့်သည်။

“ဒါ.. ဒါဆို.. အမေ ငါ့ကိုစိတ်မချလို့ မကျွတ်ဘဲ ဖြစ်နေ

ပြီလား၊ အမေ ဘဝမကူးနိုင်ဘူးပေါ့.. ဘုရား.. ဘုရား.. ဒါဆို.. ငါဟာ အမေ့ကို တမလွန်ရောက်တဲ့အထိ ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့သူပေါ့”

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တွေးရင်း ရဲမိုးမခံစားနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ သွားရသည်။

ထိုစဉ်... တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် စကားဆိုသံများက နားထဲ သို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဝင်လာလေသည်။ ပျောက်ကွယ်သံနှင့် မိန်းမသံဖြစ်၏။ အပြန်အလှန်ပြောနေကြတာဖြစ်ပြီး.. အချင်းများ ရန်ဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံများဖြစ်၍ ရဲမိုး အခန်းနံရံကို ကပ်၍ နားစွင့်ကြည့်သည်။ ရန်ဖြစ်၊ စကားများနေရုံမက ရိုက်နှက်နှိပ်စက် ၍ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများကိုပါ ကြားနေရသည်။

ရဲမိုး သိချင်စိတ်နှင့် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ အပြင်က အခြေအ နေကို အကဲခတ်လေ့လာကြည့်သည်။ အသံသဲ့သဲ့ လွင့်လာသော် လည်း ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်မှာတော့ လူသူကင်းမဲ့ကာ ထိုအဖြစ် အယုက်ကို သိသူ၊ ကြားသူ ရှိပုံမပေါ်ပေ..

အခန်းအတော်များများကလူတွေ အလုပ်သွားကြသည်မို့ သေကြခြင်းဖြစ်မည်ဟု ရဲမိုးထင်မိသည်။

အဖော်မရှိ၍ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တားမြစ်ဖို့ အကြံကို လက် လျှော့ကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှရန်ပွဲက ပိုပြီး အရှိန်မြင့်တက် နေပုံရသည်။ အသံတွေက ပိုမိုဆူညံလာနေပြီ။

ရဲမိုး မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် နံရံကိုပုတ်၍ သတိပေး အော် ထပ်လိုက်သည်။

“ဟိုဘက်ခန်းက ရန်ဖြစ်နေတဲ့ လင်မယား၊ ဘေးခန်းမှာ လူရောက်နေပြီဗျို့ . . ဘေးခန်းက လူတွေကိုလည်း အားနာကြပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ မတော်သေးရင် ရဲခန်းကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်မှာနော်”

ရဲမိုး သတိပေးတာ ထိရောက်သွားသည်လားမသိ၊ တစ်ဖက်ခန်း (412)မှ အသံတော့တိတ်သွား၏။ ထိုအခါမှ ရဲမိုးလည်း သက်ပြင်းချကာ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ကို ပြင်ဆင်ရသည်။ ဦးစွာ အမေ့ရဲ့ စန္ဒရားခုံကို ဖုန်သုတ်ရေပတ်တိုက်လိုက်သည်။ ဖုန်သုတ်နေစဉ် ထူးဆန်းသော အသံတစ်ခုကို ရဲမိုး ကြားလိုက်ရသည်။

“ဂျီ! . . ဂျီ! . . ဂျစ်! . .”

အသံက စန္ဒရားခုံနောက်မှ ထွက်နေခြင်းဖြစ်၏။ စန္ဒရားခုံကို နံရံနှင့်အနည်းငယ်ခွာကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှာတော့ စန္ဒရားနောက်မှနံရံတွင် တစ်လက်မခန့် အပေါက်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

တစ်ဖက်ခန်းထိ ပေါက်နေပုံရ၍လည်း အံ့သြမိသည်။

အမေကပဲ ဖေါက်ထားတာလား၊ တစ်ဖက်ခန်းကပဲ ဖေါက်ထားတာပဲလားဆိုတာတော့ မသိနိုင်။ ဒီအပေါက်ကြောင့် တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံတွေကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားနေရခြင်းပဲဖြစ်မည်ဟု သုံးသပ်မိသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ရန်ပွဲစသွားသော်လည်း ခုံတွန်းရွှေသံများ၊ ဗီရိုတွန်းရွှေသံများ ဆက်လက်ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ထိုအပေါက်မှ တစ်ဖက်သို့ကြည့်သော်လည်း မှောင်မည်း

နေသဖြင့် ရဲမိုးဘာမှမတွေ့ရ။ အပေါက်ထဲ လက်ညှိုးထိုးထည့်ကာ နှိပ်ကြည့်လိုက်၏။ အတွင်းနံရံများကို လက်နှင့်စမ်းသပ်၍ တစ်ဖက်အပေါက်နေသလားဆိုတာ စူးစမ်းကြည့်သည်။

“အား! . .”

အကောင်တစ်ကောင် ကိုက်လိုက်သလို၊ တစ်ခုခု ရှသလို အထိအတွေ့မျိုး ခံစားရသဖြင့် လက်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ရသည်။ လက်ညှိုးထိပ်တွင် သွေးစို့နေတာ တွေ့ရ၏။

ရဲမိုး ရေချိုးခန်းသို့ အပြေးလေးသွားကာ ဘေစင်မှာ ဒဏ်ရာတိုရေဆေးလိုက်သည်။ သွေးက တော်တော် နှင့်မတိတ်။

“ . . ဖွဲဟဲ့ . . မေ့လို့ မရပါလားကွယ် . . မေ့ပျောက်လို့ မရပါလားကွယ် . . ခုလို မိုးတွေသည်းသည်းရွာတော့ ချစ်တဲ့သူကို ပိုသတိရတယ် . . ဖွဲဟဲ့ . . ”

“ဟင် . . ဒီသီချင်း၊ ဒါ . . အမေသီချင်း၊ အမေ ဆိုနေတာလား . . .”

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရဲမိုး အသည်းအသန် ပြေးထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။ အသံလာရာကို ကမူးရှူးထိုး လိုက်ရှာသည်။ အမေ့ကို မတွေ့ရဘဲ အသံသာ ကြားနေရသည်မို့ ရဲမိုး စိတ်တွေချောက်ချားလာလေသည်။ ရှိုးကွေ့စံနားရောက်တော့မှ အကြောင်းရင်းကို သိလိုက်ရ၏။

အလှတင်ထားသော ဓါတ်စက်အဟောင်းက သူ့အလိုလို ဖြူတာ အမေ့သီချင်းသံတွေ ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူရောက်လာတာမှ ရုတ်တရက် သီချင်းသံရပ်သွား၏။ ဒီအိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလိမ့် . . အမေ့ဝိညာဉ် ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေတာလား . . ဒါ

ကြောင့် ရဲမိုးသိအောင် သိချင်းဖွင့်ပြ အသိပေးတာများလား. . .။

ဝိညာဉ်က သူ့အမေဖြစ်နေသည့်အတွက် ရဲမိုးကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်မိသော်လည်း ရင်ခုန်နေတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ လူဖြစ်ဖြစ် ဝိညာဉ်ဖြစ်ဖြစ် အမေက. . . အမေသာဖြစ်သည်။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ အမေရှိနေသလို ခံစားရတာ သူ့အတွက် အင်အားတစ်ရပ်ဟုပင် ရဲမိုး ခံယူထားသည်။ ထိုစဉ်. . . ရဲမိုးအကြည့်က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်တိုက်ခန်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီ ရောက်သွား၏။ ထိုအခန်းမှ. . . လူတစ်ယောက် ခန်းဆီးကိုအကာအကွယ်ယူ၍. . . သူ့လှုပ်ရှားမှုများအား စောင့်ကြည့်နေတာသိတော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

ပြတင်းပေါက်သို့သွားကာ ထိုအခန်းကို စူးစူးရှရှ ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ အလွမ်းကွာဝေးသဖြင့် လူလုံးမကွဲသော်လည်း ဘယ်အခန်းလည်းဆိုတာတော့ တွက်ဆမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်. . . ချောင်းကြည့်အကဲခတ်နေသူက လိုက်ကာကို လုံခြုံစွာချကာ လူလုံးပျောက်သွားလေသည်။

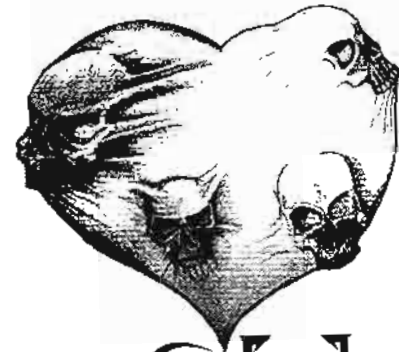
ထိုအချိန်တွင် လူနှစ်ယောက်စကားပြောနေသံက စာကလေးတစ်အုပ် နားထဲတိုးဝင်လာသလို ကြားလိုက်ရသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသွားသော ခြေသံများ. . . စကားပြောသံများက ရဲမိုးအခန်းရှေ့မှ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေလေ၏။

ရဲမိုးအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ကော်ရစ်တာတစ်လျှောက် ဘယ်သူမှမရှိ စောစောကကြားနေရသော အသံ

များနှင့် ခြေသံများလည်း လုံးဝမကြားရတော့. . .။

ရဲမိုး တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ရင်း အားလုံးကို လျစ်လျူရှုကာ နည်းခန်းဆိုဟရှည်ပေါ် လှဲအိပ်ချလိုက်တော့သည်။ နူးညံ့သော အိပ်ရာ ဆိုဟတို့နှင့် ဝေးကွာခဲ့ရ၍ ထင်၏။ ရဲမိုး ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

အမေရိကန် [၃]

၆ မိုး (နိုင်/ကျဉ်း)ကူညီရေးအဖွဲ့ကို သွားမည်ဟူသော
 နည်းစွယ်ချက်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ နေ့ခင်းဆယ့်တစ်နာရီကျော်
 ပြီးတော့ ဘတ်စ်ကားတွေ ချောင်စပြုနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် အေး
 အေးသက်သာနှင့် ဇိမ်ကျကျ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဆယ်နှစ်အတွင်း
 စိုးတက်ပြောင်းလဲနေသည့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ငေးမောရင်း လိုက်
 လာခဲ့၍ ကိုယ့်ဘေးမှာ လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်တာကိုပင်

သတိမပြုမိလိုက်။

မြို့စွန်ရပ်ကွက် လမ်းမတန်းတွေပေါ် ရှစ်ထပ်၊ ဆယ်ထပ် အဆောက်အအုံတွေ တိုးတက်များပြားလာသလို၊ ကားလှလှလေး တွေလည်း လမ်းလုံးပြည့်မျှ သွားလာနေကြတာတွေ့ရသည်။ ထိုကား တွေအပေါ်တွင်တော့ ဂွေကိုင်ရတာကို သဘောကျနေကြသည်။ မမောင်းတတ်မောင်းတတ် လူဖို၊ လူမလေးတွေကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ဟိုတုန်းက သိန်းထောင်ကျော်သည့် ကားတွေကို တစ်ရာငါး ဆယ်လောက်နှင့် ရနေပြီဖြစ်သဖြင့် လူများစု ကိုယ်ပိုင်ကား စီးနိုင် သည့်ခေတ် ဖြစ်နေပြီဟု ကျေနပ်ဖတ်ရင်း သိရသည်။ အဟောဝတ ကောင်းလေစွပေါ့။ . . ။

လူတွေပေါ့၊ ကားတွေပေါ့၊ တိုက်တွေပေါ့တဲ့ . . မြို့တော် ရန်ကုန်အား ရှုစားရင်း မျက်စိတွေပါ မူးနောက်လာသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ ကားက ရုတ်တရက် ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။

“ကျွါ! . . ”

ရဲမိုး ရှေ့သို့ငိုက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

စပယ်ယာကမှန်ပြတင်းမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်၍ ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ တံခွါ့ စပ်စုချင်သူတွေလည်း ခေါင်းထောင်လာကြ သည်။

“ဟာ . . ဟိုရှေ့က ဘတ်(စ်)ကားအောက်ထဲ ဆိုင်ကယ်ဝင် သွားတာကွ”

စပယ်ယာ၏ အညွှန်းကြောင့် အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားကြ

သည်။ ရဲမိုးလည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခေါင်းပြုကြည့်မိသည်။

“ဆိုင်ကယ်သမား သေပြီလားမသိဘူး”

ရဲမိုးခေါင်းပြန်ဝင်ကာ တစ်ဖက်သို့အလှည့် ဘေးခုံမှကောင် မလေးက စိတ်ဝင်စားကာ . . လှမ်းကြည့်ရန် ကြည့်ချင်စေနှင့် ပြတင်းပေါက်သို့ ရှေ့တိုးလာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံသွားကြ သည်။ ကောင်မလေး ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်တာပင် မမိတော့ . .

အရှိန်လွန်ကာ မျက်နှာချင်းကပ် နှုတ်ခမ်းချင်းထပ်သွားကာ အနမ်းပွင့်တို့ ဖြစ်တည်သွားတော့သည်။ ရဲမိုးလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး . . မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်မိ၏။ ကောင်မလေး သူ့မျက်နှာကြီးကို တွန်းဖယ်ကာ . .

“အို! . . ရှင် . . ရှင်”

“ဖြန်း! . . ”

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပဲ ရဲမိုး ပါးတစ်ဖက် ထူပူသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အောင်မလေးဗျာ . . ”

ကောင်မလေးက လက်သန်ပြောင်လှစွာ သူ့ပါးကိုရိုက်ချ လိုက်၏။ ပါးပြင်ကို လက်ဖြင့်စမ်းရင်း ရဲမိုး ကြောင်အမ်းသွားရသည်။

“ဟာ . . ဘာလို့ရိုက်တာလဲဗျာ၊ မတော်တဆ နမ်းမိတာပဲ”

ကောင်မလေးလည်း ရှက်ရှက်နှင့် ထိုင်ခုံမှထထွက်သွားလေ သည်။ ကားတိုက်မှုကြောင့် လမ်းပိတ်နေသည့်နေရာက ဂွတ္တလစ် သမ်းဆုံအနီး ရန်ကင်းစင်တာရှေ့တွင် ဖြစ်၏။

“ကဲ . . လမ်းပိတ်နေပြီ ကြာမှာနော် နီးတဲ့လူ ဆင်းလျှောက်

ရင် မြန်မြန်ရောက်မယ်”

စပယ်ယာက အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီး ဆော်ဩလိုက်သဖြင့် ကားပေါ်မှလူများ အလုအယှက်ဆင်းကြလေသည်။

ကောင်မလေး ကားပေါ်မှဆင်းခင် ရဲမီးကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်သွား၏။ ရဲမီးရင်ထဲ ငှက်အလုံးတစ်ရာ ပေါက်ကွဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အပြစ်ကင်းပြီး သန့်ရှင်းကြည်လင်နေသော မျက်နှာအေးအေးလေးက ရဲမီး၏ နှလုံးသားအား ပြုစားနိုင်လောက်သည့် စွမ်းအားတွေ အပြည့်ရှိနေလေ၏။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း အရာအားလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ရာ... ကောင်မလေးများလည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမများနှင့် အနေဝေးခဲ့ရုံသာမက နှလုံးသားချင်းလည်း ဝေးခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ရဲမီး၏ နှလုံးသားမှာ ငယ်ဖြူစစ်စစ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနှလုံးသားမှာ ယခုတော့ ဆူမတ္တရာမီးတောင်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားထောင်ထလာချေပြီ။

ဒါဟာ သူ့အတွက် 'ရင်ခုန်ခြင်းအစ... (First Kiss)က'ပဲ မဟုတ်ပါလား...။

တွေ့တွေ့ချင်း အမှတ်တမဲ့နမ်းခွင့်ပေးသော ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်လေးနောက် ရဲမီးထလိုက်မည်အပြု သူ့ဘေးမှ မာကျောကျော အရာတစ်ခုကို လက်ထောက်မိသွားသည်။

ထိုအရာက ကောင်မလေး ကျကျန်ခဲ့သော (Samsung Galaxy S3)ဖုန်းလေးဖြစ်နေ၏။

ဖုန်းကိုလွယ်အိတ်ထဲထည့်ကာ ရဲမီး ကားပေါ်မှဆင်းချိန်တွင် ကောင်မလေးက လမ်းဖြတ်ကူးနေပြီ ဖြစ်သည်။ အညှို့ခံရသူတစ်ယောက်လို ရဲမီး လိုက်သွားမိသည်။ လှမ်းမြင်နေရသည့် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ အလှအပ အစုစုတို့က ရောမကျောက်ဆစ်ရုပ်အလား...။

မျက်နှာဖူးဖူးလှလှလေးက စွဲမက်စရာကောင်းသလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ရင်ခုန်ဖွယ်အတိုင်းနေသည့် မိန်းကလေးအား ရင်ထဲမှာသိမ်းထားလိုက်ဖို့ ရဲမီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

အထီးကျန်ဝေဒနာတွေကို နှစ်ရှည်လများ ခံစားခဲ့ရသည့် နှလုံးသား၏ငတ်မွတ်မှုက အဆင်ခြင်မဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်လားမသိ...။

လမ်းသွားများက သူ့ ကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိပြုံးစိဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုစဉ် မိန်းကလေးက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ရဲမီးကို တွေ့တော့ အံ့ဩရှက်ရွံ့သွားဟန်နှင့် ချက်ချင်းကျောခိုင်းသွားကာ ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးသွား၏။ သူ့ကို ဘာလို့ဝိုင်းကြည့်ကြသည်ကို ရဲမီး စဉ်းစားတတ်တော့...။ ကော်လံကိုထောင်ကာ ရင်ကျောရင်း ဆက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဂွတ္တလစ်ဈေးကွေ့ကို ကျော်ပြီး မင်းလမ်းဓမ္မရုံနား အဆောက်တွင် ကောင်မလေး ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွား၏။ ဆိုင်ထဲအဝင်တွင် သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

အလှမ်းဝေးသော်လည်း ရဲမီး ပြုံးပြလိုက်၏။
ထမင်းဆိုင်ဆိုတော့ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော နေရာဖြစ်

၍ ရဲမိုးအားတက်သွားပြီး ခရီးသွားဟန်လွဲ ထမင်းဝင်စားဖို့ အကြံရသည်။

ဆယ့်တစ်နာရီကျော်သာရှိသေး၍ ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ လူသိပ်မများသေး။ ရဲမိုး စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးချာတိတ်လေးတစ်ယောက် လာမေး၏။

သူ့ မျက်နှာက စပ်ဖြူဖြူနဲ့ . .

“ဦး . . ဘာဟင်းနဲ့ စားမလဲ”

“ဝက်စပ်နဲ့ ပေးကွာ”

“ဟုတ် . .”

စားပွဲထိုးလေး လျှောက်သွားရာနောက်သို့ လိုက်ကြည့်မိရာ ဟင်းအိုးဆယ်လုံးခန့်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူ၏ အနမ်းပိုင်ရှင် ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်နေသည်မို့ ထိုကောင်မလေးမှာ ထမင်းဆိုင်မှဖြစ်ကြောင်း သိရပြီး ဝမ်းသာသွားရပြန်သည်။ နေရပ်ကိုသိမှတော့ နောက်ထပ် တွေ့ဆုံခွင့်အတွက် သေချာသွားပြန်ပြီလေ . . ။

ခဏအကြာတွင် လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် စားပွဲထိုးလေး ပြန်ရောက်လာသည်။ ထမင်း၊ ဟင်း၊ ပန်းကန်များ ချပေးရင်း . .

“ဦးလေး . . ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဟိဟိ . . ဦးနှုတ်ခမ်းမှာ နှုတ်ခမ်းနီရာကြီး . . ဦးဦးချစ်ချစ်က နမ်းလိုက်တာလား”

“ဟေ! . .”

စားပွဲထိုးလေး ရယ်ကျဲကျဲပြောလိုက်မှ ရဲမိုး နှုတ်ခမ်းကိုပွတ်ကြည့်မိသည်။ လက်တွင် နှုတ်ခမ်းနီတွေပေးနေတာတွေ့၍ ရဲမိုးတော်တော်ရှက်သွား၏။ နှုတ်ခမ်းတံဆိပ် ခတ်နှိပ်ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်လာစဉ် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်သွားသူများကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ ပိုလိုတောင် ရှက်သွားရသည်။

တစ်ရှူးတွေ တစ်ထွေးကြီး ဆွဲထုတ်ပြီး . . နှုတ်ခမ်းထက်မှ နှုတ်ခမ်းနီရာကို ပွတ်တိုက်ဖျက်ပစ်ရသည်။ ရဲမိုး အလုပ်ရှုပ်နေသည့် အဖြစ်အား စားပွဲထိုးလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းတံဆိပ် ခတ်နှိပ်ပေးသော ကောင်မလေးတို့ ကြည့်ပြီး ပြီးစိစိ ဖြစ်နေကြသည်။ ရှက်ပြီးရင်း နှုတ်ခမ်းရသည့် အတူတူ မထူးတော့ဟု သဘောထားကာ ရဲမိုး ပေါ်တင်ပင် စပ်စုလိုက်သည်။

“ချာတိတ်. . ဟိုမှာ ထမင်းပြင်ပေးတဲ့ အစ်မက ဒီကစားဖို့မျှလား . .”

ချာတိတ်က ရဲမိုး ညွှန်ရာသို့ လှည့်ကြည့်ပြီး . .

“ဟာ . . အဲဒါ ဆိုင်ရှင်ဗျ၊ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ သမီး”

“ဟေ . . ဟုတ်လား၊ အင်း . . အင်း . . အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ . . ထမင်းလိုက်ပွဲတစ်ပွဲပါ တစ်ခါတည်းချပေးကွာ၊ ဒီဆိုင်ကတည်း အတော်ကောင်းတယ်လို့ အဲဒီအစ်မကို သွားပြောလိုက်ဦး . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . .”

ပြင်ထားသည့် ထမင်းအနေအထားကို ကြည့်ပြီး . . ဝမှာမတုတ်မှန်းသိ၍ လိုက်ပွဲတစ်ပွဲမှာကာ . . ဝက်သားအစပ်ချက်နှင့် အလကားတိုက်သော ပဲကုလားဟင်းအပြင် ကောင်မလေး၏ လှတ

ပတ မျက်နှာလေးကိုပါ ဟင်းအဖြစ် တွဲဖက်၍ ထမင်းနှင့် အဝစား လိုက်တော့၏။

ထောင်ထမင်း ထောင်ဟင်းထက်စာလျှင် အများကြီး ပို ကောင်းနေ၍ စားရတာ အရသာရှိလှ၏။ လိုက်ပွဲနှစ်ပွဲကုန်မှ ဝမ်းဝ သွားသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့လည်း ရေသောက် သွားကြားထိုးတံ ကိုက်ပြီး အချိန်ဆွဲ၍ နှုတ်ခမ်းနီမလေးကို ငေးနေမိသေးသည်။ သူ လည်း ရဲမိုး၏အကြည့်များကို သတိထားမိဟန်နှင့် အမူအရာပျက် နေ၏။

နေမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ လူကျလာသည့်အတွက် အားနာ ပါးနာနှင့် ပိုက်ဆံရှင်းကာ ထပြန်လာရတော့သည်။ ဆိုင်ထဲမှအထွက် ထမင်းဟင်းပြင်သည့် ကောင်တာမှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ရသေးသည်။

မျက်လုံးချင်းဆုံသည့်အခိုက် ရဲမိုးက ကဝေတစ်ကောင်လို ပြုံးပြကာ ညှို့ယူပြုစားလိုက်သည်။ အောင်မြင်ထိရောက်မှု ရှိမရှိ ဆိုတာတော့ နောက်တစ်ခါဆုံမှသာ သိခွင့်ရပေလိမ့်မည်။

ရဲမိုး ဖွန်အကြောင်လွန်သွား၍ ဖုန်းပြန်ပေးဖို့ကိုပင် မေ့သွား ခဲ့သည်။ သူမကလည်း ဖုန်းပျောက်နေတာ သတိရပုံမပေါ်။ ဖြစ်ချင် တော့ ဖုန်းက ဘက်ထရီအားကုန်ပြီး ပါဝါပိတ်သွားလေပြီဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ဒီနေ့ထွက်လာရခြင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို သတိရလာသည်။ (နိုင်/ကျုံး)ကူညီရေးအဖွဲ့သို့ ရဲမိုး ခရီးဆက်လိုက်သည်။

မေါင်ဒေးရှင်းမှ ဘဝပြန်လည်စတင်ရန်အတွက် ငွေသုံး သိန်းနှင့် ထောင့်ငါးရာတန် (Sim Card)တစ်ကတ်ကူညီ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . သူ့ဘဝအတွက် အထောက်အကူ ကြီးကြီး မားမားတော့ဖြစ်သည်။

မဲနှိုက်စရာမလိုဘဲရလာသည့် (Sim Card) ကလေးကို မြင်မှ ကောင်မလေးဖုန်း ပါလာမှန်း သူ့သတိရသွားသည်။ ဖုန်းထုတ် ကြည့်တော့ ပါဝါက ပိတ်နေပြီ။

ဖုန်းဆိုင်မှာ ခပ်ပေါပေါ ဟန်းဆက်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်တော့ သူလည်း ဖုန်းတန်ခိုးရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သွား၏။ ထိုဆိုင်မှာပင် ကောင်မလေးဖုန်းကို အားသွင်းပေးဖို့ အကူညီတောင်းပြီး စောင့်ယူ ထားခဲ့တော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ အပျော်တွေအားလုံး ပျောက် ခဲ့သွားရတော့သည်။ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ အထီးကျန် ခြင်း၊ စိတ်မသိုးမသန်ဖြစ်ခြင်းတို့သာ ကြီးစိုးနေပြီး ချောက်ချားဖွယ် ဆောင်းလွန်းနေသည်။ ညစာအတွက် ခေါက်ဆွဲခြောက်နှစ်ထုပ် မြှတ်လိုက်သည်။

ခပ်သွက်သွက်ပင် စားသောက်ပြီး ပန်းကန်နှင့်အိုးကို ဆေး ခြာစဉ် . . ဘေစင်ထဲမှ ပဲ့တင်သံလိုက်သံများ ထွက်လာတာ ကြား ခိုက်ရသည်။

“..!@#% ^&*..”

အိုးနှင့်ပန်းကန်ကို ဖယ်ရင်း ဘေစင်မှ ရေထွက်ပေါက်အား စူးစူးရှရှ နားထောင်ကြည့်သည်။

လူအော်သံလိုလို၊ သတ္တုချင်း ရိုက်ခတ်မိသလိုလို အသံမျိုး ကြားရသည်။ သေချာထပ်နားစွင့်ကြည့်တော့ အသံက ပျောက်သွား

၏။ ရဲမိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်၍ နှစ်ယောက် ထိုင်ဆိုဖာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ လောလောဆယ် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်နေသည်က... ရန်ဖြစ်လွန်းသော တစ်ဖက်ခန်းမှ လင် မယားကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

အခန်းချင်းကပ်နေတော့ အယုတ္တအနတ္တ ဆဲဆိုသံတွေ ရိုက် နှက်နှိပ်စက်သံတွေပါ စိတ်မသက်သာစွာ နားထောင်နေရသည်။

တွေးလို့မကောင်းသည့် အကြောင်းအရာတွေ ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်ပြီး ကားပေါ်မှာ အနမ်းပေးသလိုဖြစ်ခဲ့သော ကောင်မလေး အကြောင်း ပြန်တွေးနေလိုက်သည်။

သူမဖုန်းဖွင့်ပြီး ဖုန်းကိုကလိ နေလိုက်သေးသည်။ ဖုန်းထဲမှ ကောင်မလေးဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ရင်း ရဲမိုးမျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်း သွားသည်။ ထမင်းဆိုင် ဖွင့်ထားသည်ဆိုတော့... ထမင်းစားတိုင်း တရားဝင်သွားတွေ့ခွင့် ရှိနေသည့်အတွက် ဆက်လက်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားခွင့်၊ ချစ်ရေးဆိုခွင့်တွေလည်း မျှော်လင့်လို့ရနေသည်။

သူ့ဘဝ၏ (First Kiss)အနမ်းလေးကိုလည်း... တသသ သတိရနေမိသည်။ သူ အိမ်ထောင်ကျဖို့ ကံဇာတာပါလာလျှင် သူ့လန်း သည် ထိုကောင်မလေးသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးကြည့်တော့... ရင်ခုန် နှေးထွေးသွားသည်။ ရှေ့တိုးဖို့ အစီအစဉ်လေးတွေ တွေးနေစဉ် သူ့လက်ထဲမှ ကောင်မလေးဖုန်း မြည်လာ၏။

“... ဖုန်း... တီလတီ... တီလတီ... ဖုန်း...”

“ဟလို...”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုရေ... ဒီဖုန်းက သမီးဖုန်းပါ၊ သမီးကျ

...ကသွားလို့ ဖုန်းကိုဘယ်မှာ လာယူရမလဲရှင်... အစ်ကိုကျေးဇူး ပေးပါဘူး”

ရဲမိုး ကောင်မလေးအသံကြားရ၍ ကျိတ်ပျော်သွားသည်။

“နာမည်... ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ရဲမိုးအတည်ပေါက်နှင့် မေးလိုက်ပြီး... ဖုန်းခွက်ထဲ အသံမ

...အောင် ကျိတ်ရယ်မိသည်။

“သမီးနာမည်... ‘ဝါဆိုမိုး’ပါ အန်ကယ်”

“အိုး... နိုး... နိုး... ကျွန်တော် အန်ကယ်မဟုတ်ပါဘူး၊

ကျွန်တော့် အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်

...ပါ မှတ်ထားနော်...”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကိုရဲမိုးရယ်၊ သမီးဖုန်းကို ဘယ်မှလာယူရမ

...”

“မလောပါနဲ့ဗျာ... ဝါဆိုမိုးရဲ့ဖုန်း ပြန်ရမှာပါ၊ ဒါနဲ့ ညီမမှာ

...ရှိလား”

တစ်ဖက်မှ စိတ်မရှည်တော့၍...

“မရှိဘူး... မရှိဘူး... တကတည်း ဖုန်းတောင်းနေကာမှ

...တွေလာမေးနေမှန်း မသိဘူး”

ရဲမိုး အောင်နိုင်သူလေသံဖြင့် ထပ်ရစ်နေသေးသည်။

“ဖုန်းပြန်ပေးရင်... ခုနက ဝါဆိုမိုး ပြောခဲ့သလို အစ်ကိုကို

...လို့ ကျေးဇူးဆပ်မှာလဲ... ဟင်”

ဒီတော့မှ ဝါဆိုမိုး လေသံပြန်ပျော့သွား၏။

“ပြောကြည့်လေ... ကိုရဲမိုး”

ရဲမိုး အခွင့်အရေးရတုန်း သူမနှင့်ခင်မင်မှုကို တည်ဆောက်နေရသည်။

“ကျွန်တော်က ဝါဆိုမိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီက ထောင့်ငါးရာရယ်၊ ဘတ်စကားပေါ်က အနမ်းလေးရယ် . . ထပ်လိုချင်သေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးနမ်းဖူးတဲ့ (First Kiss) ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကဲ . . ဘယ်လိုလဲ ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား ဝါဆို . .”

အခေါ်အဝေါ်တွေပြောင်းကာ ရဲမိုး ရဲတင်းစွာ အခွင့်အရေးယူနေမိသည်။

“ဟင် . . ရှင် . . ရှင် . . သူ့ခိုး၊ ကျွန်မကိုလည်း နမ်းသေးတယ်၊ ကျွန်မဖုန်းကိုလည်း ခိုးသွားသေးတယ် . . ၊ ကျွန်မဖုန်းကို အခုချက်ချင်း ပြန်ပေး . . ၊ မပေးရင် ရှင်ကို ရဲတိုင်မယ်”

“အဲ . . အဲဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ . . ဝါဆိုရယ်၊ ဝါး . . အခုလောလောဆယ်တော့ ကိုမိုး အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီကွာ၊ နောက်နေ့မှဆက်နော်၊ ဪ . . ကိုမိုးပြောတာ စဉ်းစားထားပေးဦးနော် . . ဟိဟိ . .”

ရဲမိုးပြောပြီး ဖုန်းပါဝါကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ရဲမိုး ပိတ်တွေကိုစားပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ အိပ်မောကျသလို ဖြစ်သွားချိန်တွင် တံခါးခေါက်သံကို စကြားရတော့သည်။

“ဒေါက်! . . ဒေါက်! . .”

အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။ တံခါးခေါက်သံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသည့်အတွက် ရဲမိုး တံခါးဆီသို့

လျှောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးရှိ မှန်ဘီလူးချောင်းကြည့်ပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ အရင်ဆုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ကယ်ပါ . . ကယ်ကြပါ . . ကျွန်မကို ကယ်ပါ . .”

“ဟင်! . .”

ဒဏ်ရာများကြောင့် သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်နေပြီး ဖရိုဖရဲ ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်များနှင့် ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၍ ရဲမိုး အိပ်ချင်တာတွေပါ ပျောက်သွားရသည်။

“ဘုရား . . ဘုရား . . ဘယ်သူလဲ ညကြီးအချိန်မတော်”

ကြောက်စိတ်အား သိချင်စိတ်က အနိုင်ရသွားသည့်အတွက် ရဲမိုး တံခါးသော့ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ . . စောစောက ဒဏ်ရာများနှင့် မိန်းမကိုလည်း မတွေ့တော့။

သို့သော် . . တံခါးရှေ့မှ ကြမ်းပြင်တွင်မူ အနီရောင် အစက်များကို တွေ့ရလေသည်။

ရဲမိုး ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ထိုအနီရောင်အကွက်များကို လက်ညှိုးနှင့်တို့၍ စူးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်! . . ဒါ . . သွေး . . သွေးတွေပဲ”

ရဲမိုး ကြက်သီးထသွားကာ ကြောက်ကြောက်နှင့် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်မည်အပြု သူ့လက်မောင်းအား လက်အေးအေးကြီးတစ်ဖက်က ဖမ်းဆုပ်ကာ ဆွဲထားလေသည်။ ရဲမိုး ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ နောက်လှည့်အကြည့် . . ကြောက်စရာကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကြီးကို အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“အောင်မလေးဗျ! . .”

ရဲမိုး အလန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး ကုန်းရုန်းထလိုက်သည်။
ထိုအခါမှ... ဆိုဖာခုံပေါ် အိပ်ပျော်သွားရာမှ... မက်နေ
သော အိပ်မက်ဖြစ်ကြောင်း သိသွားသည်။

ရဲမိုး သက်ပြင်းချကာ စိတ်သက်သာရာရသွားစဉ်မှာပင်...
ညာဘက်လက်မောင်းမှ လက်ငါးချောင်း အရာကြီးကို တွေ့လိုက်သ
ဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဟာ...”

ချောက်ချားစွာဖြင့် ရေချိုးခန်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ သူ့လက်
မောင်းကို ရေလောင်း၍ ဆေးကြော၏။ ထို့နောက် ရဲမိုး စိတ်အနှာင့်
အယှက်ဖြစ်စွာနှင့်ပင် ဆိုဖာပေါ်ပြန်လှဲ၍ စောင်ခေါင်းမြီးခြံကာ အိပ်
လိုက်တော့သည်။

အမုန်း [၄]

နက် တိုက်ပေါ်မှဆင်းကာ အနီးဆုံး လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် ရှစ်နာရီကျော်နေလေပြီ။ စားဖွယ်စုံ
အကုန်ရသည့်ဆိုင်ထဲမှာ အလှူပေးသလို စည်ကားနေ၏။ ရဲမိုး
ဆိတ်စွတ်နံ့ပြား မှာထားပြီး ရောက်တတ်ရာရာ ငေးကြည့်နေသည်။
အရပ်ပူပူနှင့် သားသားနားနား ဝတ်ထားသူတစ်ယောက် သူ့စားပွဲနား
သေရပ်လေသည်။

“ထိုင်လို့ ရမလား၊ နေရာမရှိတော့လို့. . .”

“ဪ. . . ရပါတယ် ထိုင်ပါ”

ရဲမိုးအတွက် ဆိတ်စွတ်လာချပေးတော့ ထိုလူက နန်းကြီးသုပ် မှာသည်။ အသံကို ကြားဖူးသလိုလိုရှိ၍ မျက်နှာအား သေချာကြည့်မိသည်။ ရင်းနှီးဖူးသော မျက်နှာပေါက်မို့ ဘယ်သူများလဲဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုလူကလည်း ရဲမိုးအား စူးစမ်းသလို ကြည့်နေ၏။

“ဟင်. . . မင်းက. . . ဒေါ်သူဇာမိုးရဲ့သား မို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုက ဘယ်သူများလဲ. . .”

“ငါ. . . အေးလွင်လေကွာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းနဲ့ငါ အိမ်ချင်းကပ်နေခဲ့ကြတာကို. . .”

“ဟာ. . . အစ်ကိုအေးလွင်၊ ကြည့်ပါဦး မနည်းရုပ်ဖမ်းယူရတယ်၊ အရင်နဲ့မတူဘူး ခန့်ချောကြီး ဖြစ်လို့ပါလား”

နှစ်ယောက်သား သာကြောင်းမာကြောင်း သူ့အကြောင်းကိုယ့်အကြောင်း အပြန်အလှန် ပြောဖြစ်သည်။

“ဘဝတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရခဲ့ပြီပေါ့”

“တော်ပါတော့ဗျာ. . . အဲဒါတွေပြောရမှာ စိတ်ကုန်လို့. . . ကျွန်တော်အမတ်ဖြစ်မှပဲ ပြောပြတော့မယ်”

“မင်းအမေနေတဲ့ ကွန်ဒိုကို ငါရောက်ဖူးတယ်၊ ရောက်တာကတော့ မင်းအမေဆုံးမှ ရောက်တာပါ၊ နာရေးကြော်ငြာမှာ လိပ်စာတွေလို့ သွားလိုက်တာ. . .”

“အမေ ဘာကြောင့် ဆုံးရတာလဲ. . . ကိုအေးလွင် သိလား”

အေးလွင် မျက်နှာဖျက်သွားသည်။ လာချပေးသော နန်းကြီးသုပ်ကို တူနှင့်နယ်ဖတ်ရင်း ပြောမှာကို အချိန်ဆွဲနေ၏။

“အင်း. . . ငါလည်း အသုဘပို့တဲ့နေ့မှ ရောက်တာလေ. . . ငါ့ကြီးရောဂါလို့ပဲ ပြောကြတာပဲ၊ ကဲပါ. . . ဒါတွေထားလိုက်တော့. . . မင်း အခုဘာလုပ်နေလဲ၊ ဘယ်လိုရပ်တည်နေလဲ. . .”

ရဲမိုးလည်း ရန်ကုန်ရောက်တာ သုံးရက်ပဲရှိသေးပုံ၊ ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့ငွေလေးနှင့် ချွေတာစားသောက်ရင်း အလုပ်ရှာနေပုံများကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။ အမေ ကွန်ဒိုအခန်းကိုတော့ သူ မရောင်းရက်. . . ။

“မင်း ကားပြင်တာရော ဝါသနာမပါဘူးလား၊ ငါ ဝပ်ရှော့ ခွင့်ထားတာကွ၊ အဲဒီမှာမင်း ကြီးကြပ်ပေးပေါ့ကွာ၊ မင်းဆိုရင်တော့ ငါယုံတယ်. . . ကားတွေ ခဏခဏပြန်လာမှာကို. . . ဟားဟား. . .”

“ဟား. . . ဟား. . . ကျွန်တော်က တစ်ခါစားသမား မဟုတ်ဘူးလေ. . . အစ်ကို ခဏခဏစားရတာပေါ့. . . ဟားဟား. . . ၊ တကယ်လား. . . ငယ်ငယ်က အဖေကားကို ကျွန်တော်ပဲ ကလိခဲ့တာလေ. . . ကိုအေးလွင် သိပါတယ်၊ သိပ်မကျွမ်းပေမယ့် လေ့လာလိုက်ရင် အိုကေသွားမှာပါ. . .”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့လေကွာ၊ အလုပ်ကတော့ များတယ်ကွ၊ ဝပ်ရှော့ရော ရေဆေးဆီထိုးပါ တွဲထားတာ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုအေးလွင်ရာ. . .”

ရေထဲမြုပ်ခင် ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ဆွဲခွင့်ရလိုက်သဖြင့် ရဲမိုး အားတက်သွားမိသည်။

တောင်မြင်းပြိုင်ကွင်းလမ်း၊ တာမွေကြီး(ခ)ရပ်ကွက်ဆိုတော့ ဝါဆိုလေး၏ ထမင်းဆိုင်နှင့် နှစ်မှတ်တိုင်သာဝေး၍ . . ဝမ်းသာအား ရဖြင့် ကိုအေးလွင်ဝပ်ရှော့ကို လိုက်လာခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းသဘော နှစ်စပ်အောင်လေ့လာပြီးနောက် မနက် ဖြန် အလုပ်ဆင်းဟု . . ကိုအေးလွင်အား အသိပေး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးပြီမို့ အချစ်မျက်နှာကို မော်ဖူးရင်း ထမင်းစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ ရင်ဖိုလာသလို အနမ်းခံ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလည်း နွေးထွေးလာ၏။

“ဪ . . အခုမှ သတိရတယ်၊ ဝါဆို မျှော်နေတော့မှာ ပဲ . . ”

အားကုန်မည်စိုး၍ ပါဝါပိတ်ထားသော ဝါဆိုဖုန်းကိုထုတ် ကာ ပါဝါဖွင့်လိုက်၏။ ဖုန်းဖွင့်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဖုန်းလေးမြည် လာ၏။

“ဟလို . . ပြောပါ။ ကျွန်တော် ရဲမိုးပါ”

“ရှင်ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မဖုန်း ပြန်ပေးတော့၊ တစ်မနက်လုံး လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသေးတယ်၊ ရှင်တော်တော် လွန်နေပြီနော် ကို ရဲမိုး”

“ကိုမိုး မအားဘူးလို့ ပြောထားပြီပဲ . . လာမှာပေါ့ ဝါဆိုလေး ရယ်၊ ကဲ . . ကိုမိုးပြောထားတာကော စဉ်းစားပြီးပြီလား၊ ကိုမိုးကို ထပ်နမ်းမှာလား . . ဒါမှမဟုတ် ကိုမိုးကပဲ နမ်းရမှာလား . . ပြော”

ရဲမိုး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပြောနေသော ဝါဆိုလေး ပါးပြင်နီမြန်းသွားရလေပြီ။

“ရှင်နော် . . ပြောလေကဲလေပါလား”

“ဟား . . ဟား . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဝါဆိုရယ်၊ ကိုမိုးက နောက် တာပါ၊ ကိုမိုး ကားခမရှိလို့ အိမ်ကလမ်းလျှောက်လာရတာ ဗိုက် တောင် အတော်ချောင်နေပြီ၊ တော်နေရောက်တော့မှာ . . ဘဲသား ဟင်းနဲ့ တစ်ပွဲပြင်ထားပေး ကိုမိုးရောက်တာနဲ့ စားလို့ရအောင် . . နော် . . ”

ရဲမိုးစကားပြောနေပုံက . . ရည်းစားတစ်ယောက်ကို ပြော နေပုံမျိုးပေါက်နေ၏။ သို့သော် . . ဝါဆို ကျေနပ်ပြီးလေးနှင့် သဘော ကျသွားလေ၏။ ဖုန်းပြန်ရတော့မည်ကိုး . . . ။

ရဲမိုး နှစ်မှတ်တိုင်စာကိုလမ်းလျှောက်ပြီး ထမင်းဆိုင်ရောက် တော့ ချွေးစို့နေလေပြီ။ သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် ဖုန်းမျက်နှာနှင့် ဝါဆို အပြေးလေးထွက်ကြိုသည်။

“ဒီမှာနော် ရှင်အတွက်ပြင်ပေးထားတယ်”

ဝါဆို ညွှန်ပြသောခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ရဲမိုးအညောင်းဆန်မိ သည်။

“ကဲ . . ပေးပါ ကျွန်မဖုန်းကို”

ဝါဆို စိတ်မရှည်တော့၍ မျက်နှာကလေး ဆူပုပ်ကာပြော ၏။ ဒါလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းနေလေသည်။ ရဲမိုး ဖုန်းထုတ်ပေးလိုက် တော့ သူမပျော်သွားရှာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲမိုးရယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ . . ကျွန်တော်လာပေးဖို့ နောက်ကျနေတာကို ပဲ ဝါဆို စိတ်ဆိုးမှာကြောက်နေမိတာ”

“ကိုရဲမိုး.. စားပြီးရင် ရှင်းစရာမလိုဘူးနော်၊ ဒီနေ့ ဝါဆို ကျွေးတာ..”

အခြေအနေအတော် တိုးတက်လာပြီဖြစ်၍.. ရဲမိုးပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ စားသောက်ပြီးချိန်တွင်တော့ ဖွန်ကြောင် တာ တော်လောက်ပြီဟု ယူဆကာ ရဲမိုး အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့၏။

လေးလွှာသို့တက်ရန် ဓာတ်လှေကားထဲအရောက်.. တံခါး ပိတ်ကာနီး လက်တစ်ဖက်ဖြတ်ဝင်လာပြီး လှမ်းတားလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပြန်ပွင့်သွားပြီး ရဲအရာရှိ ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်လာ သော ထိုလူက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် သူ့ထက်အရပ်ပို မြင့်နေ၍ ရဲမိုး မော့ကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

ရင်ဘတ်မှာ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးဟု အမည်ရေးထိုးထားသော ရင်ထိုးတစ်ခု ထိုးထားသည်။ ထိုရဲအရာရှိက ရဲမိုးအား မသင်္ကာသလို စူးစမ်းစွာကြည့်နေ၏။ ရဲမိုး အကြည့်ကို လွှဲထားလိုက်သည်။ ဓာတ် လှေကားတံခါး သူ့အလိုလို ပိတ်သွားသည်နှင့် ထိုလူက နံပါတ်(4) ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၍ ရဲမိုး အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ခြင်း၊ စကားစခြင်း လုံးဝမရှိကြသဖြင့် ဓာတ်လှေကားထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရဲမိုး လည်း မျက်နှာကြက်ကိုသာ မော့ကြည့်နေလိုက်သည်။ လေးထပ် တွင် ဓာတ်လှေကား ရပ်သည်နှင့် ရဲမိုး ဦးစွာထွက်လိုက်၏။

ထိုရဲအရာရှိလည်း လိုက်ထွက်လာကြောင်း ဖိနပ်သံခပ်ပြင်း ပြင်းကြောင့် ရဲမိုး သိနေသည်။

ခြေသံက တောက်လျှောက်ကပ်ပါလာသည့်အတွက် ရဲမိုး စိတ်ထဲ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်။ အခန်းပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ် လာသည်အထိ ခြေသံမှာ ကပ်ပါလာနေဆဲ၊ ဒီရဲက သူ့ကိုဘာလုပ် လေ့လည်း.. ၊ သူ့ကို ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းဦးမလို့ လိုက်လာတာလည်း ဟုပင် ရဲမိုး စိုးရိမ်လာ၏။ ထိုသို့ သွေးလန့်နေစဉ်မှာပင် ခြေသံက သူ့နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ၏။

ရဲမိုး အခန်းရှေ့ရောက်ချိန်တွင် နောက်ကခြေသံလည်း ရပ် သွား၏။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ.. ကပ်လျက် အခန်းနံပါတ် (412)တံခါးအား တွန်းဖွင့်ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်!.. ဒီလူက ဘေးခန်းကပဲ၊ ဒါဆို မိန်းမနဲ့ အမြဲရန်ဖြစ် နေတဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရဲမိုး တံခါးဖွင့်ဝင်ကာ ပြန်ပိတ်လိုက်စဉ်အချိန်မှာပင် တစ် ဖက်ခန်းမှအသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“တောက်!.. ပြန်ရောက်တာ ဘာမှမကြာသေးဘူး ရန်ဖြစ် နေပြန်ပြီ”

ရဲမိုး စိတ်တိုတိုနှင့် နံရံနားသို့ ကပ်၍ နားစွင့်ကြည့်သည်။ ငလုံးပထွေး အသံတွေက မသဲမကွဲ၊ စန္ဒရားအကွယ်မှ အပေါက်ဖြစ် နေသောနေရာအား နားနှင့်ကပ်၍ နားထောင်ကြည့်သည်။

“မင်း.. အဲဒီကောင်နဲ့ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်ကောင်နဲ့မှ မဖြစ် ဘူး”

“အေး.. နင် ခွေးဇာတ်ခင်းတာ ငါကလွဲပြီး အကုန်သိတယ်

မွေးထားတဲ့ကလေးတောင် ငါ့သွေးစစ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ရှင်မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့. .”

“ဖြောင်း! . . အုန်း! . .”

“အမလေး. . သေပါပြီ၊ ကယ်ကြပါဦး ကျွန်မကို နှိပ်စက်နေတယ်. .”

ကြားရတာတွေက စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ခုမှမပါ။

အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံ၊ ရိုက်နှက်သံများက ပွက်လောရိုက်နေ၏။ ရဲမိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နံရံမှခွာလိုက်စဉ်. . .

“.. တင်! . . .”

စန္ဒရားမြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သော အသံဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာမရှိသည့် အတွက် ရဲမိုး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရသည်။

အနားက စန္ဒရားခုံကို အထိတ်တလန့် ကြည့်မိသည်။

ခလုတ်အဖုံးကိုလည်း ဖွင့်မထားသည့်အတွက် ဘယ်လို အသံထွက်လာသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေလေ၏။ စန္ဒရားနားသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်သွားသည်။ ရဲမိုး စန္ဒရားမတီးတတ်သောကြောင့် သူစရောက်ကတည်းက ဒီအဖုံးကို တစ်ခါမှဖွင့်မကြည့်ဖူး။ တုန်ယင်သောလက်များနှင့် ခလုတ်အဖုံးကို လှန်လိုက်၏။

“ဟင်! . .”

စန္ဒရားခလုတ် ငါးခုတွင် လက်ငါးချောင်းအရာ သွေးများစွန်းထင်းနေ၏။ ခလုတ်တစ်ခုမှာလည်း တစ်ယောက်ယောက် ဖိထားသလို နိမ့်ဝင်နေတာ တွေ့ရလေသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေ

တာလဲ၊ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ. . ။ အဖြေမရှိသည့် ပဟေဠိကို အချိန်ကုန်ခံ ညှိမနေတော့ဘဲ ခလုတ်အား ကလော်ထုတ်လိုက်၏။ ခလုတ်က ပြန်တက်မလာဘဲ တင်းခံနေလေသည်။

တစ်ခုခုညပ်နေသော ပုံစံဖြစ်သဖြင့် စန္ဒရားအသံကြိုးများ ရှိရာ နောက်အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ စန္ဒရားကြိုးများ အကြားတွင်အဖြူရောင် အထုပ်တစ်ထုပ် ညပ်နေတာတွေ့၍ ဆွဲသုတ်ယူလိုက်သည်။ ညပ်နေသော ခလုတ်လေး ပြန်တက်လာ၏။

အထုပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သွေးစသွေးနုများနှင့် လက်သည်းခွံအကျိုးများကို တွေ့ရလေသည်။ ရဲမိုး အော်ဂလီဆန်သွား၏။ ပြန်ထုပ်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိသည်။ ဒီလက်သည်းခွံတွေက ဘယ်သူ့လက်သည်းခွံတွေလည်း၊ အမေ့ လက်သည်းခွံတွေများလား. . . ။

အထုပ်ကိုယူ၍ ရဲမိုး မြေညီထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ရုံးခန်းမှ ဦးဒီထံ လျှောက်လာလိုက်၏။ ရုံးခန်းထဲမှ စားပွဲခုံအား သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော ဦးဒီအား. . .

“ဦးဒီ. . ဒီကွန်ဒိုက လူတွေအကြောင်းကိုတော့ အကုန်သိမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရဲမိုး”

ဦးဒီမှာ အံ့သြသောပုံစံနှင့် မေးလေသည်။

“ကျွန်တော့်အမေ ဘယ်လိုဆုံးခဲ့ရသလဲဆိုတာ ဦးဒီ သိမှာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား”

ဦးဒီ ခေါင်းယမ်းပြကာ. .

“ငါလည်း မသိဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ငါလည်း ဒီမှာမရှိဘူး. . အဲဒီရက်ပိုင်းမှာ နယ်ခဏပြန်နေတာ. . ပြန်ရောက်မှ မင်းအမေဆုံးတာ သိရတယ်”

ရဲမိုး သူ့ဘေးနားရောက်လာကာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေသဖြင့်. . .

“မင်းအခန်းမှာ နေရတာကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အခန်းထဲမှာ မသင်္ကာစရာ သွေးကွက်တွေတွေ့တယ် ဦးဒီ၊ အမေဆုံးခဲ့တာ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ထူးခြားတာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို ခံစားနေရတယ်”

“မင်း စိတ်ချောက်ချားနေလို့ ဖြစ်မှာပါ. .”

“အမေအခန်းထဲက ကျွန်တော် ဒါတွေတွေ့တယ် ဦးဒီ”

ရဲမိုးလက်ကိုင်ပဝါထုပ်ကို ဖြေပြလိုက်သည်။ ဦးဒီ စူးစမ်းသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လန့်သွားကာ မျက်နှာလွှဲသွား၏။

“လက်သည်းခွံတွေမဟုတ်လား”

“လက်သည်းခွံတွေ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း သိတာပေါ့ ဦးဒီရာ၊ ဒါဘယ်သူရဲ့ ဟာတွေလဲ. . . ဘာဖြစ်လို့ အမေအခန်းထဲက စန္ဒရားခုံထဲမှာ ရောက်နေရတာလဲ. . . ဘယ်သူက အဲဒီအထဲ လာထည့်ထားတာလဲ. . .”

ဦးဒီက သူ့လုပ်လက်စာလုပ်ကို လုပ်နေရင်း ရဲမိုးကိုလှည့်မကြည့်ပဲ. . .

“မင်းအမေဆီ သင်တန်းလာတက်တဲ့သူတွေ၊ ဒါမှမဟုတ်

မင်းအမေကိုင်တိုင် ထည့်သွားတာနေမှာပေါ့. .”

ရဲမိုး အမေနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သိချင်စိတ်က ကြီးစိုးလို့ လာခဲ့လေပြီ။

“အမေက ဒီလက်သည်းခွံတွေကို ဘာလို့ စန္ဒရားခုံထဲ သိမ်းထားရတာလဲ. .”

ဦးဒီ ခဏမျှစဉ်းစားနေလိုက်ပြီး. . ရဲမိုးဘက်လှည့်ကာ စေ့စေ့ကြည့်၍. .

“အဲဒါတော့ မင်းအမေမှပဲ သိမှာပဲ၊ နောက်ပြီး မင်းအမေဆုံးတုန်းက ရဲတွေ၊ မှုခင်းဆရာဝန်တွေ သေချာစစ်ဆေးတယ်လို့တော့ ကြားတာပဲ၊ ဘာမှ ထူးခြားတာမကြားမိဘူး၊ လေးလွှာက. . အခြားအခန်းတွေ ပြောတာက. . မင်းအမေ အခန်းထဲက မထွက်လာတာ (၃)ရက်လောက်ကြာသွားလို့ ဖွင့်ကြည့်တော့ အထဲမှာ မင်းအမေသေနေတာကို တွေ့တာပဲတဲ့. .”

“အမေ ဘယ်လိုသေရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် သေရတာလဲဗျာ”

ရဲမိုး ဝမ်းနည်းစွာပြောရင်း ကြေကွဲမိသည်။

“အင်း. . ဦးဒီလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူးကွာ”

ဘာမှထပ်မပြောလိုတော့ဟန်နှင့် ဦးဒီက တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ စာရွက်စာတန်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။ ရဲမိုးလည်း စိတ်ဓာတ်ကျကာ လက်လျှော့ပြန်လာရတော့၏။ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ စိတ်မောလူမောနှင့် ဆိုဖာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

“အမေရယ်. . အမေ အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုခုများ ကြုံခဲ့ရသလား

သား သိသင့်တယ်ဆိုရင် အိပ်မက်ပေးပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြပါ
အမေ..”

အာရုံပြုတိုင်တည်ပြီး ရဲမိုးမျက်လုံးများ မှေးမှိတ်လိုက်သည်။
အမေ့ရုပ်သွင်ကို မှန်းဆမြင်ယောင် ကြည့်၏။

“..!@#\\$%^&*..”

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ခန်းမှ ရန်ဖြစ်သံများကို စတင်ကြား
ရတော့သည်။ ရဲမိုး လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့၊ လွဲနေရာမှ ထ၍.. နံရံ
နားသို့သွားကာ တဝုန်းဝုန်း ထုပစ်လိုက်သည်။

“တော်ကြတော့ဗျာ.. ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာကြဦး”

ရန်ဖြစ်နေသော အော်ဟစ်သံများ တိခနဲ တိတ်သွား၏။
ဒီတော့မှ ရဲမိုးလည်း မသောက်တာကြာပြီဖြစ်သော ဂရင်း(နံ)ရွိုင်
ရယ်ပုလင်းကိုထုတ်၍ သုံးပက်လောက် သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်.. အယ်(လ)ကိုဟော အပူငွေ့တွေကို မှုတ်ထုတ်
ပြီး ဆိုဖာပေါ်လှဲချကာ စောင်ခြုံ၍ အိပ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း [၅]

နေ့လည်း အလုပ်တွင် မိန်းမတစ်ယောက် ငိုနေတာကို
ထူးတွေ့လိုက်ပြီး မျက်စိရှေ့မှာပင် ပျောက်သွား၍.. ရဲမိုး ခေါင်း
နောက်သွားခဲ့ရသည်။ အလုပ်မှအပြန် အစားအသောက်များ ဝင်
ထယ်ကာ အခန်းရှိရာ(၄)လွှာသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားမှ
ထွက်၍ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လျှောက်လာစဉ်မှာပင် သူ့အခန်းရှေ့မှာ
အဘိုးတစ်ယောက် တံခါးနှင့်နားကပ်ပြီး ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြစ်နေတာ
ထူးတွေ့လိုက်ရသည်။

ဘာများဖြစ်လို့လဲ သိချင်စိတ်နှင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး အဘိုးအိုတစ်ယောက်က တံခါးနှင့် ကပ်ကာ နားစွင့်နေဆဲ။

“အဘ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရဲမိုး အသံကြားမှ အဘိုးကြီး အလန်တကြားနှင့် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အား လှည့်ကြည့်ရင်း..

“ဒါ.. မင်းအခန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်..”

“အဘက (410) တစ်ခန်းကျော်ကပါ.. မင်းရဲ့ အခန်းက ဆူညံနေလို့..”

“ဗျာ.. ဘယ်လိုဆူညံနေတာလဲ အဘ”

“စန္ဒရားတီးသံတွေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံတွေ.. အို.. စုံလို့ပါပဲကွာ.. အထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေသလား”

“ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး အဘရဲ့.. ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်းနေတာပါ”

“အင်း.. ဆန်းတော့ ဆန်းသား၊ ကဲပါလေ.. စပ်စုမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်.. သွားဦးမယ်နော်..”

အဘိုးကြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့ ရဲမိုး အခန်းထဲဝင်မှီပင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော်.. နားခိုစရာက ဒါပဲရှိသည့်အတွက် မဖြစ်မနေ တံခါးဖွင့်ဝင်ခဲ့ရသည်။ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့် သူ နားချင်နေပြီဖြစ်သည်။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဘာသံများ ကြားရလေမလဲတော့ ကာ နားစွင့်ကြည့်သည်။ မည်သည့်ထူးခြားအဖြစ်အပျက်မှ မရှိခဲ့သလို ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဘာကိုမှ တွေးပူမနေတော့ဘဲ ရဲမိုး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သည်။ ညစာအဖြစ် ရိုးအီနေပြီဖြစ်သော ခေါက်ဆွဲပြုတ်သာ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

စားသောက်ပြီး အိုးခွက်များ ဆေးကြောနေစဉ် မနေ့ကလိုပင် ဘေစင်ပိုက်ခေါင်းထဲမှ ပဲ့တင်သံအချို့ကို ကြားရပြန်သည်။

တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာသည်မို့ အခန်းမီးများ ဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် တစ်ဖက်ခန်းမှ ရန်ဖြစ်သံတွေ ထွက်လာပြန်သည်။

“မကောင်းတဲ့ မိန်းမ၊ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ အပျက်မ.. ကဲ..”

“ဖြန်း!.. ဖြန်း!..”

မိန်းမတစ်ယောက်အား အညှာမတာ ရှိုက်နှက်နေသော အသံကြောင့် ရဲမိုး အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားရသည်။ နေ့စဉ် ရုတ်ဆက်ဆိုတော့ သည်းခံနိုင်စွမ်းတို့ ကုန်ခန်းလာရသည်။

တစ်ဖက်ခန်းတွင်နေသောလူမှာ ရဲဖြစ်နေ၍ ရဲမိုး အနည်းငယ်တော့ လန့်မိသည်။ သို့သော်..

“ကွန်ဒိုမှာနေပြီး လူ့အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးနေတာတော့ သည်းခံနိုင်တော့ဘူး.. ဟေ့..”

ဘေးခန်းသို့သွားခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကိုပင် ပြန်မပိတ်တော့ဘဲ အခန်းနံပါတ် (412)ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ တံခါးမခေါက်သေးဘဲ အခန်းထဲမှအသံကို နားစွင့်ကြည့်သည်။

“ကောင်မ. . မင်းကို ငါသတ်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်. . ရှင်အထင်လွဲနေတာပါ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကဲ. . မဟုတ်ဦးဟာ. . ”

“ဖြန်း! . . ”

“ကယ်ကြပါဦးရှင်. . . ကျွန်မကို ဘယ်သူမှမကယ်နိုင်ကြ
တော့ဘူးလား. . . ”

အခန်းထဲမှအဖြစ်ကြောင့်. . ရဲမီး တံခါးမခေါက်ရဲတော့ဘဲ
တွေဝေနေစဉ်. . .

“ဝုန်း! . . ”

သူ့အခန်းတံခါး ပိတ်သွားတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။
ထိတ်ခနဲ ရင်တုန်သွားကာ အခန်းတံခါးအား ပြေးဖွင့်သည်။ ဖွင့်မရ
တော့၊ တံခါးမှာ လော့(ခံ)ကျနေလေသည်။ ရဲမီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ
နှိုက်ကြည့်သည်။ သော့ရှာနေရမှာစိုး၍ အမြဲလိုပင် ဘောင်းဘီအိတ်
ထဲ ထည့်ထားမိသည့်အကျင့်က အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်သ
လိုဖြစ်နေ၍. . တော်ပေသေး၏။

“ဟေ့! . . အပြင်က ဘယ်သူလဲကွ”

(412)အခန်းထဲမှ ဒေါသသံဖြင့် အခန်းဝဆီ လျှောက်လာ
နေသောခြေသံကို ရဲမီး အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ အရေးထဲ
သူ့အခန်းတံခါးသော့က ဖွင့်မရဖြစ်နေသည်။

“ကျွီ! . . ”

တစ်ဖက်ခန်းမှ တံခါးဆွဲဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် ကံကောင်းစွာ ရဲမီးလည်း တံခါးဖွင့်လို့ရသွား၏။ အခန်းထဲ

အမြန်ဝင်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် ကော်ရစ်ဒါမှ သူ့အခန်း
ဘက်လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မှန်ဘီလူး
လူကြည့်ပေါက်မှ ရဲမီး ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားထဲတွင် တစ်ခါဆုံဖူးသော (412)မှ ဒုရဲအုပ်
ကျော်စိုး ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူက ရဲမီးအခန်းရှေ့အရောက်. . . ခါး
ထောက်ကာ တံခါးကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေ၏။ သူ့အထဲက ချောင်း
နေတာကို သိသလိုပုံစံမျိုးနှင့်မို့ ရဲမီး တွန့်သွားရသည်။ တံခါးလော့(ခံ)
တို့ အသံမထွက်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖိနှိပ်လိုက်ရသည်။

“ဂျ. . လောက်! . . ”

သို့သော်. . ထိုလူက တံခါးကို ခေါက်လည်းမခေါက်၊ ဘာမှ
မလုပ်ဘဲ သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ တကယ်ရင်ဆိုင်
ဆွေ့တော့လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ပုံစံက ရန်လိုနေသည်မို့ ရဲမီး ရင်မဆိုင်
ရဲအောင် ဖြစ်နေရသည်။

လင်မယားကြား ဝင်ရတာကလည်း ကောင်းသည့်အလုပ်
တော့၍ ရဲမီး သူ့စိတ်သူ ပြန်ဆုံးမနေမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့. .
ထက်ကျန်ထဲမှ နှစ်ပက်လောက်မော့ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရလေသည်။

အိပ်မပျော်ခင် တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးနေခိုက်မှာ
ဝင် အမေ့အိပ်ခန်းတံခါး အလိုလိုပွင့်သွားတာ တွေ့လိုက်ရပြန်၏။
ရဲမီး အရက်ကြောင့် မူးနေပြီလားဟုပင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကင်မိသည်။

ရဲမီးအိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင်. . အမေ့အိပ်ခန်း
တံခါးက လေတိုက်သလိုမျိုး လှုပ်ယမ်းလာလေ၏။

ရဲမီးမှာ တစ်ယောက်တည်းမို့ ကြောက်မိသော်လည်း သိချင်

စိတ်က ပိုအားကောင်းနေသဖြင့် အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ လှုပ်နေသော တံခါးကို ဆုပ်ကိုင်ထိန်းထားလိုက်မှ ငြိမ်သွားသည်။ တံခါးငြိမ်သွား၍ အခန်းထဲ ထူးခြားမှုရှိမရှိ ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။ ထူးထူးခြားခြား အနေအထားပျက်နေခြင်းမျိုး မတွေ့ရ၍ အခန်းထဲမှ ပြန်လှည့်အထွက်တွင် . . .

“ဂလုံ! . . ဂလွမ်! . . ဂလုံ! . . ”

ဘူးတွေ၊ ခွက်တွေ ပြုတ်ကျသလို အသံမျိုးကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ အသံက အမေ့အိပ်ခန်းထဲရှိ လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော ဗီရိုထဲမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက အမေ့ဗီရိုကို ဖွင့်မကြည့်ဖြစ်သေး . . .

ဘာကြောင့် အသံတွေမြည်နေသလဲဆိုတာ သိမှဖြစ်မည်မို့ရဲမိုး ဗီရိုတံခါးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျွီ! . . ”

“ဟား! . . ဝူး! . . ဝေါ! . . ”

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ဆိုးကြီး လှိုက်တက်လာသဖြင့် ရဲမိုး အသက်ရှူကျပ်ပြီး အန်ချမ်တော့မလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် စူးစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ရဲမိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသွားယူကာ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဗီရိုကြီးထဲတွင် တိုလီမုတ်စပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိနေပြီး ပိုးအိမ်တွေတွယ်၍ ဖုန်တွေလည်း တက်နေ၏။

“အဟွတ်. . အဟွတ်. . အဟွတ်. . ”

ဓာတ်မီးနှင့် ဟိုဒီထိုးကာ ဗီရိုထဲရှာဖွေကြည့်စဉ် ချောင်းဆိုး

သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုချောင်းသံက အမေ့အခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် . . . အသံက တိခန့်ရပ်သွားပြီး အနံ့ဆိုးတစ်ခု နှာခေါင်းထဲသို့ ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာပြန်သည်။ သက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်နှင့် နှာခေါင်းစည်းကာ ဗီရိုထဲ ဆက်လက် ဆွဲနှောက်ကြည့်သည်။ အသင့်စား စည်သွတ်ဘူးခွံ အမြောက်အမြားနှင့် စားကြွင်းစားကျန်တွေကို တွေ့ရသည်။

ထိုအရာတွေဆီမှ အနံ့ဆိုးများ ထွက်နေခြင်းလည်းဖြစ်၏။ ဒါတွေဘာကြောင့် ဒီဗီရိုထဲ ရောက်နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရအောင် ဖြစ်မိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က . . . ဒီဗီရိုထဲမှာ ပုန်းအောင်းကာ ရယ်ဒီမိတ်ဘူးတွေနှင့် အသက်ဆက်ခဲ့သည့်ပုံမျိုး ပေါက်နေ၏။

အမေ ဗီရိုထဲဝင်နေရလောက်အောင် ဒီမှာဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ . . .

မြေပဲဘူး၊ ပေါက်ပေါက်ဘူးခွံများကြားမှ (Recording) ထက်ဆက်အသေးလေး တစ်ခုကို တွေ့သည်။ အသံသွင်း ကက်ဆက်လေးအား ကောက်ယူကြည့်တော့ အထဲမှာ အခွေပါရှိနေတာ တွေ့ရသည်။ ဖုန်ခါရင်း ခလုတ်ဖိနှိပ်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အခွေထည်နေတာတွေ့ရပြီး တရဲရဲအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခဏကြာသည့်အခါ တရဲရဲအသံများ ပျောက်သွားပြီး အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေသည့်အသံများ ကက်ဆက်ထဲမှ ထွက်လာ၏။ ထို့နောက်တွင်တော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော ပုံစံဖြင့် . . . အမေ့အသံ တိုးညှင်းညှင်းလေး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကြားရလား.. အဟင်း.. အဟင်း.. .”

အမေအသံက မောဟိုက်နှိမ်းလျလို့နေသည်။ အမေ ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလဲ၊ ရဲမိုး တွေးနေစဉ်မှာပင် အမေအသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“သားရော အသံတွေကို ကြားရနေရပြီလား.. ဟောဟဲ.. . ဟောဟဲ.. . မလာနဲ့.. . မလာနဲ့.. .”

ကက်ဆက်ခွေထဲမှ အမေအသံတွေက တစ်ခုခုကို ကြောက်လန့်နေတာတော့ သေချာနေသည်။

“ဟောဟဲ.. . ဟင်း.. . အမေ မခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ အမေကို စိတ်ဒုက္ခပေးနေကြတယ်.. . သားရယ်၊ သား.. . သားလေးရဲမိုး မင်း.. . မင်း.. . ဘယ်မှာလဲဟင်”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားသံများကြောင့် ရဲမိုး ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။

“သားရယ်.. . သားဘာလို့ အမေနားမှာ ရှိနေတာလဲ၊ သားသာရှိရင် အမေ ဒီလောက်ကြောက်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟင်.. . ဟောလာပြန်ပြီ.. . လာကြပြန်ပြီ၊ ဒီအသံတွေ.. . အမေ မကြားချင်တော့ဘူး၊ ဒါတွေကို အမေတစ်ယောက်ပဲ ကြားနေရတာလား၊ တခြားဘယ်သူမှ မကြားကြဘူးလား၊ အမေမရူးဘူး.. . အမေမရူးဘူး၊ သားရော ဒီအသံတွေ ကြားနေရပြီမဟုတ်လား.. .”

ထိုစဉ် တိတ်ခွေရပ်သွား၏။ နောက်ဆုံး အမေပြောလိုက်သော စကားသံက လောလောလတ်လတ် သူကြားနေရတာကို ကြိုသိနေသလို ပြောလိုက်သံမျိုးဖြစ်၏။ ရဲမိုး ချက်ချင်းပဲ အခွေကိုပြန်

ရစ်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။

“သားရော ဒီအသံတွေ ကြားနေရပြီမဟုတ်လား.. .”

“ဟင်!.. .”

ဒါဆို ဒီဗီဒီထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေတာ အမေပေါ့.. . အမေကို ဘယ်သူတွေက ခြောက်လန့်နေတာလဲ.. . ဘာကြောင့်.. . အမေ ဒီလောက် ကြောက်လန့်နေရတာလဲ.. . အပြင်ကို လုံးဝမထွက်ဘဲ စားစရာတွေ ယူလာပြီး ပုန်းနေရလောက်အောင် ဘာတွေများ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လို့လဲ.. . ။ အဖြေမရသော မေးခွန်းများနှင့် ရဲမိုးခေါင်းခြောက်သွားမိသည်။

“ဒေါက်!.. . ဒေါက်!.. . ဒေါက်!.. .”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ၍ ရဲမိုး တံခါးပေါက်ဆီ အာရုံရောက်သွား၏။

“ကယ်ကြပါ.. . ကယ်ကြပါ.. . ကျွန်မကို ကယ်ကြပါ.. .”

တိတ်ခွေမှာလည်နေသေး၍ ကက်ဆက်ထဲကအသံလား၊ အပြင်ကအသံလားဆိုတာ ရဲမိုးဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒုန်း!.. . ဒုန်း!.. . ဒုန်း!.. .”

တံခါးကို ထုနေသံမှာ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသောကြောင့် အခန်းတံခါးဆီ ပြေးသွားကာ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ရဲမိုး အရင်ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

လှပသောမျက်နှာလေးမှာ အညှိအမည်းစွဲနေပြီး ဆံပင်က လည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ၏။ အထိတ်တလန့် မျက်နှာလေးကို သနားမိ

သည်မို့ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်! . .”

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အပြင်တွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရသည်မို့ ရဲမိုး အာရုံနောက်သွားရပြန်သည်။ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ အသေအချာ မြင်ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးက ဘယ်ကိုပျောက်သွားတာပါလိမ့်။ ဒဏ်ရာများနှင့်ဖြစ်၍ တစ်ဖက်ခန်းမှ အမြဲနှိပ်စက်ခံနေရသော မိန်းမများလားဟု တွေးမိသည်။

လူချင်းမတွေ့ရသဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းခွင့်လည်း မရလိုက်သည်မို့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့်ပင် တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။ လူက မပင်ပန်းသော်လည်း စိတ်က တအားပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီည အိပ်ပျော်ဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကတော့ ပုလင်းပြားထဲမှ လက်ကျန်ကို အပြတ်မော့လိုက်ရန်သာ ရှိတော့၏။

အခန်း [၆]

မနက်စောစောထကာ အခန်းထဲ အမှိုက်သရိုက်များကို နှုတ်ပြီး . . ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့်ထည့်ကာ အမှိုက်ပစ်ဖို့ မြေညီထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မနက်ခင်းမို့ ဓာတ်လှေကားထဲ လူပြည့်နေ၏။ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပိတ်ခါနီးအချိန်တွင် မိန်းမတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် . . ည . . ညက တံခါးလာခေါက်တဲ့ မိန်းမ . .”
တံခါးမှာ ပိတ်သွားပြီဖြစ်၍ ထိုအမျိုးသမီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

အမေဆုံးသွားရတာ မသင်္ကာစရာ အချက်အလက်တွေ တွေ့ရ၍ စိတ်ရှုပ်နေရသည့်ကြားထဲ. . ဘေးခန်းမှ အမြဲရန်ဖြစ်နေ သည့် လင်မယားကလည်း တစ်တပ်တစ်အားဆိုသလို စိတ်အနှောင့် အယှက် ပေးနေပြန်သည်။

ဒီအတိုင်းသာဆိုလျှင် ထောင်ထဲပြန်ဝင်နေတာကမှ စိတ် ချမ်းသာလိမ့်မည် ထင်မိသည်။ မြေညီထပ်ရောက်သည်နှင့် အမှိုက် ပုံးများရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကွန်ဒိုမှ အရေးပေါ်လှေကား များရှိရာ ထောင့်အစွန်းတွင် အမှိုက်ပုံးများ ထားလေ၏။

ရဲမိုး လျှောက်လာစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထောင့်ချိုး တစ်နေရာမှ ထွက်လာလေသည်။

“ဟင်! . . စောစောက မိန်းမ”

ဓာတ်လှေကား မမီသည့် အမျိုးသမီးက သူ့ ထက်စော၍ အောက်ထပ်သို့ ရောက်နေသည်မို့ ရဲမိုး အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာ၍ ရဲမိုး အသေအချာ စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ အခုကျတော့လည်း ထိုအမျိုးသမီးက နှုတ်ဆက်မှာစိုးသလို ခေါင်းကိုငုံကာ လျှောက်လာနေ၏။

ဘေးချင်းယှဉ်မိချိန်တွင် သူမက မျက်နှာလွှဲသွား၏။ ရဲမိုး ခေါင်းယမ်းပြီး အမှိုက်ပုံးရှိရာသို့သာ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးနှစ်အိတ်နှင့် အမှိုက်များကို အမှိုက် ပုံးကြီးထဲသို့ထည့်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် ၌ လူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှကို မတွေ့ရတာ။ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန် ဆန် လျှောက်နိုင်လောက်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိသည့်အတွက်

ရဲမိုး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထသွားရသည်။

ဒီအမျိုးသမီး လူမှဟုတ်ပါလေစဟု တွေးမိပြီး ထိုနေရာမှ အမြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အလုပ်သွားရဦးမည်မို့ အဝတ်အစား လဲကာ ရဲမိုးဝပ်ရှော့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်လုပ်နေရင်း ဝါဆိုမိုး ဆိုသော ကောင်မလေးကို သတိရမိသည်။

သို့နှင့် ထမင်းစားချိန်တွင် အနီးအနားတွင် ဆိုင်များရှိပါ လျက်နှင့် ဝါဆိုဆိုင်သို့ တကူးတက ထွက်လာလိုက်သည်။ ထိုအချိန် လေးသည်ပင် ရဲမိုးအတွက် ပင်ပန်းသမျှကို ဖြေသာနေသာနိုင်သည့် အချိန်လေးတွေ ဖြစ်နေတော့သည်။

သူရောက်လာသည်နှင့် ဝါဆိုက ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် ကြိုဆို၏။ စားသောက်အပြီး ဝါဆိုကို အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ ဝပ်ရှော့သို့ ပြန်လာလိုက်သည်။ ဝါဆို မျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်ရ တော့ တစ်နေ့တာအမောတွေ ပြေသွားသည်မို့ ရဲမိုးပျော်သွားမိ သည်။

တစ်ရက် လေးထောင်သာ ဝင်ငွေရှိသူက ထမင်းဖိုး မနက် ည နှစ်ထောင်ကျော်ကုန်နေလျှင် ရေရှည်မှာအဆင်မပြေနိုင်ကြောင်း သိသော်လည်း ဝါဆိုအလှူကို ခံစားခွင့်ရသည့် အခွင့်အရေးမို့ လက် မလျှော့ချင်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရလျှင် အိမ်ကိုစောစောမပြန်ချင်တာက ပိုနေမည်မှာ မလွဲပေ. . ။

ချောက်ချားစရာတွေ ပြည့်နှက်နေသော ကွန်ဒိုဝန်းကျင်ထဲ သို့ အိပ်ချိန်မှသာ သူ ပြန်ချင်မိသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ရန်ဖြစ်သံတွေ ကို မကြားချင်သလို. . မသေခင် ခံစားခဲ့ရသည့် အမေ့ဒုက္ခတွေနှင့်

သောကတွေကို လောလောဆယ် မသိချင် မကြားချင်တော့. . ။

အလုပ်တွင် ကျွမ်းကျင်လာရန်နှင့် ဘဝလက်တွဲဖော် ရရှိရန် သာ အာရုံစိုက်ထားချင်သည်။ ညနေ ငါးနာရီကျော်တွင် အလုပ်သိမ်းသည်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲသည်။ ရုပါဖွင့်ပြီး ဝါဆိုတို့ဆိုင်မှာ ထမင်းသွားစားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပြန်လေ့ရှိသည်။

ရပ်ကွက်ထဲရောက်တော့လည်း လမ်းဆုံမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မစ်ပလိန်းကို သူရိယနေဝန်းကျာနယ်နှင့် အိပ်ချိန်ရောက်သည်အထိ ထိုင်မြည်းသည်။

သူ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ကုန်နေပြီ ဖြစ်သည်. . ။ ပွင့်လင်းလူ့ဘောင် ရောက်ပြီဆိုသော်လည်း အခြေခံဥပဒေအရ ခံစားခွင့်ရှိသည့် လွတ်လပ်စွာပြောဆိုခွင့် ဆန္ဒထုတ်ဖော်ခွင့်တွေကို ရဲစခန်းတွင် ခွင့်ပြုမိန့် တောင်းခံနေရသေးသည်။ ခွင့်ပြုမိန့်မရဘဲ ဆန္ဒဖော်ထုတ်လျှင် အရင်အတိုင်း အဖမ်းခံနေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်ကြီးများလည်း လွှတ်တော်တက်ကာ အိပ်ငိုက်ရင်း ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေကြ၏။

ကော်ဖီမစ်ကို မျှဉ်း၍သောက်ရင်း အချိန်ဆွဲနေလိုက်သည်။ (၁၀)နှစ်တာကာလအတွင်း အသိသာဆုံး ပြောင်းလဲမှုက. . မြင်မြင်သမျှ ကောင်မလေးတွေ လှနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနှင့် အလှပြင်နည်းပညာတွေ အံ့မခန်းတိုးတက်လာမှုက ရွက်ကြမ်းရေကြိုအလှကိုပင် စွဲမက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပေးနေသည်။

သို့သော်. . ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အလှလေးများက အမှတ်တမဲ့မြင်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားကြတာပဲ ဖြစ်၏။ မပျောက်မပျက်

စွဲငြိတင် ကျန်ရစ်သည်က ဝါဆိုပဲဖြစ်သည်။

အတွေးများရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ရဲမိုး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်က ကွန်ဒိုထဲတွင် လူသွားလူလာ နည်းပါးသောကြောင့် ဓာတ်လှေကားထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၏။ (412)အခန်းရှေ့ရောက်တော့ မရည်ရွယ်ဘဲ လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။

“ဝုန်း! . . ဇိုင်း! . . ”

“အား! . . အမလေး. . ကယ်ကြပါဦးရှင်”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် တစ်ဖက်ခန်းမှရန်ပွဲက စနေပြီဖြစ်သည်။ ဝါဆိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိမ်းဆည်းသိုဝှက်လာခဲ့သမျှ ကြည်နူးမှုလေးတွေပင် လွင့်စင်ကျပျောက်သွားတော့၏။ ရဲမိုး အတော်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ (412)အခန်းတံခါး ပွင့်သွားကာ အော်ဂင်နှင့် ကလေးမလေး ရွှိက်ငိုရင်း ပြေးထွက်လာသည်။

ချက်ချင်းပြန်ပိတ်သွားသောတံခါးကြောင့် အခန်းထဲကို သူမတွေ့လိုက်ရ. . ။

“ဟေ့! . . ကလေး. . သမီး. . သမီး. . ”

ရဲမိုး လှမ်းခေါ်သော်လည်း ကလေးမလေးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ရိုးရိုးလှေကားရှိရာသို့ ချိုးကွေ့ပြေးဝင်သွားသည်။ ရဲမိုးလည်း ဝင်မပါချင်သည့်အတွက် ကိုယ့်အခန်းကို ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး သက်သောင့်သက်သာနားဖို့ ဟန်ပြင်ခိုက်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ရဲမိုး စိတ်တိုသွားကာ တံခါးကို ဆောင့်တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

သို့သော်. . (412)အခန်းထဲ ဝင်သွားသော အမျိုးသမီး

တစ်ဦး၏ ကျောပြင်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ရဲမိုး အခန်းအပြင် ထွက်ပြီး (412)အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

စောစောက ရန်ဖြစ်နေသော အသံများ တိခန့်ရပ်သွားလေသည်။ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရ၊ ခဏရပ်စောင့်သည်အထိ ဘယ်သူမှ ထွက်မလာကြသဖြင့် ရဲမိုး အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာတွေ ကြုံတွေ့နေရသောကြောင့် ရဲမိုး ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အမေ့စာအုပ်စင်မှ (Ghost Story) စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူ၍ ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်စဉ်. . . ။

“အမလေးဗျ. . အောက်ကဘာကြီးလဲ. . ”

ရဲမိုး ပျာပျာသလဲ ထခုန်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘောလုံးတစ်လုံး. . . သူထိုင်လိုက်သောထိုင်ခုံပေါ် ရောက်နေ၏။ သေချာကြည့်မှ. . . သူငယ်ငယ်ကဆော့ခဲ့သော ဘောလုံးလေးမှန်း သိသွားသည်။ ဘောလုံးကိုဖယ်ကာ အခန်းတွင်းတစ်နေရာသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ကာ စာအုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ထားလိုက်တော့သည်။ သိပ်မကြာလိုက်. . . သူပစ်လိုက်သော ဘောလုံးလေး ပြန်လိမ့်လာကာ သူ့ခြေထောက်အောက် ရောက်လာလေသည်။ ရဲမိုးစိတ်ထဲ အတော်ထူးဆန်းလို့သွားသည်။

သူ ဘောလုံးကိုကောက်ယူကာ တံခါးဖွင့်ထားသော အမေ့အခန်းထဲ ပစ်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုန်တွင်ပြန်ထိုင်ကာ စာအုပ်ကို ဆက်ဖက်နေခိုက်. . .

“ဘုတ်! . . ”

“အ! . . ”

ဘောလုံးကို တစ်ယောက်ယောက် ကန်လိုက်သလို အရှိန်ဖြင့် သူ့ကိုလာမှန်လေသည်။ ရဲမိုး ဒေါသထွက်ကာ ထပြီး တရားခံကို အခန်းထဲလှည့်ပတ်ရှာသည်။ နောက်ဖေးခန်းသို့အရောက် အိမ်ရှေ့မှ အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြမ်းပြင်နှင့် ပွတ်ဆွဲနေသော အသံမျိုးဖြစ်၏။ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ပြေးလာရာ. . . တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရဲမိုး ချွေးဆို့သွားတော့သည်။

စောစောက သူထိုင်ခဲ့သော ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထမင်းစားပွဲခွေသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ထိုင်ခုံကိုသေချာကြည့်ရင်း ဘေးဘီကို ကြည့်မိသည်။ ဘာမှမရှိသဖြင့်. . . ထိုင်ခုံကို ဧည့်ခန်းရှိ နဂိုနေရာသို့ ပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

သရဲခြောက်နေပြီဆိုတာတော့ ရဲမိုးသိလိုက်လေပြီ။ အမေဇည်း အရင်က ဒီလိုဘဲ သရဲခြောက်ခံနေရတာလား. . . ။

ကြောက်စိတ်ကို ပြေဖျောက်ဖို့ ဘုရားစာလေးရွတ်ကာ. . . အမေ နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင်ပေါ်တွင် တက်အိပ်လိုက်သည်။ အရာအားလုံးလည်း အဝေးသို့လွင့်ထွက်သွားသည်နှင့် တူ၏။ ရဲမိုး ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားလေသည်။ တစ်ရေးတမော အိပ်ကောင်းတုန်းရှိသေး. . . နားထဲသို့ အသံတိုးသဲ့သဲ့က တိုးဝင်လာပြန်သည်။

“အမေ သမီးကို ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ စကားပြောတာ တိုးတိုးပြောပါလို့. . . ”

“သမီး. . . အဲဒီဦးကို ကြောက်သွားစေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့

လုပ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်”

“သမီး မေမေနဲ့ဆော့မယ်ဆိုရင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဆော့နော်. . . ဟိုခုတင်ပေါ်က အိပ်နေတဲ့လူကြီး နီးသွားလိမ့်မယ်”

ရဲမိုး ထိုအသံများကြောင့် နီးသွားလေသည်။ မီးပျက်နေသည်လားမသိ အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသောကြောင့် အိပ်ယာဘေးမှ ဓာတ်မီးကို လှမ်းယူပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူ့ရှိစဉ်က အိပ်ခဲ့သော သူ့အိပ်ခန်းလေးထဲမှ ခုံရွှေသံများကြောင့် ထိုအိပ်ခန်းတံခါးနားကပ်၍ အထဲမှအသံကို နားစွင့်ကြည့်သည်။

“ဟော. . . သူလာနေပြီ. . . သူလာနေပြီ”

ရဲမိုး ခပ်မြန်မြန်လှုပ်ရှားကာ တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်၏။ အိပ်ခန်းထဲ သက်ရှိဆိုလို့ ဘယ်သူမှ မရှိ. . . ။ ရဲမိုး အိပ်ချင်ပြေသွားပြီး ထိုအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်တော့ စောစောကအခန်းထဲမှ ရယ်သံတစ်ချို့ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

“အဟီး. . . အဟင်း. . . အဟင်း. . .”

“ဘယ်သူတွေလဲကွ. . . ငါ မင်းတို့ပြောတာတွေအကုန်ကြားနေရတယ်နော်”

သူပြောလိုက်သော စကားသံကြောင့် သူ၏(413)အခန်းထဲ ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

“မင်းတို့ ဘာလို့. . . ငါ့ကို လိုက်ခြောက်နေတာလဲ၊ မင်းတို့

ခြောက်လှန့်နေတာတွေ ထပ်လုပ်နေဦးမှာလား. . . ငါ. . . မင်းတို့နဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

ထူးဆန်းစွာပင် ဘာအသံမှ ထွက်မလာတော့. . .

“ကဲ. . . မင်းတို့ ငါ့ကို တစ်ခုခုလုပ်ပြပါဦး၊ နံရံတွေ. . . တံခါးတွေ. . . ခေါက်ပြလေ၊ ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့ပြဦးလေ၊ လူလာရင် ဘာလို့ အသံတွေ တိတ်သွားရတာလဲ”

ဘာမှမထူးခြားလာ၍ သူပါးစပ်ညောင်းတာသာ အဖတ်ဆင်သွားသည်။ အိပ်ချင်လာသဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလှသော အမှောင်အခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင်ကြီးပေါ်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်တော့သည်။ အိပ်နေရင်း ရဲမိုး အနည်းငယ်ချမ်းသာတိတ်လာသည်။

ထိုစဉ်. . . အိပ်ရာခင်းအဖြူအောက်သို့ လူတစ်ယောက် ခုတ်လာပြီး. . . ထိုလူမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေရာ အိပ်ရာခင်းကြီး ထိုလူကိုလွှမ်းခြုံလျက်သား လေပေါ် မြောက်တက်နေ၏။ ထိုလူမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် ခုန်လိုက်ရင်း. . .

“ကဲ. . . ငါလာပြီလေကွာ. . .”

ရဲမိုး အိပ်ရာလှုပ်သွားသဖြင့် မျက်လုံးပွင့်သွားလေသည်။ ခုတင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် အိပ်ယာခင်းအဖြူကြီး လွှမ်းခြုံထားသော အခန်းထဲမှ တွေ့လိုက်ရသောအခါ. . .

“အမလေးဗျ! . . . သရဲ. . . သရဲ. . .”

ရဲမိုးကြောက်လန့်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ လိမ့်ဆင်းလိုက်ရသည်။ အခန်းထဲသို့ ဖင်ပူးခေါင်းထောင်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်

တုန်နေလေ၏။ နားထဲ ကျေးဇူးသုရကာအသံများ ကြားတော့မှ
သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။ အလင်းရောင်တို့
ပြတင်းတံခါးမှ တိုးဝင်နေပြီဖြစ်သည်။ မိုးလင်းနေပြီ။ ထိုအခါမှ သူ
အိပ်မက်မက်နေမှန်း သိသွားပြီး သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

အ

လုပ်သွားချိန် ဘတ်(စ်)ကားကျပ်ကျပ်ကိုလည်း သည်း
ခတ်နှင့်ပင် စီးလာခဲ့သည်။ ခရီးသည်ချင်း ဖေးမ . . . စပယ်ယာ
ဘက်သမျှခံရသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဖေးမကာ ခရီးဆက်
သည်။ ဈေးကွေ့မှတ်တိုင်အရောက် ကားစောင့်နေသော ဝါဆိုကို
မြင်၍ အူရားဖားရားပင် ကားပေါ်မှ တိုးဝှေ့ဆင်းလာခဲ့သည်။
ကားစောင့်နေသော ဝါဆိုထံ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့် လှမ်း
သွားခဲ့လိုက်သည်။ ချစ်ရသူက ကားမျှော်နေ၍ သူ့ကိုမမြင်၊ အပြင်

ထွက်လာသည့် အဝတ်အစား အပြင်အဆင်က ထမင်းဆိုင်မှာ ဈေးရောင်းနေတာထက် ပိုသားနားနေသည်မို့ ဝါဆိုအလှက ပိုမိုထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။

သူမအနားတွင်လည်း ခေတ်ပေါ်ပျားပိတုန်း ကောင်လေးသုံးယောက်လည်း အလှကြည့်ကာ ပြစ်မှားနေကြ၍ လူစွမ်းကောင်းလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်သော်လည်း နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရမည့် အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်လိုသဖြင့် အနားကပ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“First Kiss is First Love ပါ. . ဝါဆို. .”

မျက်စောင်းလေးထိုးကာ သူ့ကို ဝါဆိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင်. . ရှင်. . ရှင် ကိုရဲမိုး. .”

“ကားပေါ်က လှမ်းမြင်လိုက်လို့ ဆင်းလာတာ. . ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“သင်တန်းသွားမလို့ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း သင်တန်းတက်နေတာ”

သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ပြောနေသဖြင့် ရဲမိုး ဝင်လုံးတော့သည်။

“ဟုတ်လား. . ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ထမင်းဆိုင်ပဲ ဦးစီးတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ အတတ်ပေါင်းစုံတတ်ထားတော့ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ပီသတာပေါ့. . ဟဲ. . ဟဲ”

ရဲမိုး ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် အတင်းခေါ်ခဲ့သဖြင့် တစ်ဖက်လမ်းပေါ်မှ မဟာရန်ကုန် စားဖွယ်စုံဆိုင်တွင် အတူထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်သဘောနှင့် မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲမှာပြီး ထွေရာလေးပါး

ပြောဖြစ်သည်။

“ကိုရဲမိုးက ဘယ်မှာနေတာလဲ. .”

“ရွှေနဒီကွန်ဒိုမှာပါ. .”

“ဟယ်. . ဟုတ်လား ရောက်ဖူးတယ်၊ အဲဒီမှာလည်း တစ်လလောက် သင်တန်းတက်ဖူးတယ်၊ အဆိုသင်တန်းလေ. . အဖော်ကောင်းလို့ တက်ဖြစ်တာပါ၊ ပါရမီ မပါမှန်းသိလို့ စောစောစီးစီးပဲ လိုင်းပြောင်းခဲ့တာ”

“အဆိုသင်တန်းဆိုတော့ ဆရာမဒေါ်သူဇာမိုး ဆီမှာလား”

“ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ် ကိုရဲမိုးလည်း အဲဒီအဆိုတော်ကြီးကို သိတယ်ပေါ့”

“သိဆို ကျွန်တော့် အမေလေဗျာ”

“ဟင်. .”

ဝါဆို အံ့သြသွားကာရဲမိုးအား စူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။ ရဲမိုး မနေတတ် မထိုင်တတ်ပင် ဖြစ်သွားကာ ရှက်သွား၏။

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ကြည့်နေတာလဲ ဝါဆိုရဲ့. . အဟင်း. . အဟင်း. .”

ဝါဆိုက ခေါင်းခါပြရင်း. .

“ဝါဆို ကိုရဲမိုးက နိုင်ငံရေးလုပ်လို့ ထောင်ကျနေတဲ့ သူပေါ့ဟုတ်လား”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချစ်စကား ပြောမည်ကြံကာမှ ကိုယ်က ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိသွား၍ ရဲမိုး ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“လွတ်လာတာ ကြာပြီလားဟင်”

“ဟိုတလောက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ပါ ဝါဆို၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေဆုံးတာ နှစ်လကျော်သွားပြီလေ”

“အို. . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်”

“ထောင်ထွက်တစ်ယောက်မို့ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေး သွားပြီလား ဝါဆို”

“အထင်မသေးပါဘူး၊ ကိုရဲမိုးက ရာဇဝတ်မှုကြောင့် ထောင် ကျခဲ့ရတာမှ မဟုတ်တာ. .”

“စာနာနားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝါဆို၊ ကျွန်တော် ထောင်သုံးထောင်ပြောင်းပြီး အထဲမှာ ဆယ်နှစ်နီးပါး ကြာခဲ့ပါတယ်. .”

“ဪ. .”

“ပြန်လွတ်လာတော့လည်း အမေက မရှိတော့ဘူး. . ၊ ကံ ကောင်းလို့ ဝပ်ရှော့မှာအလုပ်ရပြီး. . ၊ ဘဝကို အနိုးပေးချင်စိတ်တွေ အနိုင်ယူမသွားအောင် ကြံ့ကြံ့ခံကြိုးစားနေဆဲ ဆိုပါတော့. . .”

ဝါဆို မျက်နှာလေးညှိုးသွားသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အ ထင်မသေးဘူးဆိုတဲ့ စကားနှင့်ပင် ရဲမိုး နေပျော်သွားပြီဖြစ်သည်။

“အားမလျော့ပါနဲ့ရှင်၊ ဘဝဆိုတာ အဆိုးတွေချည်းပဲ ရှိနေ တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အကောင်းတွေလည်း တစ်ပတ်ပြန်လည်လာမှာ ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝါဆို၊ ကျွန်တော်လည်း အားမငယ် တော့ပါဘူး၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဝါဆိုနဲ့ ဆုံမိတဲ့အချိန်က စလို့ပေါ့. .”

“ရှင်. .”

ရဲမိုး အပြောကြောင့် ဝါဆိုပါးပြင်နှစ်ဖက် ရဲသွားသည်။

မျက်လွှာချလိုက်ပြီး အေးနေပြီဖြစ်သော မုန့်ဟင်းခါးကို ငုံ စားနေသည်။ အခြေအနေ မဆိုးသေးမှန်း သိလိုက်၍ (I ♥ RAIN) စာတန်းပါ ဖုန်းကာဘာလေးတစ်ခု ထုတ်၍ ချပြလိုက်ရင်း. .

“ဒါဝါဆိုဖုန်းအတွက် ကိုယ့်လက်ဆောင် ကာဘာလေးပါ (RAIN) ဆိုတာ ဝါဆိုမိုးကို ရည်ညွှန်းတာပါ။ ဒါကို ဝါဆိုလည်း ခိပ်မိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ အတိအလင်း ဖွင့်ဟပါရစေနော်. . . ကျွန်တော် ဝါဆိုကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိနေပြီ၊ ထောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန် ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်. . ဒါဟာ ပထမဆုံး ချစ်ခွင့်ပန်မိတဲ့အဖြစ် ပါ ဝါဆို”

မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်ပြီး ပြန်ငုံသွားသည်။ လက် ကျန်မုန့်ဟင်းခါးဖတ်များအား ရေတွက်နေသည်လား မပြောတတ်၊ ပြန်မော့မလာတော့ချေ။

“အခြေအမြစ် မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်စကားကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလား ဝါဆို. .”

“ရှင်. . အို. . မဟုတ်. . မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလေ တော်တော် နောက်ကျနေပြီ. . ကျွန်မတို့ သွားရအောင်လား”

“သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုတော့ ပြောခဲ့ပါဦး ဝါဆို” ဝါဆို မျက်လုံးရွှံ့ကြီးများနှင့် မော့ကြည့်သည်။

ခေတ္တခဏ တွေဝေစဉ်းစားပြီးတော့မှ. . .

“အခု ကိုရဲမိုးရဲ့ခံစားချက်ကို ကျွန်မသိပြီလေ၊ ကျွန်မ စဉ်း

စားပြီး သင့်တော်တဲ့ အဖြေပေးပါမယ်”

“အိုကေ ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကဲ. . သွားကြမယ်လေ”

ဝါဆိုပါသွားသော ဘတ်(စ်)ကားလေး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားမှ ရဲမှီးနောက်ကြောင်းပြန် လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ အနာဂတ်ခရီးအတွက် လမ်းသစ်ကိုတော့ ဖောက်ခဲ့ပြီ။ ထိုလမ်းက ပန်းတိုင်သို့ ရောက်နိုင်မလား. . ဘယ်ကိုရောက်မလဲ ဆိုတာတော့. . . ။

အမန်း [၈]

အခါကြီးရက်ကြီး ရုံးပိတ်ရက်တွင် အလုပ်နားခွင့်ရသည်။ ရဲမှီး မနက်စောစောရေချိုးနေခိုက် ထုံးစံအတိုင်း အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အမလေး!. . ကျွန်မကို ကယ်ကြပါဦး”

“ဒုန်း!. . ဒုန်း!. . ဒုန်း!. . ”

ရဲမှီး ရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့်ကြည့်တော့. . အိမ်ရှေ့က တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်. . .

၉၂ ဒီဇင်ဘာ

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . သိပ်မထုနဲ့ လာပြီ. . . လာပြီ”

ရဲမိုး ရေစိုကြီးနှင့်ပင် စွပ်ကျယ်နှင့် ဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်
ကောက်စွပ်ကာ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းရှေ့ရပ်ကာ. . .
အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်. . .

ရဲမိုး သေချာကြည့်တော့ တစ်ဖက်ခန်းမှ အမျိုးသမီးဖြစ်နေ
၏။ ကြည့်နေရင်း ထိုအမျိုးသမီး သူ့အခန်းထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားသည်။

“ညီမ. . . အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူလှမ်းပြောတာကိုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ တံခါးပိတ်လိုက်၏။
ရဲမိုးလည်း ရေချိုးနေရင်းမို့ ဒေါသထောင်းခနဲ ထသွားရသည်။

အခန်းထဲမှထွက်ကာ တစ်ဖက်ခန်းသို့ တံခါးသွားခေါက်
တော့သည်။

“ဒေါက်!. . . ဒေါက်!. . . ဒေါက်!. . .”

“ညီမရေ. . . ညီမ. . . မင်း အကူအညီများ လိုနေသလား”
အခန်းထဲမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့. . . ။

သူ့ယောက်ျား နှိပ်စက်ပုံကိုလည်း ကြည့်မရတော့သဖြင့်. . .

“ကဲ. . . ညီမရေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုဘေးခန်းမှာရှိတယ်၊
အကူအညီလိုရင် လာတောင်းလို့ရတယ်. . . ဟုတ်ပြီလား”

ရဲမိုးပြောပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်လာကာ တံခါးပိတ်လိုက်
၏။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ တံခါးဖွင့်လာပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းလျှောက်
လာသံကို ကြားနေရသည်။ ခြေသံက သူ့အခန်းရှေ့တည့်တည့်တွင်
ရပ်သွား၏။

“ဒုန်း!. . . ဒုန်း!. . . ဒုန်း!. . .”

ရဲမိုး တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထောင်ထောင်မောင်း
မောင်းလူတစ်ယောက် လက်ပိုက်ကာ သူ့အခန်းရှေ့တွင် ရပ်နေ၏။
တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ဆိုသောလူဖြစ်၏။

“ဘာ. . . အကူအညီလိုလို့လဲ. . . ခင်ဗျာ”

ကျော်စိုးက ရှေ့တိုးကာ ရဲမိုးအနားကပ်လာပြီး. . .

“မင်းကူညီရမှာက မင်းကိစ္စမဟုတ်ရင် ဝင်မပါဖို့ပဲ. . . ဟုတ်
ပြီလား. . .”

ရဲမိုး ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ တံခါးပိတ်ကာ လော့(ခ)ချ
လိုက်ရတော့သည်။ ရဲမိုးစိတ်ပျက်သွားကာ ထိုင်ခုံတွင် ခြေပစ်လက်
ပစ် ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာလိုက် တစ်ဖက်ခန်းမှ ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ်အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဒုန်း!. . . ဒုန်း!. . . ဒုန်း!. . .”

တံခါးကိုလာထုပြန်ပြီး. . . ။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်. . . ကျွန်မကိုကယ်ကြပါ. . .”

ဒီတစ်ခါတော့ တံခါးဖွင့်သေးပဲ တံခါးချောင်းကြည့်ပေါက်
မှ ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ အမျိုးသမီးအား သူ့ယောက်ျား
ဆိုသူက ကော်ရစ်တာတစ်လျှောက် တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်နေသည့်
မြင်ကွင်းကို တွေ့နေရသည်။ အမျိုးသမီးက ရုန်းကန်ထွက်ပြေးကာ
သူ့အခန်းတံခါးကိုထု၍ အကူအညီတောင်းနေလေပြီ။

ယောက်ျားက လုံးဝအလွတ်မပေး၊ ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ
ရိုက်နှက်သည်။ ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ အော်ဂင်နှင့်ကလေးမ ထွက်လာ
၏။ အမျိုးသမီးက သမီးငယ်အား ရိုက်နှက်နှိပ်စက် မခံရအောင်

ထွက်ပြေးဖို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။

“ပြေး.. သမီးပြေး.. ပြေးတော့၊ နင့် အဖေက လူမဟုတ်ဘူး.. အားလုံးကို သတ်မှာ.. ပြေး.. ပြေး.. ”

သမီးငယ်က ရန်ဖြစ်နေသော မိဘနှစ်ပါးကို အကြောင်သား ငေးကြည့်နေသည်။ ကျော်စိုးဆိုသော လူမဆန်သည့် ရဲအရာရှိက သူမိန်းမကို ချုပ်နှောင်ပွေ့ချီကာ အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကလေးငယ်သာ အခန်းရှေ့ရပ်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

ရဲမီးလည်း ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် သတိပေးခြင်း ခံထားရသည်မို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖို့ စိတ်လေးနေ၏။ စိတ်မသက်သာစရာ မြင်ကွင်းကို ကျောခိုင်း၍ တံခါးကိုမှီပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ဆင်ခြင်နေမိ၏။ ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ထပ်ကြားရပြန်သည်။

ရဲမီး ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဆိုသောသဘောနှင့် တံခါးကိုဖွင့်ကာ ရင်ဆိုင်မည်အပြု..

“ဟင်!.. သမီး.. ”

အခန်းရှေ့တွင် တစ်ဖက်ခန်းမှ ကောင်မလေး.. ၊ အော်ဂင်ပိုက်ထားသော ကလေးမ၏ လက်ဖျံတွင် အညှီအမည်း ဒဏ်ရာတွေနှင့်.. ၊ ကလေးငယ်အပေါ် ကရုဏာသက်မိသလို လူမဆန်သော သူ့အဖေကိုလည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။

“လာ.. သမီး၊ ဦးအခန်းထဲ ခဏဝင်နေလိုက်.. ”

ကောင်မလေး ရဲမီးအခန်းထဲသို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် လိုက်ဝင်လာသည်။ အမြဲလို အော်ဂင်နှိပ်နေတတ်သော ကလေးမလေး ဧည့်ခန်းထဲမှ စန္ဒရားကိုမြင်တော့ ခြေစုံရပ်၍ ငေးကြည့်နေ

ရှာသည်။

“သမီး.. တကယ့် စန္ဒရားအစစ်ကို တီးကြည့်ချင်လား”

ကလေးမက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ရဲမီး စန္ဒရားခလုတ်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကလေးကို တီးခိုင်းမည်ဆိုကာမှ ခလုတ်တွင် ပေနေသော သွေးစသွေးနမ္မားကို မသုတ်ရသေးတာတွေ့၍ အဝတ်တစ်ခုယူကာ ခလုတ်တစ်ခုချင်း ဆက်တိုက်သုတ်လိုက်တော့ စန္ဒရားတီးသလိုဖြစ်ပြီး သံစဉ်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သီချင်းတစ်ဖွဲ့၏ မယ်လိုဒီကို စန္ဒရားခလုတ်တွင် သွေးသုတ်၍ မှတ်ထားသလားဟုပင် ထင်ရသည်။

ထိုသွေးစွန်းခလုတ်များကို ဆက်တိုက်တီးခတ်ကြည့်သော အခါ သာယာသော သံစဉ်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရဲမီး အံ့အားသင့်သွားပြီး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တီးကြည့်နေမိသည်။ ထိုသံစဉ်များကြားတွင် တစ်ဖက်ခန်းမှ ရိုက်နှက်သံ၊ အော်ဟစ်သံတို့ ပါဝင်လာသည်။

စန္ဒရားနောက်မှ နံရံအပေါက်ကို ရဲမီး ကြည့်မိသည်။

ကလေးမလေး၏ အဖေနှင့်အမေ ရန်ဖြစ်နေကြပြန်ပြီ။

“ဘုန်း!.. ဖြန်း!.. ”

“အမလေး.. သေပါပြီ ကယ်ကြပါ.. ကယ်ကြပါဦးရှင်..

အမလေး.. အားအား.. ”

နောက်ဆုံးတော့ ရဲမီးလည်း ဖုန်းထုတ်၍ ရဲစခန်းသို့ လှမ်းဆက်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟဲလို.. (၉၁၁)ကလား၊ ရွှေနီကွန်ဗို လေးလွှာက အခန်း

နံပါတ်(412)မှာ လင်မယားရန်ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျွန်တော်က ဘေးအခန်းကပါ။ ယောက်ျားက မိန်းမကို ရိုက်နှက်နေပါတယ်”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်နှက်နေတယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အမြန်လာရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ အခုပဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ လွှတ်လိုက်ပါမယ် ခဏစောင့်ပါ။ ”

ရဲမိုး ဖုန်းဆက်နေစဉ်မှာပင် ကလေးမလေးက သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ရဲတွေရောက်လာလျှင် ကလေးမလေးလက်မှ ဒဏ်ရာများကိုပြပြီး ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူခိုင်းမည်ဟုလည်း တွေးနေမိ၏။

ရဲတွေကလည်း မလာသေး.. ။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်နေတာလည်း မရပ်မနား တရစပ်ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။

အမျိုးသမီး၏ အော်သံက ငယ်သံပါနေပြီ ဖြစ်သည်။ ရဲတွေရောက်မလာခင် သေသွားလေမလား စိုးရိမ်မိသည်။ ရဲမိုး စိတ်စောစွာဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ကြည့်တော့.. ကော်ရစ်ဒါ တစ်လျှောက် လူသူလုံးဝမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ (412)အခန်းတံခါးကို ထု၍ သတိပေးသည်။

“ဟေ့.. အထဲကလူ၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်နှိပ်စက်တာ တော်လောက်ပြီနော်၊ ကျုပ် ရဲတိုင်ထားတယ်.. ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရပ်တွေ ရပ်တော့”

ရဲမိုး သတိပေးသံက ထိရောက်သွားသည် ထင်၏။ အခန်း

ထဲမှအသံတွေ တိတ်သွားပြီး ငိုရိုက်သံ သဲ့သဲ့လောက်သာ ကြားရတော့သည်။ ထိုစဉ်.. ခြေသံများကြားရပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက် လျှောက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရဲမိုး အားတက်ဝမ်းသာသွား၏။

“ရန်ဖြစ်နေတာ ဒီအခန်းပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ.. ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးကြည့်မယ်”

“ဒုန်း!.. ဒုန်း!.. ဒုန်း!.. ”

“အိမ်ရှင်တို့.. အိမ်ရှင်တို့.. ”

ရဲသားတစ်ယောက်က တံခါးကိုတဒုန်းဒုန်းထုကာ အော်ခေါ်လိုက်၏။ အခန်းထဲက ဘာသံမှမကြားရတော့.. ။ ရဲသားမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါက်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးက သူ့အလိုလို ပွင့်သွားလေသည်။

ဝင်ကြည့်တော့.. အခန်းထဲ၌ မှောင်မည်းနေ၏။

ရဲနှစ်ယောက်လည်း အချင်းချင်းကြည့်ရင်း ဓာတ်မီးကိုယ်စီ နှင့်ပြီး အခန်းထဲဝင်ကြလေသည်။ ရဲမိုးလည်း နောက်မှ ကပ်လိုက်သွား၏။

ထိုအခါမှ ရဲမိုး ပိုလို့အံ့သြသွားလေသည်။ အခန်းထဲတွင် ခေါ်ဘောဂတွေ မရှိသလို၊ ဘာပစ္စည်းတစ်ခုတလေမှ ရှိမနေဘဲ နှင်းလင်းနေ၏။ သက်ရှိဆိုလို့ ယင်ကောင်တစ်ကောင်ကိုပင် တွေ့ရဖို့ မသိသေးနိုင်ပါ။

“ဟေ့လူ.. ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားပြောတော့ ရန်ဖြစ်ကြတယ် ဆို ခုတော့.. လူမရှိတဲ့ အခန်းလွှတ်ကြီး ဖြစ်နေပါလား၊ ဒီအခန်း ဆော့ သေချာရဲ့လား.. ”

“ဗျာ! . . အဲ. . အဲ. . သေချာပါတယ်၊ သူတို့ ဘယ်ရောက်သွားကြလဲမသိဘူး”

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို နောက်စရာများ အောင်းမေ့နေသလား၊ အားနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခုလို မဟုတ်တရုတ် ဖုန်းဆက်တာဟာ ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်မှုနော်”

“မဟုတ်. . မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရန်ဖြစ်နေကြတာတော့ တကယ်ပါ။ ကျွန်တော် နေ့တိုင်းကြားနေရတာ၊ ယောက်ျားက ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ဗျ၊ သူတို့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီကလေးလည်း နှိပ်စက်ခံထားရတာ ဒဏ်ရာပလ္လင်ပွန်းပါဗျာ တကယ်ပြောတာပါ”

“ခင်ဗျား ရှုနေလား၊ ဖုန်တွေ ဒီလောက်တက်နေတာ ဒီအခန်းမှာ လူမနေတာ အတော်ကြာသွားပြီ၊ ခင်ဗျား အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်တတ်တဲ့လူလား”

မှောင်နေသော အခန်းထဲ သူ့မျက်နှာကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ ရဲကမေးလာလေသည်။

“သောက်တော့ သောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူမှန်းမသိအောင် ကျွန်တော်မသောက်ပါဘူး၊ သူတို့ သမီးလေးကို ခင်ဗျားတို့တွေ့ရင် ယုံသွားမှာပါ”

“ဒါဆို ကလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နာမည်တော့ မသိဘူးဗျ၊ ကလေးရော သူ့အမေပါ တစ်ကိုယ်လုံး အညိုအမည်းတွေစွဲနေတာပဲ”

ရဲနှစ်ယောက် သူ့ကိုကြည့်ကာ အတော်စိတ်ပျက်သွားကြ

၏။ ဒေါသမျက်ဝန်းများနှင့် ရဲမိုးအား ကြည့်နေကြသည်။

“နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုနောက်ပြောင်ပြီး ဖုန်းခေါ်မယ်ဆိုရင် ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်မှုနဲ့ အရေးယူမှာနော်. . နားလည်လား”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. .”

ရဲများ ပြန်ထွက်သွားသည့်အခါ ရဲမိုး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထိုအခန်းမှ ထွက်၍ အခန်းနံပါတ် (410)ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ အတော်ကြာကြာခေါက်မှ. . အဘိုးကြီးတစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်၏။

“မောင်ရင် ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ. .”

“(412)အခန်းက လင်မယားရန်ဖြစ်သံတွေ အဘ ကြားရလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရင်ရဲ့၊ အဲဒီအခန်းက လူမနေတာကြာပြီလေ”

“(412)မှာ ညတိုင်းရန်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ. . အဘ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အခု ရဲတွေဝင်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး”

“မတွေ့တာ လူမနေလို့ပေါ့ကွ”

“ဟာ. . မဟုတ်တာ၊ ဟိုတလောကပဲ အဘ ကျွန်တော်အခန်းမှာ လာနားထောင်နေသေးတယ်လေ. .”

“အေးလေ. . အဲဒါ မင်းအခန်းကကြားရတာ (412)ကမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဘအိပ်တော့မယ် ပြန်ပါတော့နော်”

အဘိုးကြီး တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်။ လက်ရှိ ကြုံတွေ့နေရသော အဖြစ်များကြောင့် ဓာတ်လှေကားနှင့် မြေညီထပ်သို့ ဆင်းကာ

ကွန်ဒိုသာယာရေးကော်မတီ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဦးဒီ. .”

“ဟင်. . မောင်ရဲမိုး ညဉ့်နက်လှပြီ ဘာကိစ္စလဲ”

“အခန်း (412)မှာ ဘယ်သူတွေနေလဲ”

“(412)ဟုတ်လား၊ အဲဒါ အခန်းလွတ်လေ ဘယ်သူမှမနေဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီအခန်းမှာ သုံးလေးနှစ်အရွယ် သမီးတစ်ယောက်နဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်နေတယ်၊ ယောက်ျားက ရဲဗျ. . ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးတဲ့. .”

“အဲဒါ အခန်းလွတ်ပါကွာ၊ အေး. . မင်းကိုလည်း သတိပေးထားရဦးမယ်၊ စောစောက ရဲနှစ်ယောက် ဝင်လာပြီး မင်းအကြောင်း ပြောသွားတယ်၊ မင်း. . ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် မြင်တာတွေ့တာတွေ သတင်းပေးတာလေ”

“မင်းပေးတဲ့သတင်းက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ၊ နောက်ထပ် ဒါမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့. . မင်း ထောင်ထဲ ထပ်ဝင်နေရမှာစိုးလို့ ဦးဒီ ပြောနေတာ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဦးဒီရယ်”

“တော်ပါတော့ကွာ. . ဦးဒီ မအားဘူး၊ လုံခြုံရေးလှည့်ရဦးမယ်. . ပြန်တော့နော်”

ဦးဒီမှာ ရုံးခန်းတံခါးကို ပိတ်၍ ထွက်သွားတော့သည်။

ရုံးခန်းရှေ့ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့၏။ အခန်းသို့လည်း မပြန်ချင်သည်မို့ ရဲမိုး လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကွန်ဒိုအနီးတစ်ဝိုက်မှ စားသောက်ဆိုင်များ၊ စတိုးဆိုင်များ မပိတ်သေးသဖြင့် ညက စည်ကားနေသေးသည်။

ရဲမိုး ဟိုငေးဒီငေးနှင့် စိတ်ထွက်ပေါက် ရှာနေမိသည်။ အပူပင် အကြောင့်ကျမဲ့စွာ သွားလာလှုပ်ရှားနေသူများကို အားကျစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်. . နားထဲမှာ စန္ဒရားတီးသံကို ကြားရလေ၏။ ဒါ. . အိမ်ကစန္ဒရား၏ သွေးစွန်းခလုတ်များ နှိပ်မိရာမှ ထွက်လာသော သံစဉ်ဖြစ်သည်ကို ရဲမိုးသိသည်။ စန္ဒရားသံ ဘယ်ကလာတာလဲကို လှည့်ပတ်ရှာမိသည်။

အသံလာရာ ဖော်မြစ်ကို မတွေ့ရသော်လည်း တစ်ဖက်လမ်း ဗလက်ဖောင်းပေါ်မှ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော ဒဏ်ရာများနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ တွေ့လိုက်သည်။

“ဟင်!. . ဘေး. . ဘေးခန်းက အမျိုးသမီး”

ထိုအမျိုးသမီးဆီ သွားတွေ့ရန် လမ်းကူးဖို့ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် ကားတွေ အဆက်မပြတ်လာနေ၍ စောင့်နေရသည်။ ကားရှင်းသွားသည့်အခါ. . ထိုအမျိုးသမီးကို မတွေ့ရတော့. . ။

နောက်ဆုံး. . သူ့အတွက်တော့ အခန်းသို့ပြန်ကာ အိပ်ဖို့ပဲ နှိူတော့သည်။ သို့နှင့်. . အိမ်ရောက်တော့ အခန်းမီးအကုန်ဖွင့်ကာ အိပ်ရတော့သည်။ အသံပလံများလည်း မကြားရတော့ဘဲ အနှောင့်အယှက်များ ကင်းသွားသောကြောင့် ရဲမိုး နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သိပ်မကြာလိုက်. . .

“ဝုန်း!”

“အမလေးဗျ. .”

ရဲမိုး လန့်ဖျပ်ကာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။

ဘေးပတ်ပတ်လည်ကြည့်တော့ အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၏။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဓာတ်မီးကိုဆွဲထုတ်ကာ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။ မီးခလုတ်များ ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း မီးမလင်း. . ။

ထမင်းစားခန်းမှ ထိုင်ခုံတစ်လုံးလဲကျနေသည်ကိုသာ ရဲမိုးတွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်. . ယခင် သူရှိစဉ်ကအိပ်ခဲ့သော အိပ်ခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး သံပတ်ပေးထားသော ခွေးရုပ်လေးတစ်ရုပ် လမ်းလျှောက်ထွက်လာ၏။

ရဲမိုး ငေးကြည့်နေမိစဉ်. . အရုပ်ကလေး သူ့နားအရောက်ရပ်သွားလေသည်။ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်တော့ ခုတင်အောက် ပြေးဝင်သွားသော အရိပ်တစ်ခုတွေ့၍ ငိုကြည့်လိုက်သည်။

ပိုလာဝက်ဝံရုပ်လေး ခုတင်အောက်တွင် ကျနေသည်။ သူ့ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သော အရုပ်ကလေးမို့ ခုတင်အောက်လျှောဝင်ကာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပိုလာဝက်ဝံအရုပ်ကလေး လက်ထဲပါလာသော်လည်း. . အပေါ်မှ ခုတင်ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်တက်လိုက်သလို သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ပိကျလာ၏။

“အ. . .”

ရဲမိုး ပြန်ထွက်လို့မရအောင် ခုတင်အောက်မှာ ညပ်နေလေ

ပြီ။ အတင်းရုန်းကာ. . ခုတင်အောက်မှ တိုးဝှေ့ထွက်သည်။ ပိုလာဝက်ဝံအရုပ်ကလေးကိုပင် သူမယူနိုင်တော့. . ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူရောက်နေလဲဆိုတာ သိချင်သော အသိစိတ်က သူ့ကိုကြီးစိုးနေလေပြီ။

ခုတင်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ထိုင်နေသောအရိပ်ကို တော့ သူတွေ့နေရသည်။ ဓာတ်မီးကိုင်ထားသောလက်ကို တဖြည်းဖြည်းရွှေ့ကာ ခုတင်ပေါ်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“အမလေး! . .”

ပိုလာဝက်ဝံအရုပ်ကလေး ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ရဲမိုး ကြောက်လန့်သွားကာ ခုတင်အောက်သို့ကြည့်တော့ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးကို မတွေ့ရတော့၊ ဝက်ဝံရုပ်ကလေး ခုတင်ပေါ် ဘယ်လိုရောက်နေရတာလဲ. . ။ ရဲမိုး အခန်းထဲမှပြေးထွက်ကာ အမေ့အခန်းထဲရှိ နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ပေါ် ပြေးတက်ပြီး စောင်ခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်ရတော့သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရဲမိုး တရေးတမော အိပ်မောကျသွားတော့သည်။ ထိုစဉ်. . အခန်းတံခါးမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်းပွင့်လာပြီး သူ့ ခုတင်ပေါ် လူတစ်ယောက် တက်လိုက်သလို လှုပ်ခါသွားသဖြင့် ရဲမိုး အိပ်နေရာမှ ဇတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည်။

သူ့ဘေးကြည့်တော့ သူ့ကိုကျောပေးပြီး စောင်ခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့၏။

“ဟင်! . .”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခုတင်ပေါ်တွင် မလှုပ်ရဲဘဲ

ရဲမိုး ငြိမ်နေမိသည်။ ဘေးတွင်လာအိပ်နေသော ကိုယ်လုံးက မိန်းမ တစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှန်း ရဲမိုးမြင်နေရသည်။ သူ စောင်ကို စွဲဖယ်မည်အပြု . . စောင်ခြုံထားသောခေါင်းမှာ လှုပ်ယမ်းလာပြီး သူ ဘက်လှည့်ကြည့်လေသည်။

ရဲမိုးလည်း ခုတင်ပေါ်မှ ခြုံစောင်ကြီးကို စွဲဖယ်ကာ အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“ဟင်! . . ”

ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသောမိန်းမ မရှိတော့၊ သူပစ်လိုက်သော ခြုံစောင်မှာ . . ခုတင်ခြေရင်းတွင် ရပ်နေသော မမြင်ရသည့် လူတစ်ယောက်ထံ သွားအုပ်လျက်သား ဖြစ်နေ၏။ ထိုလူ ရှေ့တိုးလာသောအခါ ရဲမိုးလည်း ခုတင်ဘေးတွင်ဝပ်၍ မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ခဏနေမှ . . ဘာသံမှမကြားရတော့၍ ရဲမိုးခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။ စောင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံလျက်သားလေးသာတွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးကလည်းပြန်လာလေရာ ရဲမိုးမအိပ်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိတော့သည်။

အမာန် [၉]

ညက ငုတ်တုတ်နဲ့ပင် ဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားသည်မသိရဲမိုး အိပ်ရာကနိုးတော့ မနက်ဆယ်နာရီ ရှိနေလေပြီ။ အလုပ်သွားဖို့လည်း မမီတော့၊ အလုပ်နှင့် အတူတွဲပြီး သတိရမိသည်က ဝါဆိုတို့သာ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းကောက်ယူပြီး ဝါဆိုဖုန်းကို ခေါ်လိုက်၏။

“ဟဲလို . . ”

“ဝါဆိုလား ကျွန်တော် ရဲမိုးပါ . . ဒီနေ့ကျွန်တော် အလုပ်မသွားဖြစ်ဘူး၊ ဝါဆိုဆိုင်မှာပဲလား ကျွန်တော်လာခဲ့မလို့ . . ”

တစ်ဖက်မှအသံ ခေတ္တမျှတိတ်သွားသည်။ မိနစ်ဝက်ခန့် ကြာမှ . .

“အင်း. . ဝါဆို အခု သင်တန်းမှာ ဆယ့်တစ်နာရီမှ ပြီးမှာ”

“ဟုတ်လား ကျွန်တော်လာခဲ့လို့ရမလား၊ ဝါဆိုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ သင်တန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“အင်း. . လွှစွလမ်းအလယ်ဘလောက် (Plus Fashion) ကျောင်းမှာ. . ”

“အိုကေ. . ကျွန်တော်လာခဲ့မယ် စောင့်နေနော်”

ရဲမိုး ဖုန်းပိတ်ပြီးအမြန်ဆုံး ရဲမိုးချိုးကာ ပြင်ဆင်သည်။ ရှိတဲ့အထဲက အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားတွေရွေးပြီး ကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်သည်။ ပြီးတော့ သူမုန်းတီးနေပြီဖြစ်သော အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကွန်ဒိုအရိပ်အောက်မှ လွတ်သည်နှင့် သူစိတ်တွေ ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသည်။ ဝါဆိုက သူလာမည်ကို မငြင်းသဖြင့် ရဲမိုးအားတက်နေမိသည်။ (Plus Fashion) ဆိုင်းဘုတ်အောက်သို့ . . နာရီဝက်အတွင်း ရဲမိုးရောက်သွား၏။

လှေကားရင်းမှ စောင့်နေမိသည်။ ဝါဆိုကိုတွေ့လျှင် ဘာတွေပြောရမလဲဆိုတာ စကားလုံးရွေးရင်း အစီအစဉ် ဆွဲနေမိ၏။ ဆယ့်တစ်နာရီ ငါးမိနစ်တွင်မှ မိန်းကလေးတစ်သိုက် လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသလို စကားတွေပြောကာ လှေကားမှ ဆင်းလာကြသည်။ ရဲမိုး ရင်ခုန်စွာမျှော်နေ၏။ ဆယ်ယောက်လောက် ဆင်းလာပြီးနောက် လူကုန်သွားသည်။ ဝါဆိုကိုတော့ မတွေ့ရသေး. . .

သူ့ကို နေရာအမှန်မပြောဘဲ နောက်လိုက်တာလားဟု တွေးမိပြန်သည်။ ထိုစဉ် လှေကားမှဆင်းလာသော ခြေထောက်တစ်စုံကို ထပ်တွေ့ရသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးပေါ်လာသော အခါ ဝါဆို ဖြစ်နေ၏။ ဝါဆိုက ဗေဒါရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် လှမ်းထွက်လာ၏။ ရဲမိုးက ပြုံးပြီးဆီးကြိုနေတော့ သူမကနှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ. .

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်. . ”

ရဲမိုးနှင့် ဝါဆို ယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စောစောက ရဲမိုးစဉ်းစားရွေးချယ်ထားသော စကားလုံးများ ရင်ခုန်သံ ပြင်းပြင်းနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွား၍ လတ်တလော ခံစားမှုကိုသာ ချပြလိုက်တော့၏။

“လူကုန်သလောက် ရှိတာတောင် ဆင်းမလာတော့. . တအားစိတ်ပူနေတာ”

“အဟင်း. . စပ်စုနေကြမှာစိုးလို့ နောက်ဆုံးမှ တမင်ဆင်းလာတာလေ”

ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြရင်း ရဲမိုးက. .

“ဒီလို. . ဝါဆိုရဲ့ အခု ကျွန်တော်နေတဲ့ ကွန်ဒိုအခန်းကို ရောင်းလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“မိဘအမွေဆိုတော့ နှမြောစရာကြီး ကိုရဲမိုးရယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့. . ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခန်းက သရဲခြွက်လို့လေ”

“ဟင်! . . ဘယ်လိုမျိုး ခြောက်တာလဲ. .”

“ဘေးချင်းကပ်လျက် အခန်းမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

စကားစမိမှတော့ မထူးတော့ဟု သဘောထားကာ ဘေးခန်းက လူတွေအကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို အဲဒီသုံးယောက်လုံး သရဲတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း အဲလိုထင်တာပဲ”

“ပရိတ်လေးဘာလေး ရွတ်ကြည့်ပါလား၊ အခန်းမှာ ဘုရားစင်တော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတာပေါ့. . ဆင်းတု နှစ်ဆူတောင်”

“ဘုရားပန်းတွေရော လဲဖြစ်ရဲ့လား”

“ဗျာ! . . အဲ. . ဟိုဒင်း ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်တည်းသမားလည်းဖြစ်၊ ထောင်က ထွက်လာတာလည်း သိပ်မကြာသေးတော့”

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုရဲမိုးရယ်. . အဲလို ဘုရားမေ့ တရားမေ့ ဖြစ်နေလို့ ကိုရဲမိုးကို ဒုက္ခပေးနေတာပဲဖြစ်မှာ. . တရားခွေလေး ဘာလေး ဖွင့်ထားပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချိန်လောက်ပဲ အိမ်ပြန်တာဆိုတော့ လေ. .”

“အင်း. . ဝါဆိုတို့ အဆိုသင်တန်း လာတက်တုန်းက အခန်းလေးကို မှတ်မိနေသေးတယ်”

ဝါဆိုက နာရီကြည့်ရင်း. . .

“ဒီလိုလုပ် ဝါဆိုတတ်နိုင်သလောက် ကိုရဲမိုးကို ကူညီပေးလို့

ရတယ်၊ ဝါဆို လိုက်ခဲ့မယ်. . ဘုရားပန်းတွေ လဲပေးမယ်၊ ဘုရားစင် သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့. . ဝါဆို အဲဒီအခန်းမှာ ပရိတ်ရွတ်ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို. . စကားရပ်သွားပြီး မျက်လွှာချကာ ခေါင်းငုံ့သွား၏။

“အားနာစရာကြီး ဝါဆိုရယ်၊ ဒါဆို သွားကြရအောင်. .”

သို့နှင့် ဘုရားပန်းဝင်ဝယ်ရင်း ဝါဆိုက. .

“ဝါဆိုကို အဆိုသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာမရဲ့ အိမ်ဖြစ်နေတာလည်းပါတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် လေးလည်းလေးစားလို့ ကူညီတာပါ၊ တစ်မျိုးတော့မထင်ပါနဲ့ ကိုရဲမိုး”

“အား. . မထင်ပါဘူး. . မထင်ပါဘူး. . ကူညီတာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ. . ဝါဆိုရယ်”

ကွန်ဒိုရောက်တော့ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် လူရှင်းနေ၏။ ထောင့်ဆုံးရှိ ရဲမိုးအခန်းအား လှမ်းမြင်ရစဉ်မှာပင် တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရလေသည်။ သူ့အခန်းတံခါးကို ခေါက်နေသော (412)မှ သားအမိနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်! . . သူ. . သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ဝါဆို”

လူသံကြား၍လားမသိ သားအမိနှစ်ယောက် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ရဲမိုးနှင့် အတူပါလာသော ဝါဆိုအား နှစ်ယောက်လုံးက ငှုးငှါးငှါးကြည့်ပြီး ရင်မဆိုင်လိုဟန်နှင့် သားအမိနှစ်ယောက်လုံး သူတို့အခန်းထဲသို့ ပြန်ပြေးဝင်ကြလေသည်။

“ဘယ်သူမှ မနေတဲ့အခန်းထဲ သူတို့ဝင်သွားကြတာ. . အ

ရင်တုန်းက သူတို့ပိုင်ခဲ့တဲ့ အခန်းများလားတော့ မသိဘူး”

လျှောက်လာရင်း ထိုအခန်းရှေ့အရောက်တွင် ဝါဆို ရပ်လိုက်ပြီး ရည်စူးကာ မေတ္တာပို့လိုက်၏။

“နေ့စဉ် စောင့်ထိန်းရသော သီလကုသိုလ်၊ အခါအားလျော်စွာ ပြုအပ်သော ဒါနကုသိုလ်၊ ထိုကုသိုလ် အဖို့ဘာဂတို့အား မကျွတ်မလွတ်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ရည်စူး၍ မေတ္တာပို့ အမျှအတန်း ပေးဝေပါသည်။ ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂကို ရကြသည်ဖြစ်၍ သာဓုခေါ်နိုင်ကြပါစေသော်... အမျှ... အမျှ... အမျှ...”

ဝါဆို မေတ္တာပို့အမျှဝေလိုက်မှ အခန်းထဲက ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံများ ထွက်လာတော့သည်။

“ဝုန်း!.. အုန်း!.. ”

ထိုအခိုက် အထဲမှ တံခါးကို တစ်ခုခုနှင့် ပေါက်လိုက်သလို အသံမျိုးထွက်လာ၍ နှစ်ယောက်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“သူ.. သူတို့ အမျှမလိုချင်ကြဘူးနဲ့တူတယ်၊ လာ.. ဝါဆို ကျွန်တော့်အခန်းကို သွားရအောင်”

ရဲမိုး စိုးရိမ်စွာနှင့် ဝါဆိုလက်မောင်းအား ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ အခန်းသော့ဖွင့်၍ အထဲသို့ရောက်မှ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွား၏။ သူတို့ ဘုရားခန်းဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟော.. ကြည့်စမ်းပါဦး ဘုရားပန်းလဲ မကပ်ထားဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအိမ်မှာ ကောင်းတဲ့အစောင့်အရှောက်တွေ လာနေတော့မှာလဲ”

ဝါဆိုကိုယ်တိုင် ဘုရားပန်းကပ်ဖို့လုပ်တော့ ရဲမိုးလည်း

ဝင်ကူရသည်။ ကြက်မွေးနှင့် ပင့်ကူအိမ်တွေကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားသည်။ ထို့နောက် ပန်းအိုးများ တင်လိုက်တော့မှ ဘုရားစင်မှာ ကျက်သရေရှိစွာ သပ္ပာယ်သွားသည်။

ဝါဆို ကံ့ကျံလေးထိုင်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုနေသည်။ ဘုရားမိုးအပြီး ဝါဆိုက..

“ကိုရဲမိုး နေ့တိုင်းဘုရားရှိခိုးပြီး ကြေးစည်တီး အမျှဝေပေးရင် အနှောင့်အယှက်တွေ လျော့ပါးသွားမှာပါ၊ ကဲ.. ဝါဆို ပရိတ်ရွတ်လိုက်ဦးမယ်”

ရဲမိုးခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဝါဆို ဘုရားစင်ရှေ့ ဖူးတုပ်ထိုင်ကာ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ကို စတင်ရွတ်ဖတ်တော့သည်။

ကြည်လင်အေးမြသော အသံနှင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေသည့် ဝါဆိုအား ရဲမိုး မြတ်နိုးလေးစားစိတ်နှင့် တိတ်တခိုး ကြည့်နေမိသည်။ ပရိတ်ရွတ်နေတာ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တစ်ဖက်ခန်းမှ နာနာတုတ်ကျင် အော်ဟစ်လိုက်သော စူးစူးဝါးဝါး အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ဝါဆို ဆတ်ခနဲတုန်သွားသော်လည်း ရွတ်ဖတ်နေခြင်းတို့ ရပ်တန့်မပစ်ဘဲ ပို၍ အားစိုက်ရွတ်ဖတ်နေလေတော့သည်။

ရဲမိုးလည်း စိတ်ပူသွားပြီး.. ဝါဆိုအနားတွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ အော်ဟစ်သံများ ရပ်တန့်သွားပြီး နံရံကို ထုခိုက်ပေါက်ကွဲသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေသည်တော့မသိ ခဏအကြာ အသံဗလံများ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ် ရွတ်ဆိုပြီးချိန်တွင် ဝါဆို မော

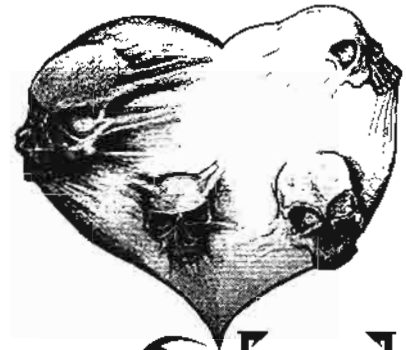
သွားဟန်ဖြင့်...

“သူတို့လည်း ဆန္ဒတော့ ပြကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး
တော့ တရားသံကြားရင် ငြိမ်သွားကြတာပဲ မဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ် ဝါဆို၊ အံ့ဩဖို့တော့ ကောင်းတယ်နော်”

“ဒါက သဘာဝပဲလေ သူတို့ကို ရန်မလိုနဲ့ မေတ္တာသာပို့ပေး
ပေါ့ ကိုရဲမိုးရယ်”

ဒီလိုနှင့် အေးချမ်းသွားပြီဟု ယူဆရသော အခန်းလေးမှ
သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဝါဆိုကို ဆိုင်အထိလိုက်ပို့
ရင်း လမ်းတွင် ရဲမိုးကြိတ်ပျော်နေမိသည်။

အမန်း [၁၀]

မနက် ကိုးနာရီမထိုးမီ အလုပ်သို့ ရဲမိုးအစောကြီး ရောက်
နေ၏။ ဘီးတပ်ကျောခင်းနှင့် ကားအောက်ဝင်ကာ အင်ဂျင်ပိုင်ခွက်
ဖွင့်ဖို့ ရဲမိုး ကြိုးစားနေ၏။ ဂွင်းတွေဂွင်းတွေ သုံးကာ အသည်းအသန်
ဖြုတ်နေရသည်။

မူလီခေါင်း ပြုတ်သွားသောအခါ အင်ဂျင်အံ့ထဲမှဆီမူး
မျက်နှာပေါ်သို့ ယိုကျလာလေသည်။ ပထမတော့ တစ်စက် နှစ်စက်
နောက်တော့ အဆက်မပြတ် စီးကျလာသဖြင့် မျက်စိထဲဝင်မှာစိုးပြီး

ခေါင်းကို ဘယ်ညာတိမ်း၍ ရှောင်ကြည့်သည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ဆီတွေ့ရုံနေပြီမို့ လက်နှင့်သက်ချလိုက်ရသည်။ အမှတ်မထင်. . လက်ကိုကြည့်မိတော့ ဆီချေးရောင်မဲမဲမဟုတ်ဘဲ အနီရောင် ခပ်ပျစ်ပျစ် အရည်တွေဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်၍ အံ့သြသွားသည်။

ကားအောက်က လျှောအထွက်. .

“ဒုန်း! . .”

ကားဘော်ဒီကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သဖြင့် ခြေရာကြီး ထင်ကျန်ရစ်သွားသည်။ သို့သော် ထိုနေရာတွင် သူတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှရှိမနေ. . .

“ဟာ. . ဘာတွေဖြစ်တာပါလိမ့်”

“ဒုတ်! . .”

“အား! . .”

ထိုစဉ် သူ့အား နောက်မှ မာကျောသော အရာတစ်ခုဖြင့် ရိုက်နှက်တာ ခံလိုက်ရသောကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။

စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေသော နားရွက်နားအား လက်နှင့် စမ်းကြည့်တော့ သွေးများစီးကျနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဝပ်ရှော့ထဲမှ ထွက်သွားသော ရဲဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်၏ ကျောပြင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ. . ဟေ့ကောင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဗျာ! . .”

ရေအိမ်ထဲမှထွက်လာသော ကိုအေးလွင်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး

စိုးရိမ်တကြီး ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ စက်ဆီတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ သွေးက နားနောက်ဖက်က ထွက်နေတာ. .”

“ဟာ. . ဒီကောင် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ သွား. . မျက်နှာသွားသစ်လိုက်. .”

ရဲမိုး ရေချိုးရုံထဲဝင်ကာ ဘေစင်မှမှန်ကို ကြည့်သည်။ မျက်နှာတွင် ပေနေတာက စက်ဆီတွေမဟုတ် သွေးများဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာမှသွေးများ ပြောင်စင်သွားအောင် ဆေးကျောပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုအေးလွင် ရပ်စောင့်နေတာ တွေ့သည်။

“ရဲမိုး မင်းညာဘက်နားရွက်မှာ ဒဏ်ရာနဲ့ သွေးတွေလည်း စေတိတ်သေးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုအေးလွင်ရာ ကျွန်တော့်ကို နောက်က ဘယ်သူရိုက်လိုက်လဲမသိဘူး”

“ငါ ရိုက်တာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်နော်. .”

ကိုအေးလွင် ထွက်သွားတော့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးရင်း ရဲမိုး ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။

သို့နှင့်. . ရဲမိုး အလုပ်စောစောဆင်းခဲ့သည်။ ကွန်ဒိုသို့ပြန်ရောက်တော့ ဓာတ်လှေကားစောင့်ရင်း လူတွေ စုစု, စုစုနှင့် ခေါင်းဆိုင်ဆိုင်နေကြတာ သတိပြုမိသည်။ ဘာများဖြစ်လို့လဲဟု တွေးရင်း နီနီမိလာသည်။ သို့နှင့်. . မျက်မှန်းတန်းမိသူ တစ်ယောက်အား ခေါ်တီးမေးကြည့်သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

“သရဲခြောက်တယ် ပြောတာပဲ၊ ကလေးတစ်ယောက် အကြောက်လွန်ပြီး နှလုံးရပ်သွားလို့တဲ့..”

“ဗျာ!.. ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ်တယ် သရဲက ကလေးသရဲတဲ့.. ငါးလွှာမှာ ဖြစ်တာတဲ့၊ သေသွားတဲ့ကလေးကို အတူဆော့မယ်ဆိုပြီး အော်ဂင်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခေါ်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်တဲ့”

“ဟင်!..”

ရဲမိုး အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဝါဆို၏ ပရိတ်တန်ခိုးကြောင့် သူ့အခန်းတွင် ရက်အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားသော်လည်း ငါးလွှာတွင် သွားသောင်းကျန်းနေသည့်သတင်း ကြားလာရပြီ။ ရဲမိုး သာယာရေးကော်မတီရုံးခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ငူငူကြီးထိုင်နေသော ဦးဒီကိုတွေ့၍..

“ဦးဒီ ကျွန်တော် ပြောတုန်းက ဦးဒီ မယုံဘူး မဟုတ်လား အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကလေးတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးသွားပြီ”

“လူတွေက ချဲ့ကားပြီး ပြောနေကြတာပါကွာ၊ သရဲခြောက်တာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ဒီကွန်ဒိုမှာ လူတွေအထိတ်တလန့်ဖြစ်နေမှာကို မလိုလားဘူးကွာ”

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရဲမိုး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် (410)အခန်းမှအဘိုးကြီး တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်နေလေ၏။ သူ့မှာ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး နေရထိုင်ရတာ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေသည်။ အသံတွေ သူ့အခန်းထဲတွင် ကြားနေရ

သည်။ ဒီအဖြစ်တွေ အစပြုတာက လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်နီးပါးခန့်က ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အခန်း(412)တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် နေကြသည်။ သူတို့တွင် ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေးတစ်ယောက် နှီး၏။ ယောက်ျားက မိန်းမနှင့်ကလေးကို နှိပ်စက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးထွက်ပြေးကာ အခန်းပေါက်စေ လိုက်လံအကူအညီတောင်းလေ့ရှိသည်။ ဘာသိဘာသာ နေတတ်ကြသော လူတို့ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူမှကြားဝင် အကူအညီမပေးကြ၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ကြသည်။ သူ့ယောက်ျားက ရဲဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း ပါ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိုမိသားစုသုံးယောက်လုံး သေသွားကြသည်။ ဘယ်လိုသေသွားကြသည်ကိုတော့ အဘိုးကြီး အကုန်သိနေ၏။ ထို့နောက်မှာတော့.. အခန်း(413)မှ ကောင်လေးအမေ အဆိုတော်ကြီး ဆုံးသွားသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းကာလများမှစ၍.. လခင်ကထက် လေးလွှာတွင် အခြောက်အလှန့်တွေ ရှိလာခဲ့သည်။

ဒီနေ့တော့ ငါးလွှာမှာ ကလေးတစ်ယောက် သရဲခြောက်သွားပြီ သေသွားသည်ဟု ကြားရပြန်သည်။ ဒီအဖြစ်တွေ အားလုံး၏ အရေးခံမှာ (412)အခန်းမှ မိသားစုကြောင့်ဆိုတာ သူရိပ်မိသည်။

စိတ်ထဲကချောက်ချားနေသည့်အတွက် အဘိုးကြီးတွေ့ရင်း ကြောက်လန့်နေမိသည်။ ဒီတစ်ပတ် နေပြည်တော်မှသူသား ပြန်လာသွင်တော့ သားနှင့်အတူ ဟိုမှာပဲ လိုက်နေတော့မည်ဟု တွေးမိ၏။

(412)အခန်းမှ အမျိုးသမီး အကူအညီ လိုက်တောင်းစဉ် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မျက်ကွယ်ပြုမိခဲ့ခြင်းအတွက် အဘိုး

ကြီး နောင်တတွေ ရနေမိသည်။ သူသိသိနှင့် မကယ်တင်ခဲ့...။ သူဝင်ကယ်လိုက်ပါက ထိုသားအမိနှစ်ယောက် အသေဆိုးနှင့် သေမည်မဟုတ်...။ အခုတလော သူ့အခန်းထဲမှာ အသံတွေကြားနေရသလို အခန်းတံခါးကိုလည်း မကြာခဏ လာခေါက်တတ်၏။

ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့...။ ကြာတော့ အသံကြားတိုင်း စိတ်ချောက်ချားနေတော့သည်။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ လှီးချွတ်ရင်း သတိလက်လွတ် တွေးနေမိ၍ လက်ညှိုးကို လှီးမိသွားသည်။

“အား.. လား.. လား.. ဘုရား.. ဘုရား ကံကောင်းလို့ လက်မပြတ်တာပါလား.. အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်..”

သွေးတွေ အဆက်မပြတ် စီးကျနေသော လက်ညှိုးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဘေစင်မှာ သွေးတိတ်အောင် ဆေးကြောနေလေသည်။

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ဒေါက်!. .”

“ဟင်!. . တံခါးလာခေါက်နေပြန်ပြီ”

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ဒေါက်!. .”

တံခါးခေါက်သံကလည်း အဆက်မပြတ် ကြားနေရသဖြင့် ဧည့်သည်ဆိုလျှင် အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မည်ဟု တွေးကာ တံခါးနား ရောက်လာခဲ့သည်။ ဦးစွာ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ကြည့်လိုက်သည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး..”

“ဟင်!. . အောင်မလေး”

ဒဏ်ရာတွေ ဗလပွနှင့် သွေးတွေစီးကျနေသော အမျိုးသမီး

တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည်မို့ အဘိုးကြီး လန့်အော်မိသည်။ တံခါးခေါက်သံက ကြားနေရဆဲ...။

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ဒေါက်!. .”

“ကျွန်မကို ကယ်ပါ။ ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ရန် လက်နက်ရှာကြည့်ရာ စောစောက ဟင်းသီးဟင်းရွက်လှီးသော ဓားကိုသာတွေ့၍ ကောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ တံခါးခေါက်သံ တိတ်သွားပြီး ညည်းညူသံများ ကြားလာရသည်။

အသံက အခန်းထဲ နေရာအနှံ့မှ လာနေတာဖြစ်၍ အသံလာရာ လိုက်ကြည့်ရင်း ကိုယ်လုံးပေါ် ကြည့်မှန်တစ်ခုဆီ အဘိုးကြီး အကြည့်ရောက်သွား၏။ မှန်ထဲတွင် သူ့လည်ပင်းကို တွဲခိုထားသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍...။

“အား!. . အား!. . ဆင်း.. ဆင်း..”

မှန်ထဲတွင်သာ ပေါ်နေပြီး အဘိုးကြီးကိုယ်ပေါ်တွင် ဘယ်သူမှမရှိ...။ အဘိုးကြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်ကာ တံခါးပိတ်ထားလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကိုကြည့်ရင်း အဘိုးကြီးတဖြည်းဖြည်းနောက်ဆုတ်လာခိုက် ခုတင်အောက်မှ လက်နှစ်ဖက်ထွက်လာကာ အဘိုးကြီးခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲလေသည်။

“ကျွန်မကိုကယ်ပါ..”

ထိုအသံ ကြားလိုက်ရပြီး အဘိုးကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားလေသည်။ သူတွေ့လိုက်ရသည်က ကလေးမလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ့အခန်းကို တံခါးလာခေါက်ခဲ့သော အမျိုးသမီးကို ခုတင်ပေါ်

တွင် လက်ချင်းချိတ်လျက် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ပင်...။

“အား! . . ကယ်ကြပါဦး၊ သရဲချို . . သရဲ”

“အော်မနေနဲ့ . . ကျွန်မတုန်းကလိုပဲ ရှင့်ကိုဘယ်သူမှ လာ
ကယ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

အကြောက်လွန်နေသော အဘိုးကြီးမှာ . . .

“အဘမှားပါတယ်ကွာ . . အဘမှားခဲ့ပါတယ်”

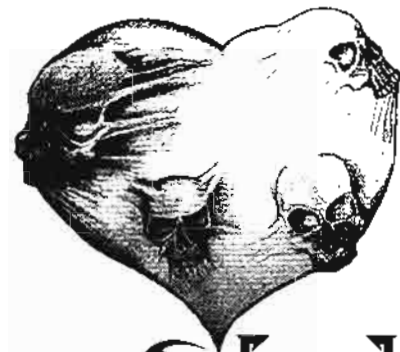
သူတို့သားအမိ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာချိန်တွင်တော့ . .

“အား! . . .”

မချီမဆန့် အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံနက်ကြီးက (410)
အခန်းထဲ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ဓာတ်လျှောက်ကားထဲကအထွက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော
ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ရဲမိုး လျှောက်လာစဉ် အဘိုးကြီးနေသော(410)
အခန်းရှေ့အရောက် . . အထဲမှ စူးစူးဝါးဝါးအသံများ ကြားရသော
ကြောင့် တံခါးနားကပ်၍ နားထောင်ကြည့်လိုက်၏။

အသေအချာ နားစွင့်သောအခါ ဘာသံမှ မကြားရတော့။
သူ စိတ်ထင်နေတာ ဖြစ်မှာပါဟု တွေးပြီး . . ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ဝင်ခဲ့
လိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း ဘုရားခန်းဝင်၍ သောက်
တော်ရေလဲကာ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်တော့သည်။

အခန်း [၁၁]

၄၆

မြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော ရဲမိုးမျက်နှာပေါ်သို့
အေးစက်သောအရည်ကဲ့သို့ အထိအတွေ့များ တစ်စက်ချင်း ကျလာ
လေသည်။ ထိုခံစားချက်များကြောင့် ရဲမိုးအိပ်နေရာမှ နိုးသွား၏။
မျက်လုံးမှေးခနဲ ဖွင့်ကြည့်တော့ မိုးလင်းနေပြီဖြစ်သော အလင်း
ရောင်ကြောင့် မျက်လုံးကျိန်းစပ်သွားရသည်။

မျက်လုံးပြန်မှိတ်ထားရင်း မျက်နှာပေါ်ကျလာသော အရည်
များကို လက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်သည်။ စေးကပ်ပျစ်ချွဲနေသော အရည်

များဖြစ်နေသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကာ ကျလာသော အပေါ်ဘက်ဆီသို့
ရဲမိုး အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဟင်!..”

သူ့အပေါ်မှမိုး၍ ကြည့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်..။
ထိုမိန်းမထံမှ ကျလာသော အရည်များဖြစ်၏။ ထိုအရည်များမှာ
သွေးများပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ လက်နှစ်ဖက်က
သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကိုင်လိုက်ချိန်တွင်တော့ ရဲမိုးအိပ်ရာထက်မှ
ရုန်းကန်ကာ ထိုမိန်းမကို တွန်းဖယ်လိုက်ရတော့သည်။

“သွား.. သွား.. . ဟင်!..”

ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုးတစ်ယောက် အိမ်မက်ဆိုးမှ နှိုးလာသလို
စောစောက အမျိုးသမီးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ..။

ထူးဆန်းနေသည်က သူ့မျက်နှာတွင် သွေးများပေကျနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲမိုးဒေါသထွက်ထွက်နှင့် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ကာ
တစ်ဖက်ခန်းနံရံကို ခြေထောက်ဖြင့် ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း!..”

“မင်းတို့ ငါ့ဆီက ဘာလိုချင်နေလို့လဲကွ..”

ရဲမိုး ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် မျက်နှာသစ်နေခိုက်..။

“ဒေါက်!.. ဒေါက်!.. ဒေါက်!..”

ရဲမိုး အခန်းတံခါးကို အရှိန်ဖြင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ တွေ့လိုက်
ရသည်က တစ်ဖက်ခန်းမှ အမျိုးသမီးတော့မဟုတ်..။ ရဲအရာရှိများ
ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့.. ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“အခန်း(410)က အဘဦးသောင်းတင်ကို သိပါသလား”
“သိပါတယ်”

“မနေ့က (410)အခန်းမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေကြားမိ
သေးလဲ၊ နောက်ပြီး မသင်္ကာစရာ ဘယ်သူတွေများ တွေ့မိသေးလဲ”

“မတွေ့ပါဘူး”

ရဲမိုး ဒေါသကိုမျှသိပ်နေရသည့်ကြားထဲ ရဲအရာရှိမေးခွန်း
များကို မနည်းဖြေနေရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ”

“အဘဦးသောင်းတင် ဆုံးသွားလို့ပါ။ ဘယ်အချိန်က ဆုံး
သွားမှန်းတော့ မသိပါဘူး။ နေပြည်တော်က သူ့သားပြန်လာပြီး ခေါ်
မရအော်မရနဲ့ တံခါးဖွင့်မရတော့..။ တံခါးဖျက်ဝင်ကြည့်မှ သိရ
တာပါ..။ ဒါကြောင့် တစ်ခန်းကျော်မှာနေတဲ့ ခင်ဗျားဆီက ထူးခြား
ဖြစ်စဉ်လေးတွေ သိချင်ပါတယ်”

“အင်း.. ထူးခြားတာကတော့ သရဲခြောက်တယ်ဗျာ”

သူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်လူအဖြစ် ရဲတွေသတ်မှတ်ပြီး
ထွက်သွားတော့..။ ဆူညံပူညံအသံများကြောင့် ရဲမိုးလည်း ထွက်
ကြည့်ကာ စပ်စုမိသည်။ ကွန်ဒိုသာယာရေးကော်မတီမှလူကြီး၊ ရပ်
တွက်လူကြီးနှင့် သေသူအဘိုး၏သားအပြင် အခန်းနီးချင်းများကိုပါ
တွေ့ရလေသည်။

အဘိုးကြီးမျက်ဖြူလန်ကာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တွေထွက်ပြီး
သေနေတာဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ သို့နှင့် နာရီကြည့်တော့ အလုပ်
သွားဖို့ နောက်ကျနေပြီဖြစ်၍ တက်သုတ်ရိုက်ကာ ရဲမိုး ထွက်လာခဲ့ရ

တော့သည်။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက စိတ်ညစ်ထွေးခဲ့ရသဖြင့် ဝါဆို
ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ကိုပင် သူမေ့နေခဲ့သည်။ တစ်နေကုန် အလုပ်ထဲ
စိတ်နှစ်ထားလိုက်သည်။ ခုတလော အလုပ်တွေများနေသဖြင့် ဝါဆို
တို့ဆိုင်တောင် ထမင်းသွားမစားနိုင်၊ နီးစပ်ရာမှာပဲ ဖြစ်သလိုစားနေ
ရသည်။

အပြန်တွင် လေးလွှာ၌ လူစည်ကားနေ၍ ရဲမိုး ဝမ်းသာသွား
သည်။ (410)အခန်းမှနာရေးတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ညစောင့်
လူငယ်လေးများ ရောက်နေကြသည်။ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဘုရားစင်
ပေါ်မှ သောက်တော်ရေလဲကာ ဘုရားရှိခိုးလိုက်၏။ ထို့နောက် . .
မေတ္တာပို့ အမျှဝေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မီးဖိုဆောင်ထဲမှ အိုးတွေခွက်တွေ ပြုတ်ကျ
သံကြားရတော့သည်။ အမျှဝေလျက်တန်းလန်းနှင့်ပင် ရဲမိုးထလိုက်
ပြီး အသံလာရာ မီးဖိုခန်းသို့ ပြေးကြည့်သည်။ သူ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နေ
ကျအိုးနှင့် စတီးဇလုံတစ်လုံး ပြုတ်ကျနေတာတွေ့၏။

ရဲမိုး သက်ပြင်းချပြီး အိုးနှင့်ဇလုံကို ပြန်ကောက်၍ နေသား
တကျထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေပန်းအောက်ဝင်ကာ ရေချိုး
လိုက်သည်။ စိတ်ထဲ ဝါဆိုကို သတိရသွား၏။

ညကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမည်ဟု
တွေးပြီး . . . မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကိုယ်မှာပတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲမှအ
ထွက်တွင် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဖြတ်ဝင်သွားသော လူရိပ်တစ်ခုကို မြင်
လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ သတိနှင့်
လျှောက်လာခဲ့၏။

အခန်းထဲမှာ သူ့မျှော်လင့်ထားသလို သူခိုးလည်းမရှိ သရဲ
လည်းမတွေ့တော့မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

ရဲမိုး ထမင်းစားဖို့ ကွန်ဒိုအောက် ဆင်းလာခဲ့ပြီး တွေ့ရာဆိုင်
တွင် ကြုံသလိုစားပြီး ဗိုက်ဖြည့်သည်။ စားပြီးတော့လည်း ပြန်မ
တက်ချင်သေးသဖြင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ဘောလုံးပွဲထိုင်
ကြည့်နေလိုက်သည်။ ညကိုးနာရီကျော်လောက်မှာ မျက်လုံးစင်းလာ
၍ အပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ဓာတ်လှေကားထဲတွင် ရဲမိုးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်
သာပါသည်။ အဒေါ်ကြီးက ငါးလွှာသို့တက်မည်မို့ (4)နှင့်(5) ဂဏန်း
ကို နှိပ်လိုက်သည်။ သုံးလွှာအရောက်တွင် သံစဉ်တစ်ခု မြည်သံကို
နှစ်ယောက်လုံး ကြားလိုက်ကြသည်။

“ဟင်! . . . ဘာ . . . ဘာသံလဲ လူလေး”

“ဒါ . . . အော်ဂင်သံ ထင်တာပဲ အန်တီ”

“ဒါ . . . ဒါဆို . . . ဟို . . . ဟို . . . ကလေးသရဲပေါ့”

“မပြောတတ်ပါဘူး အန်တီရယ်”

ဓာတ်လှေကားထဲမှာမို့ ပြေးပေါက်မရှိ၍ နှစ်ယောက်လုံး
လန့်နေကြသည်။ မညီမညာ သံစဉ်ကလည်း အဆက်မပြတ် ထွက်
ပေါ်လို့နေသည်။ လေးလွှာသို့ ရောက်တော့မည်။

“လူလေး မဆင်းပါနဲ့လားကွယ် အန်တီကို ငါးထပ်အထိ
လိုက်ပို့ပေးပါလား”

“ဟာ . . . ပို့ပေးတာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း
တစ်ယောက်တည်း ပြန်မဆင်းရဲဘူး အန်တီရဲ့ . . .”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ဓာတ်လှေကား ရပ်သွား၍ ရဲမိုး ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ တံခါး ပွင့်သွားသောအခါ အန်တီကြီးက ရဲမိုးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရဲမိုး စိတ်ပျက်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အောင်မလေးဗျ!”

ရဲမိုး လှည့်အကြည့်တွင် မြင်လိုက်ရသည်က... အန်တီကြီး မဟုတ်တော့ဘဲ (412)အခန်းမှ သရဲမဖြစ်နေ၍ အလန်တကြား အော်မိတော့သည်။ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရန် အားကုန်ရုန်း၍ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။ ရဲမိုး အပြင်ရောက်သည်နှင့် ဓာတ်လှေကားတံခါး ပြန်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

ရဲမိုး ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြေးလေရာ ကိုယ့်အခန်းရှေ့သို့ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းပင် မသိလိုက်တော့...။

နာရေးဖြစ်နေသော အခန်းမှာလည်း လူရှင်းနေသည်မို့ ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ဖို့သာ ရှိတော့၏။

အခန်း [၁၂]

လှုပ်

ငန်းခွင်တွင် ရဲမိုး ငိုက်နေ၏။ ဂွင်းတွေ လွတ်ကျ ခဲ့တွေ လွတ်ကျနှင့် မဟန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်ရုံထဲလိုက် ကြည့်စစ်ဆေးနေသော ကိုအေးလွင်နှင့် တန်းတိုး၏။

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“အဟဲ... ညက အိပ်ရေးပျက်လို့ အစ်ကိုရ”

ရဲမိုး မျက်နှာထသစ်ပြီး အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်လိုက် တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဝါဆိုလည်း သင်တန်းမှာ အပတ်တကုတ် ချုပ်လုပ်နေ၏။ သူမလည်း ရဲမှီးကို ဘာရယ်မဟုတ် သတိရနေမိသည်။ သင်တန်းချိန် ကုန်သွားသော်လည်း ချုပ်လက်စ အင်္ကျီက မပြီးသေး။ သင်တန်းမှူးကို ခွင့်တောင်းကာ ပြီးအောင်ဆက်ချုပ်နေလိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမှ မရှိတော့...။ ဝတ်လစ်စလစ် မော်ဒယ်အရုပ်သုံးခုနှင့် ဝါဆိုသာ ရှိတော့သည်။ ဝါဆိုက ချုပ်လက်စ အင်္ကျီတွင် စီးကွင်း(န်)များ လက်စသတ်ထိုး၍ အလှဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်နေစဉ် အခန်းထဲလေတွေ တစ်ချက် ဝေ့တိုက်လာသည်။ ဝါဆိုခုံပေါ်တင်ထားသော ပိတ်စများ ပင် လွင့်သွားလေ၏။ ပိတ်စများ ပြန်ကောက်စဉ်... သူမနောက်မှ ခြေသံတရုပ်ရုပ် ကြားလိုက်ရ၍ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ!..”

ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့၍ ဝါဆို ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ပြန်လုပ်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ်..

“ဒေါက်!..”

တစ်ခုခု ပြုတ်ကျသံ ကြားရပြန်သည်။ ဝါဆို လှမ်းကြည့်တော့ တခြားစားပွဲပေါ်မှ ကတ်ကြေးတစ်လက် ပြုတ်ကျသွားတာဖြစ်၏။ ဝါဆို နည်းနည်းတော့ လန့်သွားသည်။ ကတ်ကြေးဆိုတာ လေးတိုက်ရုံနှင့် ပြုတ်ကျလောက်သည့် အရာမဟုတ်။ တစ်ခုခု ထူးခြားနေပြီမှန်းသိပြီး အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ ချုပ်ထားသောအင်္ကျီကို မော်ဒယ်အရုပ်မတွင် ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

အင်္ကျီအချိုးကျမကျ စစ်ဆေးနေစဉ်မှာပင် ကျောပေးထားသည့် အခြားအရုပ်မတစ်ရုပ်ထံမှ ညည်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဟင့်.. အဟီး.. ဟီး..”

ဝါဆို အတော်ပင် ထိတ်လန့်သွား၏။ လူတွင် ကြောက်စိတ်နှင့် စပ်စပ်ချင်စိတ်က အမြဲယှဉ်တွဲနေသည်မို့ ညည်းသံထွက်လာသော အရုပ်မနား ကပ်သွားကာ အရုပ်မကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“အမလေး!..”

အရုပ်မ မဟုတ်တော့.. မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာဗလပွနှင့် မြန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာတွင်လည်း သွေးတွေစီးကျနေတာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝါဆို အလန့်တကြား အော်ဟစ်နေမိသည်။

“အမလေး!.. အား..”

သေချာပြန်ကြည့်တော့မှ အရုပ်မဖြစ်နေမှန်း တွေ့ရသည်။ စိတ်ထဲမလုံသလို ဖြစ်လာ၍ အိမ်မှာပဲ ဆက်ချုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မော်ဒယ်အရုပ်မှ အင်္ကျီကို ပြန်ချွတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်.. သူ့စားပွဲပေါ်မှ ဘော်ကြယ်တွေ ထည့်ထားသော သူ့တစ်ယောက်ယောက် တွန်းချလိုက်သလို ပြုတ်ကျသွားတာကို ချွတ်စိနှင့် ပက်ပင်းတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဖွမ်း!..”

ဝါဆို ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ အင်္ကျီကို လုံးထွေး၍ ဆည်းဘက်ထဲထည့်ကာ သင်တန်းခန်းမထဲမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သင်တန်းမှူးကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့..

လျှောက်မှ ဆင်းလာတော့လည်း သူမရှေ့မှ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ဆင်းနေတာ တွေ့သည်။

အောက်သို့ အမြန်ရောက်ရန် စိတ်လောနေစဉ်မှာပင် ဆူဆူညံညံ အော်ဂင်သံကို ကြားမိသည်။ ရှေ့မှဆင်းသွားသော ကောင်မလေးက နောက်မှ သူမကို လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ ကိုရဲခိုးအခန်းသို့လိုက်သွားစဉ်က တွေ့ဖူးထားသော သားအမိနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ သတိရသွားသည်။ စောစောက အပေါ်တွင် သူ့အမေကို တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။

ကောင်မလေး လမ်းပေါ် ပြေးဆင်းသွား၏။ ဝါဆိုလည်း အပြေးအလွှားဆင်းကာ လမ်းပေါ်တွင် ရှာမိသည်။

သို့သော်... ကလေးမကို ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရတော့...။

အခန်း [၁၃]

နေ့လည်း ရဲမှီးအလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေခိုက် မှန်ထဲမှ နှုတ်ရိပ်နောက်တွင် အရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။ ရဲမှီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေသော်လည်း စိတ်ချောက်ချားလာ၍ အိမ်ခန်းထဲမှ အမြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းအရောက်မှာပင် ရက်အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော တစ်ဖက်ခန်းမှ ရန်ဖြစ်သံတွေ ကြားရပြန်သည်။

ရန်ဖြစ်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း ရိုက်နှက်နှိပ်စက်သံတွေ

အကူအညီတောင်းသံတွေ အော်ဟစ်ငိုယိုသံတွေ အဆက်မပြတ် ကြားလာရသည်။ ဒီတစ်ခါ ရန်ဖြစ်ကြတာ ပိုမိုကြမ်းတမ်းနေ၏။

အုတ်နံရံအပေါက်မှ အင်တေအမှုန့်များ လွင့်စင်ထွက်လာ သည်အထိ တစ်ဖက်ခန်းတွင် ပွဲကြမ်းနေကြ၏။ ရဲမှီး ဒီဘက်မှ အော် ဟစ်ဆဲဆိုကာ နံရံကိုထုနှက်ရင်း ဟန့်တားလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ပိုဆိုးလာတော့၏။ သူ့အခန်း ကြမ်းပြင်ပါ သိမ်သိမ်တုန်ပြီး နံရံတွေပါ လှုပ်လာသလို ခံစားရသည်။ ရဲမှီး အခန်းတစ်ခန်းတည်း ကွက်ပြီး ငလျင်လှုပ်သွားလေလားမသိ။ . .

ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် အနီးရှိ သံခေါက်ကုလား ထိုင်ကို ဆွဲယူကာ အပေါက်လေး ဖြစ်နေသည့် နံရံအား တဝုန်းဝုန်း ရိုက်နှက်ပစ်လိုက်သည်။

လူကြမ်းတော့. . . နတ်ကြမ်းရော သရဲကြမ်းပါ မခံနိုင်ဖြစ် သွားသည်လားမသိ၊ တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံများတိတ်သွား၏။

အားရအောင် ဆဲဆိုပြီး. . . အလုပ်သွားဖို့ အခန်းထဲမှထွက် ရန် တံခါးဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါမှာတော့ (412)အခန်းမှ ပြေးထွက် လာသောအမျိုးသမီးနှင့် နောက်ကလိုက်ရိုက်နေသော သူ့ယောက်ျား ရဲအရာရှိကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ထံဦးတည် ပြေးလာနေသည်မို့ ရဲမှီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။ အမျိုးသမီးက သူ့နောက်တွင် ဝင်ပုန်းနေသဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သူ ဒုရဲအုပ်ကျော်နိုး က နံပါတ်တုတ်နှင့် ရဲမှီးအား ရွယ်လိုက်ပြီး. . .

“မင်းသေချင်နေပြီလား၊ မင်းကို အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးပြီး ပြီနော်၊ ပြောစမ်း. . . ဘာလဲ မင်းက ငါ့မိန်းမရဲ့ လင်ငယ်လား”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြောကြောင့် ရဲမှီး ဒေါက်သားလေသည်။

“ဟေ့လူ. . . ခင်ဗျားစကားပြောတာ ကြည့်ပြော၊ ခင်ဗျားလို ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းပြီး အညှာအတာကင်းမဲ့တဲ့ လူမျိုးကို လုံးဝမ ကြောက်ဘူး မှတ်ထား. . .”

ရဲမှီးက ကျော်စိုးကို အတင်းဝင်ရောက် ထိုးကြိတ်တော့ သည်။ သို့သော် ဝိညာဉ်ကို လှဲသိပ်နိုင်ဖို့ဝေးစွာ. . . သူ့လက်သီးက ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖောက်ထွက်ကာ လေထဲသို့သာ ရောက် သွား၏။

စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးနေတာ အရာမရောက်သော်လည်း ရဲမှီး၏ တုန်ပြန်မှုကို ဖြုံသွားသည်လားမသိ၊ ထိုလင်မယားလည်း တိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားကြ၏။ ဘယ်သူမှ ရှိမနေတော့၍ ရဲမှီး ဒေါသကို ချုပ်တီးပြီး ဓာတ်လှေကားနှင့် မြေညီထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲ သူတစ်ယောက်တည်းမို့ အနည်းငယ် တော့ စိုးထိတ်မိ၏။ သုံးလွှာအရောက်တွင် ဓာတ်လှေကား ရပ်သွား သည်။

တံခါးပွင့်သွားသည့်အခါ ဝင်လာသူက (412)အခန်းမှ အမျိုးသမီး ဖြစ်နေသည်။ ရဲမှီး ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်ဖို့ ဟန်ပြင် လိုက်စဉ် ဓာတ်လှေကားတံခါး ပြန်ပိတ်သွား၏။ ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း. . .

“ကယ်ပါ. . . ကျွန်မကိုကယ်ပါ. . . သူ ကျွန်မနဲ့သမီးလေးကို သတ်တော့မှာ. . . ကျေးဇူးပြုပြီး ကယ်ပါရှင်”

“ဟာ. . . မရဘူး. . . ခင်ဗျားတို့က သေပြီးသားတွေ. . . သွား

သွားပါဌာ”

ဒုတိယထပ်တွင် ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားပြန်သည်။ တံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် ထိုအမျိုးသမီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြန်သည်။ ကျောင်းသူလေး သုံးယောက်နှင့် ဆရာမတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ထိုအခါမှပဲ ရဲမိုး သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

အချိန်ကြည့်တော့ ဆယ်နာရီကျော်သွားပြီမို့ အလုပ်မသွား တော့ဘဲ ဂွတ္တလစ်လမ်းဆုံဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ ဒီနေ့က ဝါဆို သင်တန်းနားရက်ဖြစ်သည်။ အရင်ဆုံး ဖုန်းဆက်ပြီး အခြေအနေကောင်းလျှင် လမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာခိုင်းမည်ဟု အကြံရသည့် အတိုင်း ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟယ်လို. . .”

“ဝါဆို ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ဟယ်. . . ကိုရဲမိုး ပျောက်နေလိုက်တာ၊ ပြောပါဦး အိမ်မှာ ဘာတွေထူးခြားနေလို့လဲ”

ရဲမိုး သရဲခြောက်ခံရသည့်အကြောင်းကို အပြည့်အစုံ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူတို့ မကျေနပ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့. . . ဝါဆိုက ပရိတ်ရွတ်ပြီး နှင်ခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်တယ် သုံးလေးရက်လောက်ပဲ ငြိမ်ပြီး ကော်ရစ်ဒါနဲ့ ဓာတ်လှေကားမှာ သောင်းကျန်းကြတာ ခုမှ အခန်းကို ပြန်ရောက်လာတာ”

“ဝါဆိုကို ညှိုးထားကြပြီထင်တယ်၊ ဝါဆိုကိုလည်း အဲဒီ

အမျိုးသမီးပဲ သင်တန်းအထိ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်”

“ဟင်. . . ဟုတ်လား၊ ဝါဆို ကျွန်တော့်ကို ကူညီမိလို့ ခုလို အဖြစ်မျိုးကြုံရတာ”

“သိပ်တော့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ဝါဆိုက ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့ ပဲဟာ၊ အင်း. . . ဝါဆိုလည်း ကိုရဲမိုးဖုန်းမဆက်တာကြာလို့ မျှော်မိသေးတယ်၊ ဘာများဖြစ်နေပြီလဲလို့”

“အဲဒါ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . သိလား ဝါဆို”

“မသိဘူးလေ၊ သိရင်ပြောပြလေ ကိုရဲမိုး”

“အဲဒါ. . . ချစ်လို့. . . ချစ်လို့ပေါ့”

ဝါဆို ရှက်ရှက်နှင့် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုအေးလွင်တစ်ယောက် ရဲမိုး အလုပ်ဖျက် ခုတ်စိပ်လာ၍ ကွန်ဒိုသို့ လိုက်လာလေပြီ။ တံခါးကို တဖုန်းဖုန်းထုကာ အော်ခေါ်နေ၏။

“ရဲမိုး. . . ရဲမိုး. . . ငါအေးလွင်ပါကွ၊ ဆိုင်မှာ အလုပ်တွေ တွနေလို့ မင်းကိုလာခေါ်တာ. . . မင်းအထဲမှာလား”

“ဒုန်း! . . . ဒုန်း! . . . ဒုန်း! . . .”

ငါးမိနစ်လောက် အော်ခေါ်အပြီးတွင် ကိုအေးလွင် လက် လျှော့လိုက်ရသည်။ အလုပ်သို့လည်း မလာ. . . ဖုန်းဆက်တာလည်း အေးဖြစ်နေ၍ စိတ်ပူပြီး ကိုယ်တိုင်လိုက်လာကာ အခြေအနေ စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ရဲမိုးကတော့ အလုပ်တွင် မရှိမဖြစ် ဖြစ်နေ၏။

ဒီရောက်တော့လည်း ခေါ်မရအော်မရနှင့်မို့. . . ခိတ်တိုပြီး

လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲအရောက် ကလေးမလေး တစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။ တံခါးဝကို မျက်နှာမူကာ သူ့ကိုကျောမေးရပ်ရင်း.. ဓာတ်လှေကားအတွင်းရှိ ခလုတ်များကို အကုန်နှိပ်ကာ ဆော့နေလေသည်။

“ဟေ့!.. ဟေ့!.. ကလေး.. အဲဒီလို မဆော့ရဘူးလေ”

ကိုအေးလွင်လည်း ကလေးမလေးကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိသည်။ လက်ထဲတွင် အော်ဂင်လေး ကိုင်ထားသော ကလေးမလေး ခေါင်း၌.. ဒဏ်ရာနှင့် သွေးစသွေးနုများ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကိုအေးလွင် စိတ်ပူသွားပြီး ကလေးမအားမေးရန် ဟန်ပြင်စဉ်.. နှစ်လွှာသို့ရောက်သွားပြီး စောစောက ခလုတ်များ နှိပ်ထားခြင်းကြောင့် ဓာတ်လှေကားရပ်ကာ တံခါးပွင့်သွားလေသည်။

ကောင်မလေး ပြေးထွက်သွား၏။ ပြေးရင်း ချော်လဲကျသွားတာမြင်တော့ ကိုအေးလွင် စိတ်ပူသွားပြီး ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်.. ကောင်မလေး အားယူထကာ ဒယ်ဒယ်နှင့် ဆက်ပြေးလေသည်။

“ဟေ့!.. ကလေး.. မပြေးနဲ့ မင်းခေါင်းမှာဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

ကောင်မလေး လှည့်ကြည့်ပြီး ထောင့်ချိုးတစ်ခုသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ကိုအေးလွင်လည်း နောက်မှလိုက်သွားမိသည်။ အကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ အမှိုက်ပုံးကြီးသုံးလုံးမှလွဲ၍ ဘာကိုမှမတွေ့ရ။ အမှိုက်ပုံး အောက်ခြေတွင်တော့ ကစားစရာ အော်ဂင်လေးကို တွေ့ရ၏။

ကိုအေးလွင် အနားကပ်ပြီး အမှိုက်ပုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်

သည်။

ထိုအခါမှာတော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဒဏ်ရာများနှင့် သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေသော ကလေးမလေးကို အမှိုက်ပုံးထဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ!.. ”

ကလေးမလေးမှာ အမှိုက်ပုံးထဲတွင် အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေလေပြီ။ ကိုအေးလွင် စိတ်ပူသွားပြီး..

“လာကြပါဦးဗျို့ ဒီမှာကလေးတစ်ယောက် အမှိုက်ပုံးထဲမှာ.. ”

သူ့အသံက ကွန်ဒိုတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွားသော်လည်း ဘယ်သူမှ ရောက်မလာကြ..။ ထို့ကြောင့် ကိုအေးလွင် ဖုန်းထုတ်ကာ(၉၁၁)ကို ဖုန်းဆက်သည်။ သို့သော်.. ဖုန်းကခေါ်မရတော့..။

ထိုစဉ် အမှိုက်ပုံးမှာ လှုပ်ခါသွားပြီး ဘောင်ပေါ်သို့ ကလေးလက်ကလေးတစ်ဖက် လာတင်လေသည်။ ထို့နောက် ကလေးမှာ အမှိုက်ပုံးထဲမှ တိုးထွက်လာလေတော့သည်။

“ဟာ!.. သရဲ.. သရဲ.. ”

ကိုအေးလွင် ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတော့၏။ ကော်ရစ်ဒါအဆုံးတွင် တွေ့ရသည့် လှေကားအတိုင်း မြေညီထပ်သို့ ပြေးဆင်းသည်။ သို့သော် ကလေးမလေးက လှေကားခြေရင်းတွင် ကြိုချောက်နေပြန်သည်။

ကိုအေးလွင် အပေါ်သို့ လှည့်တက်ပြေးပြန်သည်။ ကွန်ဒိုမှာ နီးရီးလှေကားကို သုံးသူနည်းသဖြင့် ကူညီမည့်သူလည်းမတွေ့ ဖြစ်

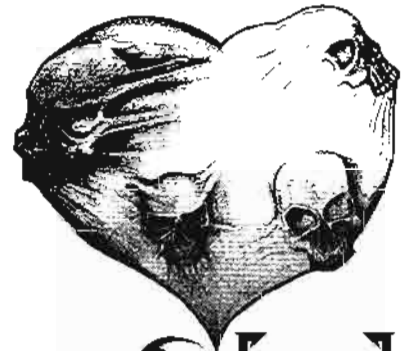
နေရှာသည်။ တွေ့သည့်လှေကားအတိုင်း မရပ်မနား ပြေးတက်လာခဲ့ရာ နံရံတွင်ရေးထားသော အမှတ်အသားအရ လေးလွှာသို့ ရောက်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် ငါးလွှာမှ လှေကားအတိုင်းဆင်းလာသော သွေးသံရဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့၍ ကိုအေးလွင် လန့်ဖျပ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်စဉ် နောက်ပြန်လိမ့်ကျသွားလေတော့သည်။

“အမလေး! . . . အား! . . . ”

ခွပ်ခနဲအသံ ကြားလိုက်ရပြီး . . . ကိုအေးလွင် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ လက်ချင်းချိတ်လျက် လေးလွှာကော်ရစ်တာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

လှေကားတစ်လျှောက် မညီမညာသော ဂီတသံစဉ်က ရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံကာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

အမန်း [၁၄]

ဆိုနှင့်မြို့ထဲလျှောက်ပတ်ပြီး အပြန်ကိုကြုံသလိုပဲ ရဲမီးတားတိုးစီးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ကွန်ဒိုအရောက်တွင် အချိန်စောနေသေး၍ နောက်တစ်ခါ ပြန်မဆင်းချင်သောကြောင့် အနီးအနားဆိုင်တွင် တစ်ခါတည်း ထမင်းစားလိုက်သည်။ ထမင်းစားရင်း ဆိုင်ထဲမှ လူတွေ ပြောဆိုသံကို နားမထောင်ပါဘဲ ကြားနေရ၏။

“သေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ မသိဘူး၊ တွေ့တာ တစ်

နာရီလောက်ပဲရှိသေးတယ်။ အမှိုက်ပုံးလာယူတဲ့ စည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေ တွေ့တာတဲ့. . ”

“သူက ဓာတ်လှေကားမစီးဘဲ ဘာလို့ လှေကားက ဆင်းလာတာလဲ. . ”

“မူးနေလို့ ပြုတ်ကျတာ နေမှာပေါ့”

“သေတဲ့လူက ဒီကွန်ဒိုကမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဧည့်သည်ဖြစ်မှာ”
ထမင်းစားပြီး စိတ်မသက်မသာနှင့် ကွန်ဒိုထဲဝင်ကာ ဓာတ်လှေကားရှိရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သာယာရေးကော်မတီ နဲ့ခန်းဝတွင် ဦးဒီကိုတွေ့သည်မှ နှုတ်ဆက်ရင်း စပ်စုကြည့်သည်။

“ဦးဒီ တစ်ယောက် ထပ်သေသွားပြန်ပြီဆို”

“သူ့ဟာသူ လှေကားက ပြုတ်ကျသေတာပါကွာ၊ သေသွားတဲ့သူက ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ကိုအေးလွင်တဲ့”

“ဗျာ!.. ”

ရဲမိုး သူနားသူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“အလောင်းသယ်သွားပြီလား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ငါလည်း စိတ်ညစ်လို့ သွားကိုမကြည့်တော့ဘူး”

ဦးဒီမှာ သရဲခြောက်နေသော အခြေအနေတွေကို သိသော်လည်း ကွန်ဒိုနာမည်ပျက်မည်စိုးသဖြင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရဲမိုး အဆောက်အအုံထဲ မျက်စိကစားပြီး လူစုစုရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ရဲတွေ၊ စီအိုင်ဒီကလူတွေ ဓာတ်ပုံရိုက် သဲလွန်

စရာနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ရဲမိုး တိုးဝှေ့ပြီး အလောင်းကိုမြင်ရအောင် ကြည့်သည်။ တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲဆိုးအောင် ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ သူ့ဆီလာတာပဲဖြစ်မည်။ စိတ်ထဲ အပြစ်မကင်းသလို မလုံမလဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက်တွင်တော့ ရဲမိုးအခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။

သူ ဒီအခန်းတွင် မနေချင်တော့။ သို့နှင့် အိတ်တစ်လုံးထဲ အဝတ်အစားများထည့်ကာ ရောက်ရာပေါက်ရာ ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ အိပ်ခန်းထဲရှိ ရှိကျော့(စ်)ပေါ်မှ အမေခါတ်ပုံကို အလောတကြီး ကောက်ယူလိုက်ရာ ဓာတ်ပုံက ပြုတ်ကျပြီး ခုတင်အောက်သို့ လျှောဝင်သွားလေသည်။ ရဲမိုး ခုတင်အောက်လျှောဝင်ကာ အမေဓာတ်ပုံကောက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ထိုအခါ အိတ်ကပ်ထဲကဖုန်းပါ ထွက်ကျသွားပြန်သည်။ သူ မသိလိုက်. . ။

ဓာတ်ပုံကို မမီမကမ်း လှမ်းယူစဉ် အခန်းထဲဝင်လာသော ခြေထောက်တစ်စုံကို ခုတင်အောက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်၏။

ကလေးတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်ဖြစ်နေ၍ ရဲမိုး ရင်ထိတ်သွားပြီး အသာငြိမ်ကာ ခုတင်အောက်မှ စောင့်ကြည့်မိသည်။

ကလေးက ခုတင်ပေါ် ခုန်တက်လာလေသည်။ ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်နေ၏။ ရဲမိုး ခုတင်အောက်မှ တိုးထွက်လိုက်ပြီး ကြည့်လေရာ ခုတင်ပေါ်တွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရသဖြင့် ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။ အပြင်ထွက်သွားလားတွေးကာ အိပ်ခန်းဝမှ ခေါင်းပြုကြည့်မိသည်။

“ကျွီကျွီ! . . ကျွီကျွီ! . . ”

ထိုစဉ် ခုတင်မှ တကျွီကျွီ မြည်သံကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ အော်ဂင်နှင့်ကလေးမလေး ခုတင်ပေါ်တွင် ခုန်နေတာ တွေ့ရပြန်သည်။

ရဲမိုး ဒေါသပေါက်ကွဲသွားကာ ကုပ်မှဆွဲယူပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်ဖို့ ခုတင်ဆီ ပြန်ပြေးခဲ့၏။ . .။ သို့သော် . . . ကလေးမက ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြန်သည်။

သူမြင်နေရသည်က မွေ့ရာခင်းပေါ်တွင် ထင်ကျန်ခဲ့သော ခြေရာလေးများသာ ဖြစ်၏။ မမြင်ရသည့် သရဲက ပိုကြောက်စရာ ကောင်းမွန်းသိ၍ ခုံတစ်လုံးကို အကာအကွယ်အဖြစ် ကောက်ယူကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ရှာဖွေရင်း ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်အား သတိပြုမိသည်။ ခုံကိုချ၍ ပြတင်းပေါက် ပြန်ပိတ်စဉ် တိုက်တစ်ဖက်ခြမ်း ပြတင်းမှ ချောင်းကြည့်နေသူကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုလူ အမြဲတမ်းလိုလိုချောင်းနေတာ အကြောင်းရှိရမည်ဟု တွေးပြီး သွားတွေ့ရန် စိတ်ကူးပေါ်လာသည်။

ရဲမိုး အချိန်ဆွဲ မနေတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ အလျင်စလို ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုပြတင်းပေါက်သည် တိုက်တစ်ဖက်ခြမ်း ခုနစ်လွှာမှဖြစ်ကြောင်း ရဲမိုးသိသည်။ လှေကားအတိုင်း ပြေးတက်သွား၏။ စတုရန်းပုံ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ကွေ့ပတ်ပြေးလာခဲ့သည်။ တစ်ဖက်တိုက်သို့အရောက်တွင် ဘယ်အခန်းဖြစ်နိုင်မလဲ စဉ်းစားကာ အခန်းပေါက်စေ့ လျှောက်ကြည့်သည်။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါးတစ်ခု ပွင့်သွားကာ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ရဲမိုးကိုမြင်တော့ . . . ကသုတ်ကရက် အခန်းထဲပြန်ဝင်သည်။ သူ့ကို အမြဲချောင်းနေသူမှန်း ရဲမိုး မှတ်မိလိုက်၍ တံခါးပြန်မပိတ်နိုင်ခင် လက်ဖြင့်ဖမ်းတားထားလိုက်သည်။

“မင်း . . . မင်း . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဲဒါကို မေးရမဲ့လူက ကျွန်တော်ပါ။ ကဲ . . . ပြောပါဦး ကျွန်တော့် အခန်းကို ဘာလို့ အမြဲချောင်းကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်က တွေ့နေရတယ်၊ အဲဒီအထပ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဦးလေးသိမှာပေါ့”

အသက်(၅၀)ခန့်ရှိသော-ထိုလူမှာ အရက်သမားပုံပေါက်နေ၏။

“ပြောပြစမ်းပါဗျာ . . . ကျွန်တော်လည်း ကြုံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို မခံစားနိုင်တော့လို့ပါ”

ရဲမိုး ဒေါသနှင့်မပြောတော့ဘဲ လေပြေထိုးလိုက်တော့မှ မတတ်သာတော့ဟန်နှင့် ထိုလူက စကားပြန်ပြောလေ၏။

“အထဲဝင်ထိုင်ဦးလေ မောင်ရင်”

အကြောင်းစုံ သိရတော့မည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်နှင့် ရဲမိုး ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုလူကြီးက ရဲမိုး၏ အခန်းကို လှမ်းကြည့်နေသေးသည်။

“ဘာသိချင်တာလဲ မောင်ရင်၊ ဦးနာမည်က မြဒင်ပါ”

“အားလုံးကိုပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အမေ ဘာလို့ဆုံးသွားတာလဲ ပြီးတော့ ဘေးကပ်လျက် အခန်းက မိသားစုအကြောင်း ဦးလေး

သိသမျှပေါ့”

“အင်း.. အားလုံးက ဆက်စပ်နေတာလေ၊ ကြာတော့ကြာ ခဲ့ပြီကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့(၂)နှစ်လောက်က အခန်းနံပါတ် (412)ကို မိသားစု တစ်စု ပြောင်းလာကြတယ်၊ ယောက်ျားက ကျော်စိုးတဲ့ ဒုရဲအုပ်ပေါ့၊ သူမိန်းမက မေသဇင်တဲ့ သိပ်လှတာ၊ အဲဒီတုန်းက (၃)နှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်”

ဦးမြဒင် ပြောပြသည့် (412),(413)အခန်းများ၏ သမိုင်း ကြောင်းကို ရဲမိုးနားထောင်နေစဉ်အချိန်တွင် ဝါဆိုက ရဲမိုးအား ဖုန်းခေါ်လျက်ရှိ၏။ ရဲမိုးကျကျန်ခဲ့သော အိပ်ခန်းခုံတင်အောက်ရှိ ဖုန်းကလည်း တတိတိ မြည်လျက်..။

အကြိမ်ကြိမ်ဆက်ကြည့်သော်လည်း ခေါ်ရုံသာခေါ်ပြီး မကိုင်သည့်အတွက် ဝါဆို စိတ်ပူသွားသည်။ စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် ပိတ်စ၊ အပ်ချည်တို့ ဝယ်ဦးမည်ဟု အိမ်ကိုပြောပြီး ရဲမိုးထံ အရဲစွန့် ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“မေသဇင်က ငယ်ငယ်ချောချော တစ်သားမွေး တစ်သွေး လှနေတဲ့သူ၊ ကျော်စိုးက သဝန်တိုတိုနဲ့ဆိုတော့ တကျက်ကျက် ဇာတ် လမ်းစတော့တာပေါ့..။ မင်းအမေနဲ့ အခန်းချင်းကပ်လျက်ရှိတဲ့ မေသဇင်က ဆိုရှယ်ကျပြီး ပေါ်ပြုလာဖြစ်ချင်တယ်လေ၊ ရုပ်သံအစီ အစဉ်တွေမှ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး.. မင်းအမေဆီမှာ အဆိုသင်တန်းတက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ငယ်ငယ်ချောချော ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ မေသဇင်တို့ ရင်နှီးသွားကြရော..။

ဒါကို လင်ကြီးကျော်စိုးက သိသွားပြီး အမြင်မကြည်ဘူး..။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မေသဇင်နဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ချာတိတ်ကို ရန်ဖြစ်တဲ့အမှု နဲ့ ဆင်ပြီးဖမ်းလိုက်တယ်”

ကျော်စိုး၏အကွက်ထဲ ချာတိတ်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု လည်း ရှင်းပြသည်။

ရဲမိုး အတိတ်သမိုင်းထဲ စီးမျောလိုက်ပါနေစဉ် ဝါဆိုက ရဲမိုး အခန်းသို့ ရောက်နေလေပြီ။ အခန်းတံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့ထားသ ပြင် ဝါဆို အထဲသို့ဝင်ပြီး ရဲမိုးအား တကြော်ကြော်အော်ခေါ်သည်။

ဒါတွေကို ရဲမိုး လုံးဝမသိ။ ဦးမြဒင်ပြောသည့် ဇာတ်လမ်း ထဲမှာ မျောပါလို့နေလေသည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်း အချိန်မှစပြီး သဝန်တိုစိတ်နဲ့ ကျော်စိုးက မေသဇင်ကို အမြဲလိုနှိပ်စက်တော့တာပဲ၊ သူ့သမီးကိုတောင် သမီး အရင်းမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်ကောင်နဲ့ ရထားတာလဲလို့မေးပြီး နေ့စဉ် နှိက်နှက်တယ်လေ၊ အရိုက်ခံရတိုင်း မေသဇင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်.. ယောက်ျားက ချစ်နေတော့ ဘယ်သူမှ ကြားမဝင်ရဲကြ.. မကူညီရဲကြဘူး..

နောက်ပိုင်းမှာ ကျော်စိုး ပိုကြမ်းလာတယ်..။ တစ်ညမှာ အရက်တွေ အလွန်အကျွံများလာပြီး မိန်းမရော ကလေးကိုပါ နံပါတ် တုတ်နဲ့ ရိုက်မိရာက လက်လွန်သွားတယ်လေ၊ သားအမိနှစ်ယောက် ထုံး ပွဲချင်းပြီး သေသွားတယ်၊ အုမူးပြေတော့ မယားနဲ့သမီး သေနေ တာတွေ့ပြီး ကျော်စိုးလည်း သေနတ်နဲ့ ကိုယ့်နားထင်ကိုယ်ပစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဆူဆိုက်လုပ်သွားတာပါပဲကွာ..။”

“ဪ.. ဒါကြောင့် အစိမ်းသေတွေဖြစ်ပြီး မကျွတ်မလွတ်

ဖြစ်နေကြတာကိုး. . .”

ရဲမိုးကို ရှာမတွေ့သဖြင့် ဝါဆို အခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။ ထွက်လာချင်း ကပ်လျက်(412)အခန်းထဲ ဝင်သွားသော လူတစ်ယောက်ကျောပြင်ကို မြင်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်နေ၍ ရဲမိုးများ ထိုအခန်းထဲ ဝင်သွားတာလားအတွေးနှင့် အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း အထဲဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုရဲမိုး အထဲမှရှိလား”

ဝါဆိုအခန်းထဲအရောက် အခန်းမှာဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေ၏။ သို့သော် အခန်းထောင့်တွင် လူတစ်ယောက်ကျောပေးကာ ရပ်နေလေသည်။ ထိုလူမှာ ရဲဝတ်စုံနှင့်မို့ ရဲမိုးမဟုတ်မှန်း ဝါဆို သိလိုက်သည်။

“ဪ. . . ဆော့ရီးနော်၊ ကျွန်မ အခန်းမှားလာလို့. . .”

“ဝုန်း! . . .”

ဝါဆိုလှည့်ထွက်မည်အပြု အခန်းတံခါးမှာ ရုတ်ခြည်းပိတ်သွားလေသည်။ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်သော်လည်း ဖွင့်မရတော့. . . ဝါဆို နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စောစောက ရဲအရာရှိကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ. . .

ရုတ်တရက် ဆိုသလို. . . ဝါဆိုနောက်ဘက်မှ လက်နှစ်ဖက် ထွက်လာပြီး သူမအား ဆွဲလှဲလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ အခန်းနံရံနှင့် တိုက်မိပြီး ဝါဆိုလဲကျသွားသည်။ ဝါဆို ကြောက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာသည်။

ကြောက်လန့်နေသည်မို့ အမြဲလို ရွတ်နေသည့် ပရိတ်တော်များပင် အစရှာမရအောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုစဉ် အခန်းထဲ၌ ရဲဝတ်စုံနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ်လာ၏။

“မင်းလားကွ. . . ငါတို့ကို ပရိတ်ရွတ်ပြီး နှင်ထုတ်ခဲ့တာ”

ရဲဝတ်စုံနှင့်လူက ဝါဆိုအား မေးခွန်းထုတ်သည်။ ဝါဆို ပြန်မဖြေနိုင်သဖြင့် ထိုလူက ဝါဆိုအား နံပါတ်တုတ်နှင့် မနားတမ်း ရိုက်နှက်လေတော့သည်။ ဝါဆို ရုန်းကန်ထွက်ပြေးစဉ် နောက်မှ လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားပြန်သည်။ ခြေထောက်ကို အဆွဲခံလိုက်ရပြီး တရွတ်တိုက်ပါသွားသဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ဝါဆိုလက်ဖြင့် လှမ်းကုတ်ကာ ဆွဲထားမိသည်။ သို့သော်. . . နောက်မှ အရှိန်ဖြင့် ဆွဲလိုက်သောကြောင့် ဝါဆိုလက်သည်းခွံများ ကျိုးသွားရလေသည်။

“အား!. . . အမလေး!. . . သေပါပြီ. . . ကယ်ကြပါ”

ထိုအချိန်တွင်. . . ရဲမိုးက သမိုင်းကြောင်းကို နားထောင်လို့ ကောင်းတုန်းပင် ရှိသေး၏။

(412)အခန်းမှ မိသားစုအားလုံး သေဆုံးပြီးနောက် အခြောက်အလှန့်များ ရှိသည်ဟု ပြောလာကြသည်။ အဆိုးဆုံး ခြောက်လှန့်ခံရတာက ရဲမိုးအမေသာ ဖြစ်သည်။ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးက ဒေါ်သူလာမိုးကြောင့် သူမိန်းမဖောက်ပြန်ရသည်ဟု အပြီးထားကာ. . . ခြောက်လှန့်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးမှာ အခန်းထဲတစ်ယောက်တည်းနေသော ဒေါ်သူလာမိုးမှာ အိပ်ခန်းထဲမှ ဗီရိုကြီးထဲသို့ ရယ်ဒီမိုက် စားစရာအစုံအစင်နှင့် ဝင်ပုန်းကာ အိပ်ရသောဘဝသို့ ရောက်သွားတော့သည်. . .

ထိုအဖြစ်များကို လိုအပ်သည့် စားစရာများ ထွက်ဝယ်တိုင်း သူနှင့်ဆုံ မိရာမှပြောပြ၍ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးမြဒင်က ရှင်းပြသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မကူညီနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဦးလည်း အပြစ်ရှိ သလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းအခန်းကို စောင့်ကြည့် နေခဲ့တာပါပေါ့.. ဦးက လိုအပ်ရင် အကူအညီ ပေးရအောင်လို့ပါ ကွာ..”

သိချင်တာတွေ သိရပြီး ပြန်လာတော့ ရဲမိုး အဆုံးစွန်အထိ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရသည်။ အငြိုးကြီးလှသည့် ကျော်စိုးကိုလည်း ရွံ့မုန်းသွားတော့သည်။ ဒီကွန်ဒိုက ထွက်မပြေးဘဲ ဝိညာဉ်တွေကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် နှင်ထုတ်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်မိသည်။

အခန်းပြန်ရောက်တော့ တံခါးပွင့်နေတာ မြင်ပြီး အံ့သြ သွားမိသည်။ သူပဲ မပိတ်ခဲ့တာလား ပြန်စဉ်းစားမရတော့။ အခန်း ထဲ ရောက်ရုံမှာပင် တစ်ဖက်ခန်းမှ ဆူညံသံတွေကို ကြားလိုက်ရ သည်။

“အား!.. အား!.. အမလေး.. သေပါပြီ”

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဝါဆိုအသံပါ ကြားလိုက်ရ၍ ပြေးသွားကာ (412)အခန်းတံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့်ဆောင့်ကန်ကာ ဖွင့်လိုက်၏။

အခန်းထောင့်တွင် ခွေခွေလေးလဲနေသော ဝါဆိုအား ပွေ့ချီ ကာ သူ့အခန်းသို့ ခေါ်လာလိုက်သည်။ အခန်းထဲရှိ ဆိုဖာရှည်ပေါ် တွင် တင်ပေးလိုက်၏။ ဝါဆိုက မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အသံတိတ် ညည်း ညှူနေရှာသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဝါဆိုရယ်.. ကျွန်တော့်ဆီ ဘာလို့လိုက်

လာရတာလဲ”

“ဖုန်း.. ဖုန်း.. ဆက်တာ.. မကိုင်.. မကိုင်လို့”

“ဟာကွာ.. ဖုန်း.. ဖုန်းက ဒီမှာကျန်ခဲ့တာ.. တောက်!”

ဒီနေ့ သူ့ကြောင့် သူ့ကျေးဇူးရှင် အသက်ဆုံးခဲ့ရသလို အချစ် ဆုံးသူလည်း မသေရုံတစ်မယ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပြီ။

ရဲမိုး ဆေးရုံသို့ ဆက်သွယ်ကာ လူနာတင်ကား ခေါ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ဝါဆိုအား ထွေးပွေ့ထား၏။ ညာလက် တဆတ် ဆတ်တုန်ကာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ယိုစီးနေ၍ အသာမြှောက်ကိုင်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဝါဆို လက်ငါးချောင်းစလုံး လက်သည်းခွံတွေ တဖြုတ်ပဲ့နေ၏။

“အား!.. နာလိုက်တာ ကိုရဲမိုးရယ်”

“ဖြစ်ရလေ ဝါဆိုရယ်”

ဝါဆို၏ဖြစ်စဉ်ကိုသိလိုက်ရ၍..

စန္ဒရားခလုတ်မှာ သွေးစွန်းနေသည်ကိုစွ.. စန္ဒရားကြီး တွေကြားမှာ လက်သည်းထုပ် တွေနေသည့် ကိစ္စတွေကို နားလည် နိုင်ခဲ့ပြီ။ အမေလည်း ဝါဆိုနည်းတူ ဒုက္ခတွေ ထိတ်လန့်မှုတွေ ထပ်တူ ခံစားခဲ့ရမှာပဲဖြစ်၏။

ရဲမိုး အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေသည်။

“ဝါဆို စိတ်တင်းထား ဆေးရုံကားလာနေပြီ”

ထိုစဉ် အပြင်မှ အသံတွေကြားလိုက်ရသည်။ ချောင်းကြည့် ဆက်မှ ထကြည့်တော့.. တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရဲမိုး အံ့အားသင့်သွားသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးမလေးတို့. . ခန့်ဆောင်သေတ္တာ(၂)လုံးနှင့် ထွက်လာပြီး တံခါးပြန်ပိတ် နေခြင်းပဲဖြစ်၏။ သူတို့ပြောနေသော စကားတွေပါ ကြားနေရ၏။

“သမီးအဖေ မရှိတုန်း. . မေမေတို့ အမြန်ပြေးမှဖြစ်မယ် သူပြန်လာရင် အမေတို့သားအမိအတွက် မလွယ်နိုင်ဘူး”

“သမီးလည်း ဖေဖေနဲ့မနေချင်ဘူး၊ အရမ်းကြောက်တာပဲ”

“ကဲ. . သွားကြရအောင်. . ”

မေသင်ဆိုင်သောအမျိုးသမီးမှာ သေတ္တာ(၂)လုံးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှကိုင်၍. . သမီးငယ်ကလည်း သူ့အထုပ်လေးနှင့် စန္ဒရားအသေးလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ထွက်သွားကြလေသည်။

ဒါဟာ. . ထိုမိသားစု၏ နောက်ဆုံးမြင်ကွင်းပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ရဲဇိုး မှင်သက်စွာ ငေးကြည့်နေစဉ် ဓာတ်လှေကားတံခါးပွင့်လာကာ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ပြန်လာလေသည်။ သူ့ဝံ့ကြည့်ရတာ အရက်တို့ အလွန်အကျွံ သောက်လာပုံပေါက်၏။ မေသင်တို့လည်း အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ကြက်သေ့သေသွားတော့သည်။

“ဟင်. . အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်းတို့တွေ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရှင်. . ရှင်နဲ့ ဝေးရာကိုသွားမလို့”

“ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး မေသင်”

“ခွင့်မပြုလည်းသွားမှာပဲ၊ ကျွန်မတို့ထပ်ပြီး အနိပ်စက် မခံနိုင်တော့ဘူး”

“မင်း ဘာလို့သွားမှာလဲ၊ မင်းဟာ ငါ့မိန်းမဖြစ်နေတုန်းပဲ”

လေ. . ”

“ကျွန်မ ဘာလို့ ရှင်နဲ့မနေချင်တော့တာလည်းဆိုတာ ရှင်အသိဆုံးပါ၊ ဒီမှာ ကျွန်မကိုကြည့်ပါဦး”

မေသင်က ဆံပင်ကိုသပ်၍. . ပါးပြင်မှ ဒဏ်ရာနှင့် လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာအညိုအမည်းများကို ပြရင်း ပြောလေ၏။

ထို့နောက် သမီးကိုလက်ဆွဲကာ ထွက်ပြေးသည်။ ကျော်စိုး အလှမ်းဆွဲထားသည်။ ပြန်လည်ကုတ်ဖဲ့ ရိုက်ပုတ်နေသော မေသင်တို့ ကျော်စိုးက မညာမတာပင် လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖြန်း! . . ”

“အား! . . ”

မေသင် ပုံလျက်သားလေး လဲကျသွားတော့သည်။ ကော်နစ်ဒါတစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်နေသလို ဘယ်အခန်းမှလည်း သွက်လာပြီး အကူအညီမပေးကြ. . ။

“အဟင့်. . အဟင့်. . ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မတို့သားအမိကို သွားခွင့်မပြုရတာလဲ. . သမီး. . သမီးလေး. . ပြေး. . ပြေးတော့”

မေသင် လဲကျနေသည့်ကြားမှ မိခင်စိတ်နှင့် သမီးအား ခြိုးခိုင်းလေသည်။ သမီးလေးက သူတို့နှစ်ယောက်အနားမှ ပြေးသွားသွားကာ ဓာတ်လှေကားနားတွင် သူ့အမေကို စောင့်နေ၏။

“ငါမင်းကို အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွာ”

“ဟင့်အင်း. . ဟင့်အင်း. . ”

ကျော်စိုး မေသင်အနားတိုးကပ်လာကာ. .

“ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ မင်းပါးစပ်က ပြန်ပြောစဉ်းပါဦး. . ။

ငါ ကြားချင်လို့ပါ မေသင်ဇရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦးကွာ.. တစ်ကြိမ် လောက်ပါပဲ ငါကြားချင်လို့ပါ”

“မပြောဘူး၊ ရှင်လိုလူကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှမပြောဘူး”

မေသင်ဇ ကျော်စိုးပါးကို အားကုန်လွှဲရိုက်ကာ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

“ကျွန်မကို ကယ်ကြပါဦး.. ကျွန်မကို ကယ်ကြပါဦးရှင်..” မေသင်ဇ အခန်းတံခါးများကို တစ်ခန်းချင်းစီ လိုက်ထုနေ၏။

“ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးကြပါရှင်၊ ကျွန်မကိုဖွင့်ပေးကြပါ”

ထိုအချိန်မှာတော့ ကျော်စိုး ခါးကြားထဲမှ နံပါတ်တုတ်တို့ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်ဆုံးနေ့ မြင်ကွင်းအား ပြန်မြင်နေရတာ

ကိုက ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို ရဲမိုးမစဉ်းစားတတ်တော့...။

သူတို့တွေ သေပြီး အဖန်တလဲလဲ ပြန်ဖြစ်ပျက်နေကြတာ လား၊ ရိုက်သတ်သူကလည်းသတ်.. အရိုက်ခံရသူကလည်း အရိုက်ခံနှင့် မကျွတ်ဘဲ နေ့စဉ်ဖြစ်ပျက်နေကြတာလား.. အစွဲဆိုတာ ဒါကို

ခေါ်တာပဲလား..။

အခန်းတံခါးများ လိုက်ခေါက်နေသော မေသင်ဇနောက် ပြေးလိုက်သွားကာ နံပါတ်တုတ်နှင့် လွှဲရိုက်လိုက်လေသည်။

“ဖြောင်း!..”

“အား!..”

ကျောပြင်တွင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း နာကျင်မှုနှင့်အတူ မေသင်ဇထံ

ကျသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရသဖြင့် မေသင်ဇ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် (412)အခန်းရှေ့ ပြန်ပါလာသည်။

“ကိုကျော်စိုး မလုပ်ပါနဲ့ရှင် ကျွန်မကို အသက်ချမ်းသာပေးပါ”

ရဲမိုး ချောင်းကြည့်ပေါက်မှမြင်ကွင်းကို သည်းမခံနိုင်သည့် အဆုံး တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ဘယ်သူမှ မထွက်ရဲကြသော ကော်ရစ်ဒါသို့ ရဲမိုးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့လူ.. တော်ပြီ.. မလုပ်နဲ့တော့..”

မေသင်ဇအား တုတ်ဖြင့်လွှဲရိုက်ဖို့ပြင်နေသော ကျော်စိုးမှာ ရပ်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်လေသည်။ ရဲမိုးလည်း အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးက သူ့ကိုစူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသဖြင့်..

“ခင်ဗျားကို တော်သင့်ပြီလို့ပြောနေတာ၊ ခင်ဗျားက တုတ်တိုင်ထားပြီးတော့ အဲဒီလောက် မနှိပ်စက်နဲ့လေ..”

ဒီတော့ နံပါတ်တုတ်ကိုင်ထားသော ကျော်စိုးက ရဲမိုးကို သက်ညှိုးလှမ်းထိုးရင်း..

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒါ မင်းဝင်ပါရမယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး..”

ထိုစဉ်.. လဲကျနေသော မေသင်ဇက ကျော်စိုးလက်ထဲမှ နံပါတ်တုတ်ကို လျှပ်တစ်ပြက်ဆွဲယူကာ ကျော်စိုး၏ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်.. လဲကျသွားသော ကျော်စိုးကိုခွကာ

အပေါ်မှ အပြီးတကြီးနှင့် မေသင် ရိုက်နှက်လေတော့သည်။

“အယုတ်တမာကောင်. . သေ. . သေစမ်း. . သေစမ်း”

ခေါင်းကို မရပ်မနား ရိုက်နေသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျော်စိုး လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ မေသင် ရိုက် နှက်မှုကို ရပ်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်လေသည်။ သွေးများစီးကျနေသော ဒဏ်ရာများကြားမှ ရဲမိုးကိုလှမ်းကြည့်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်. . ခုလို ကျွန်မတို့ သတ်ခံရခါနီး အချိန်မှာ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ကယ်မယ့်သူကို စောင့်နေတာကြာပြီ။ အဲလိုအခြေအနေမှာမှ သူ့ကိုကျွန်မ ခုခံနိုင်မှာမို့လို့ပါ။ သူ့ကို ခုလို ပြန်သတ်နိုင်မှ ကျွန်မတို့သားအမိလည်း ဒီလိုအဖန်တလဲလဲ နှိပ်စက် ခံနေရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခက ချုပ်ငြိမ်းမှာလေ၊ အခုတော့. . ရှင်ဝင်ကယ်လို့ လွတ်မြောက်ရပါပြီ၊ ရှင်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲမိုးရယ်”

ထိုစဉ်. . ပုန်းနေသော သမီးငယ် ပြေးလာကာ မေသင် အား ပြေးဖက်လေသည်။

မေသင်က သမီးငယ်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်ရင်း . .

“ဒီနေ့ကစပြီး မေမေတို့ လွတ်လပ်သွားပြီ”

သမီးဆီမှ အကြည့်လွဲကာ ရဲမိုးကိုပြုရင်း. .

“နှိပ်စက်မဲ့သူလည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့လည်း ခွေ ဆက်လျှောက်ရမယ့် ခနီးအတွက် သွားလို့ရသွားပြီလေ၊ ကျော်စိုးဆို တဲ့ လူယုတ်မာရဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ အချုပ်အနှောင်အောက်က ကျွန်မ တို့ လွတ်သွားကြပါပြီ၊ ကျွန်မတို့သားအမိကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

သားအမိနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ရယ်မောကာ ထွက်သွားကြ

လေသည်။ သူတို့ထွက်သွားသည်နှင့် ရဲဝတ်စုံနှင့် သွေးအိုင်ထဲ လဲကျ နေသော ကျော်စိုးအလောင်းကြီးလည်း မှန်ဝါးစွာ ပျောက်ကွယ်သွား တော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဓာတ်လှေကား တံခါးပွင့်လာကာ လူနာတင် လှည်းနှင့် ဝန်ထမ်းသုံးယောက် ပြေးထွက်လာကြ၏။ ရဲမိုးလည်း ဝါဆိုအတွက် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားတော့သည်။ ဝါဆိုအား လူနာတင် လှည်းပေါ်တင်ကာ သူတို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။

ဓာတ်လှေကားထဲ အဝင်မှာတော့ စန္ဒရားတီးသံလေးကို သူတို့အားလုံး ကြားလိုက်ရလေတော့သတည်း။

